

Ljepota se gleda očima srca

10. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Goran Ljaljić i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Branimir Stanić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Blaženka Matić, Sonja Tomić,
Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorce: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovница: Greta Zamuda (1. r.), *Ljepota života*

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisk: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisk: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-649-7

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001096533

Ljepota se gleda očima srca

10. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2021.

Antonela Karadakić (1. r.): *Svijet*
Mentorica: Melita Pek
Osnovna škola Rovišće, Rovišće
dodatna nagrada

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2020., pristigao je 161 književni rad te 118 likovnih radova iz ukupno 56 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 129 učenika iz 45 škola te 29 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigla je 81 pjesma, u žanru proze 65 radova i u žanru igrokaza 15 radova.

Na likovni natječaj javilo se 88 učenika iz 35 škola te 27 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Odlučeno je da će 14 književnih i 8 likovnih radova biti nagrađeno, a za objavu u ovome Zborniku Povjerenstvo je odabralo 61 književni i 35 likovnih radova.

Završna svečanost 10. „Dječjeg Kranjčića”, koja je trebala biti održana u Križevcima 17. travnja 2021., zbog panedemije koronavirusom (COVID-19) nije održana. Rezultate natječaja organizatori su predstavili u javnoj objavi.

Greta Zamuda (1. r.): *Ljepota života*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

2. nagrada

Sadržaj

Sonja Tomić: Živjet ću danas od ljepote!	11
Nagrađeni autori i radovi	19

Poezija: Božje ogledalo

Lovro Dolenec: <i>Ljepota moje mame</i>	25
Greta Zamuda: <i>Lepo je...</i>	26
Lana Jembrek: <i>Volim svoju domovinu</i>	27
Simon Blatarić: <i>Lepo mi je...</i>	28
Šimun Ćuže: <i>Ljepota ljubavi</i>	30
Nikola Kutnjak: <i>Liepa ma Voća</i>	32
Jan Špoljarić: <i>Vječna Ljubav</i>	33
Roko Zelčić: <i>Prova lepota</i>	35
Marijana Jukić: <i>Nepregledna prostranstva ljepote</i>	36
Ivan Katalenić: <i>Prošćeje</i>	38
Marta Čosić: <i>haiku</i>	41
Katja Oreć: <i>Ljepota</i>	42
Tara Pejković: <i>Ljepota duše</i>	44
Fran Želežnjak: <i>Sausid Miška</i>	45
Gabrijel Božić: <i>Kak je Bog se lepe stvoril</i>	46
Marija Novak: <i>Lepota kišnog dneva</i>	48
Dunja Rebić: <i>Ljepota duše</i>	50
Ana Širjan: <i>Što krije zima?</i>	51
Mihaela Drašković: <i>Kuhinja moje bake</i>	52
Ivan Golek: <i>Gdje se krije ljepota</i>	55
Ivan Hrnjak: <i>Počivaj u Ljepoti</i>	57
Paula Jančić: <i>Bjelina</i>	58
Lara Knežević: <i>Duhovna ljepota</i>	59
Maria Elizabeta Završki: <i>Zar mojih usana</i>	60
Andrea Žgela: <i>Odras Boga</i>	62

Proza: Ljepota raznobojnih kamenčića dobrote

Petar Žgela: <i>Davidovo krštenje</i>	67
Ivan Hubak: <i>Da sam opet prvašić</i>	68
Marta Brlek: <i>Ljepota koju osjećam</i>	70
Nora Franjković: <i>Ljepota u doba korone</i>	72

Šima Kocić: <i>U potrazi za ljepotom</i>	74
Eva Majdak: <i>Ljepota moje neobične obitelji</i>	76
Ivan Pečarić: <i>Moj prijatel Lovro</i>	78
Patricia Šeligo: <i>Odmor u društvu anđela</i>	79
Paulina Alekса: <i>Komadići stakla</i>	82
Marta Čosić: <i>Mojoj baki s ljubavlju</i>	85
Petra Orlić: <i>Ljepota je u malim stvarima</i>	86
Rudi Antolić: <i>Tvoja volja</i>	89
Maša Fotak: <i>Košuta</i>	90
Karolina Kalić: <i>On</i>	94
Ana Kos: <i>Tebi</i>	96
Marko Krbot: <i>Život je lijep</i>	98
Lana Lučić: <i>Ljepota vjere</i>	101
Bruna Romac: <i>Unutarnja ljepota čini nas dobrom osobom</i>	103
Ante Šarić: <i>Osjetio sam ljepotu</i>	105
Blanka Šimović: <i>Mala Ptica</i>	106
Marija Štimac: <i>Sjajna vuna</i>	109
Elena Šturbek: <i>Ljepota života</i>	110
Lucija Golec: <i>Ljepota postojanja</i>	112
Marija Mavrić: <i>Osmijeh u duši</i>	114
Elena Sedmak: <i>Ljepota</i>	116
Paula Šipek: <i>Božanstvena ljepota</i>	118
Eva Tišljar: <i>Istina je Mwanga</i>	120

Igrokazi: Ljepota je u oku promatrača

Una Bebek: <i>Otkrijte ljepotu u sebi</i>	127
Magdalena Božić: <i>Ljepote Izgleda i Duše</i>	131
Mihael Preglej: <i>Najljepše Božje stvorenje</i>	137
Matea Gavrić: <i>Ovo sam ja</i>	141
Rozalija Kušinec: <i>Najboši i najlepši dedik i babica</i>	147
Sara Milčić: <i>Ljepota</i>	154
Mia Popovački: <i>Tri crteža kao najveća sreća</i>	158
Elena Šturbek: <i>Oči</i>	163
Natali Žganec: <i>Ljiljan</i>	168

Likovni radovi

Antonela Karadakić: <i>Svijet</i>	4
Greta Zamuda: <i>Ljepota života</i>	6
Vida Brodarić: <i>Ljepota prirode</i>	10
Tea Dodlek: <i>Ljepota obiteljskog života</i>	17
Iva Lovrić: <i>Kišni dan i ljepota šarenih kišobrana</i>	18
Lana Stolnik: <i>Ljepota</i>	22
Ema Vrbanić: <i>Kišni dan i ljepota šarenih kišobrana</i>	24
Ozana Kapus: <i>Ljepota kišnog dana – veseli kišobrani</i>	29
Ema Vrbanić: <i>Ljepota Badnje večeri</i>	31
Nikolina Ževnar: <i>Ljepota</i>	34
Nela Horvat: <i>Bakina radost dolazi</i>	39
Ema Lešković: <i>Tiba noć</i>	40
Nina Roksandić: <i>Čarobno stablo</i>	43
Ema Zlatunić: <i>Ljepota ljubavi</i>	49
Tin Tišljar: <i>Isusova ljubav prema drugima</i>	53
Fabian Kovačević: <i>Slikanje</i>	54
Roza Zubčić: <i>Morski život</i>	56
Iva Đirlić: <i>Ljepota domovine</i>	63
Lovro Marinović: <i>Ljepota stvaranja</i>	66
Viktoria Marijanović: <i>Paun</i>	73
Luka Kralj: <i>Priča koju volim</i>	88
Martina Kušinec: <i>Ljepota raja</i>	95
Lucija Mikić: <i>Ljepota stvorenoga</i>	97
Marija Karamatić: <i>Košarica jabuka</i>	113
Ionka Kučiš: <i>Stari lampas</i>	123
Ema Kalat: <i>Božji dar</i>	126
Karolina Hohnjec: <i>Ljepota jesenske livade</i>	130
Vana Jurić: <i>Ljepota – Majka i dijete</i>	136
Ivan Baković: <i>Isus i Marija</i>	140
Ema Barišić: <i>Dvorac na nebu</i>	146
Stjepan Glavica: <i>Duhovna toplina – Crkva</i>	153
Gabrijela Sarajlić: <i>Ljepota razlicitosti</i>	157
Sara Bartulović: <i>Ljepota – Majka i dijete</i>	162
Lea Maslov: <i>Ljepota – Majka i dijete</i>	167
Paula Šipek: <i>Ljepota</i>	173

Vida Brodarić (1. r.): *Ljepota prirode*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

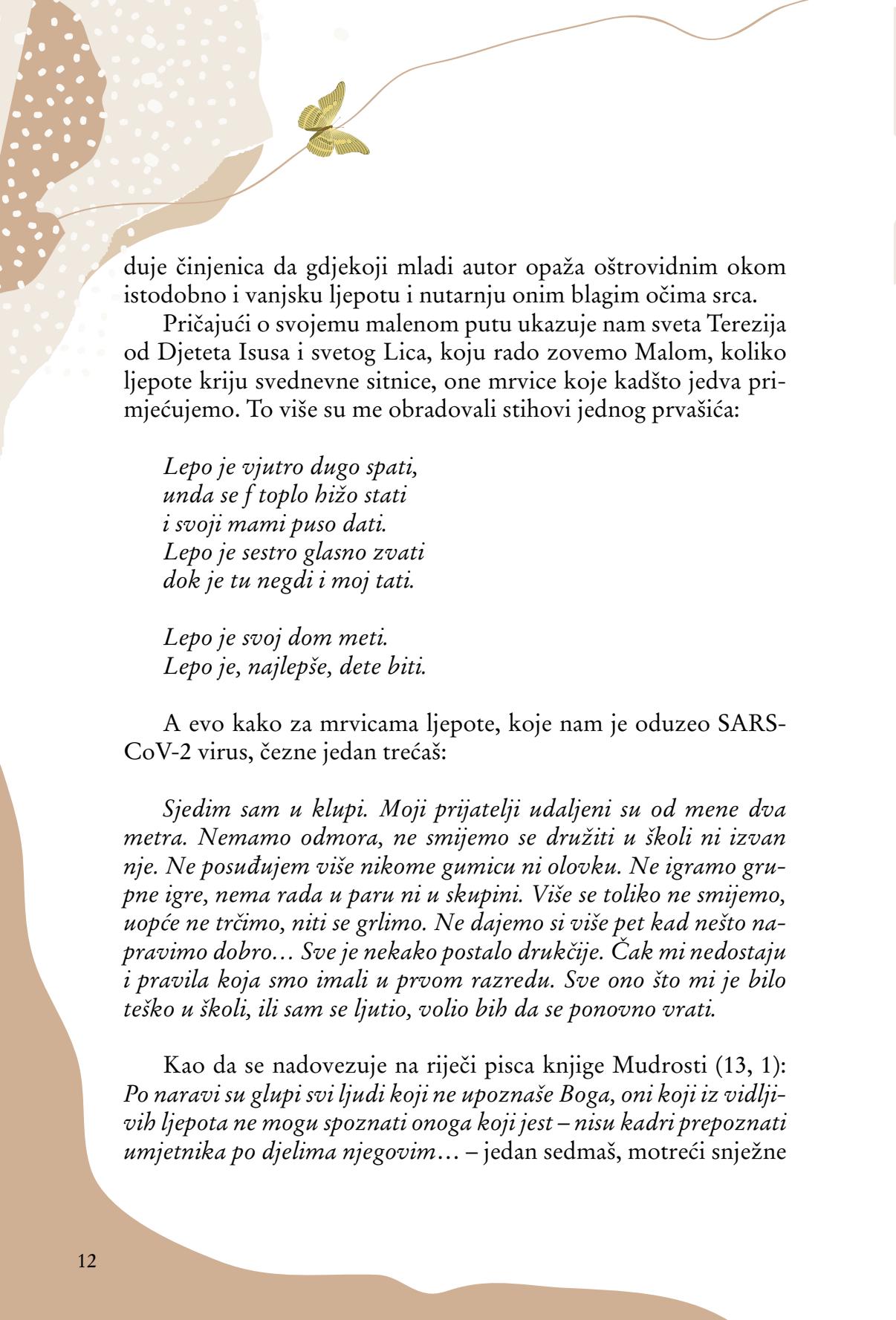
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Riječ urednice: Živjet ću danas od ljepote!

Evo i desetoga Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjić”, otvorena 15. listopada, a zaključena 15. prosinca 2020. godine. I ovaj je put povjerenstvo primilo lijep broj radova što je svojevrsno, dakako i ugodno iznenadenje jer su djeca zbog bolesti COVID-19 češće imala virtualnu nastavu. Tako je pristigao sto šezdeset i jedan književni rad (osamdeset i jedna pjesma, šezdeset i pet proza i petnaest igrokaza) te sto osamnaest likovnih radova iz pedeset i šest škola s područja cijele Republike Hrvatske. Kao i dosad literarni su radovi uglavnom pisani na standardu, no ima i nešto radova na kajkavskom dijalektu. Likovni su najčešće rađeni temperom, no tu je i poneki kolaž, a i obilje crteža olovkom, čak i portret glumice Marilyn Monroe jer njezino lice zasigurno je primjer ljepote za mladu autoricu / mladog autora. Kao i kod dosadašnjih natječaja o mladim su autorima članovima obaju povjerenstava bili poznati tek zaporka i razred, a za književne i literarne radove dodijeljene su tri glavne te nekoliko dodatnih nagrada. Za tiskanje u zborniku odabran je šezdeset i jedan književni te trideset i pet likovnih radova. Književne radove prosuđivali su i ocjenjivali dr. sc. Jasna Šego, izv. prof. Sveučilišta Ivane Brlić-Mažuranić u Slavonskom Brodu, kao i vanjska suradnica na KBF-u u Zagrebu, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su izv. prof. art. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Tema ovoga natječaja bila je LJEPOTA. Nije se sugeriralo ni koja, ni kakva, vanjska ljepota, ili ljepota duše i duha. To više ra-

duje činjenica da gdjekoji mladi autor opaža oštrovidnim okom istodobno i vanjsku ljepotu i nutarnju onim blagim očima srca.

Pričajući o svojem malenom putu ukazuje nam sveta Terezija od Djeteta Isusa i svetog Lica, koju rado zovemo Malom, koliko ljepote kriju svednevne sitnice, one mrvice koje kadšto jedva primjećujemo. To više su me obradovali stihovi jednog prvašića:

*Lepo je vjutro dugo spati,
unda se f toplo hižo stati
i svoji mami puso dati.
Lepo je sestro glasno zvati
dok je tu negdi i moj tati.*

*Lepo je svoj dom meti.
Lepo je, najlepše, dete biti.*

A evo kako za mrvicama ljepote, koje nam je oduzeo SARS-CoV-2 virus, čezne jedan trećaš:

Sjedim sam u klupi. Moji prijatelji udaljeni su od mene dva metra. Nemamo odmora, ne smijemo se družiti u školi ni izvan nje. Ne posudujem više nikome gumicu ni olovku. Ne igramo grupne igre, nema rada u paru ni u skupini. Više se toliko ne smijemo, uopće ne trčimo, niti se grlimo. Ne dajemo si više pet kad nešto napravimo dobro... Sve je nekako postalo drukčije. Čak mi nedostaju i pravila koja smo imali u prvom razredu. Sve ono što mi je bilo teško u školi, ili sam se ljutio, volio bih da se ponovno vrati.

Kao da se nadovezuje na riječi pisca knjige Mudrosti (13, 1): *Po naravi su glupi svi ljudi koji ne upoznaše Boga, oni koji iz vidljivih ljepota ne mogu spoznati onoga koji jest – nisu kadri prepoznati umjetnika po djelima njegovim... – jedan sedmaš, motreći snježne*

pahulje, divi se Tvorcu koji svaku stvara drukčijom i, dakako, lijepom pa pjeva:

*Kad sneg curi
zbunjen v nebo glediš.
Kak je za saku drugačku pahulju
Bog cajta našel
pak se čudiš:
kak je Bog sneg lepe stvoril!*
***

*Čekaš male, v špigl se pogledaš,
misliš pa se čudiš.
Gle, kak me Bog lepega stvoril!*

Dijete iz šestog razreda, možda nadahnuto Cesarićevim stihovima:

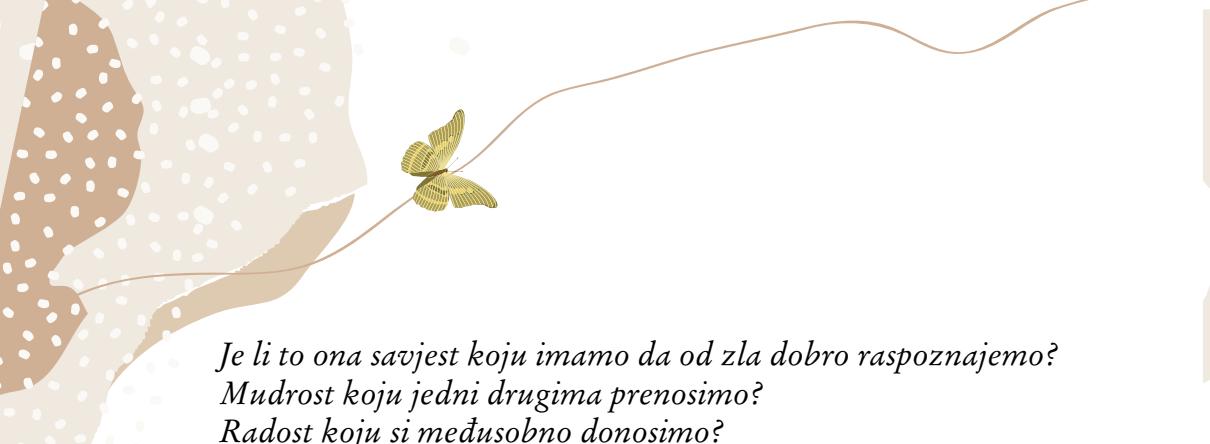
*Gle malu voćku poslije kiše:
puna je kapi pa ih nije
i bliješti suncem obasjana
čudesna raskoš njenih grana,*

motri, ne bilo koju voćku, već krušku i daruje nam haiku:

*Na kraju zime
stara se kruška smiješi
u cvjetnoj haljini*

Jedna, pak, osmašica pita se što je duhovna ljepota:

*Je li to unutar nas, što nas na dobra djela potiče,
onaj maleni glas?*

*Je li to ona savjest koju imamo da od zla dobro raspoznajemo?
Mudrost koju jedni drugima prenosimo?
Radost koju si međusobno donosimo?
Voljela bих znati, blago onima koji od drugih darova Božjih
mogu tu ljepotu raspoznati.*

Ljepota koju daruje ljubav devedesetdvogodišnjeg pradjeda Mije očarala je petaša koji ljepotu te ljubavi čuti i u pradjedovu osmijehu, u njegovim raširenim rukama i u njegovoј suzi:

Koraka laka otidoh u trgovinu kupiti djedu 505 s crtom. Uvijek mu lice obasja osmijeh i zažare se oči kad vidi ove male bombonice. One su mu najveća delikatesa uz suhe šljive i jabuke koje sam suši na svom stanu... Spazio me didica, širi ruke prema meni... Došavši svom Miji zagrlim ga... nisam mogao dočekati pitati ga što ga čini sretnim i što je ljepota u njegovu dugom životu... Mijo je sa suzama u očima pričao o svojoj supruzi, mojoj prabaki Kati, koja je bila i ostala njegova najveća ljubav. Ta vatra ljubavi, unatoč bakinoj smrti, nikad se neće ugasiti... Zatim djedova žuljava i hrapava ruka uze još veću fotografiju iz novijeg doba, a na njoj Mijo ponosno u šokačkom špenzletu stoji zagrljen sa svojom Katom, lijepom slavonskom snašom, a oko njih njegova tri sina i dvije kćeri... U jednom trenu osjetih nešto toplo na ruci. Bijahu to pradjedove suze koje su poput najljepših bisera padale na moje ruke i fotografiju... U tom trenu shvatih da sve moje igrice, kompjutori, mobiteli ne vrijede ništa jer nemaju ljepote kao jedna suza iz očiju mojega dobrog pradjeda.

A ovo nevoljno doba korone nagnalo je jednu petašicu da shvati kako nije bitna vanjska, nego unutarnja ljepota, baš onako kako je prvak apostolski Petar zapisao u svojoj prvoj poslanici (1 Pt 3, 4): *Vaš nakit (žene) neka ne bude vanjski – umjetno spletena*

kosa, stavljanje zlatnog nakita, oblačenje raskošnih haljina – nego skrivenost – srce obućeno u neraspadljiv nakit, krotak i miran duh – ono što je dragocjeno pred Bogom.

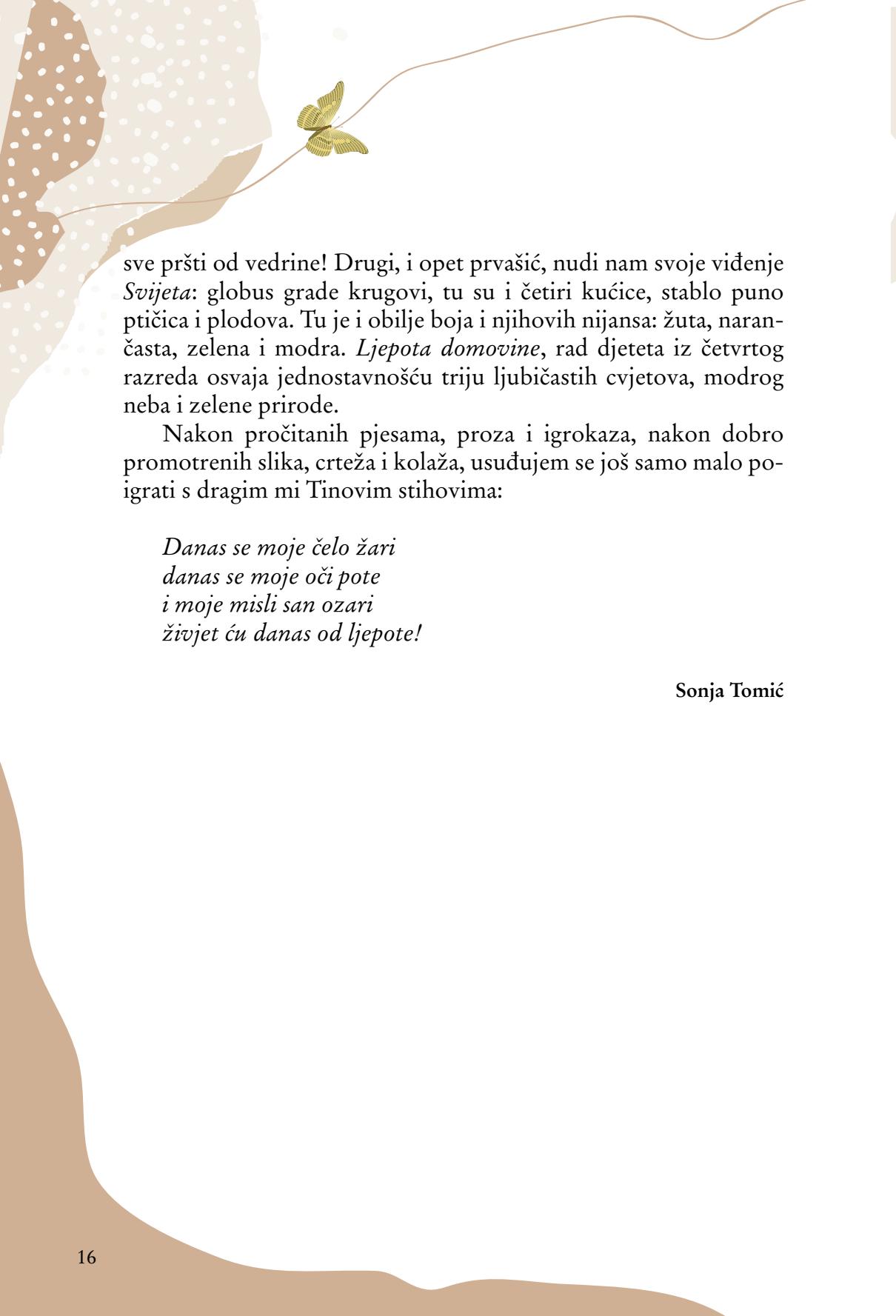
... Od sutra sam u samoizolaciji, ja i cijeli razred. Pa kakav je to natječaj Ljepota?! U školi korona, u gradu, u domovini, u svjetu, brojke, konferencije, stožer, umrli, zaraženi... A ja da pišem o ljepoti?...

Bog se pobrinuo za sve. Pobrinuo se da ne razmišljam kako je bitno biti lijep nekome, nego biti lijep sebi. Kako nije bitna vanjska, nego unutarnja ljepota. Jer nitko nije ružan. Svatko je poseban na svoj način. Svatko je lijep na svoj način. Kad potražimo ljepotu u drugome, nalazimo ljepotu u sebi. Ljepota nije u izgledu, nego u srcu i duši, dobroti. Ljepota je kad me baka otprati do kreveta, kad me ušuška i zajedno se pomolimo...

Neka ova mala razmišljanja o ljepoti završi riječ jedne osmašice:

Jedino što zasigurno znam jest da nam je ljepotu podario divni Otac, Bog, te da ju možda svi ne poznajemo, no ona leži u svačijem životu, čak i grešnika bezbožnog.

A sada se ukratko osvrnimo na likovne radove! Oni najčešće nastoje gledatelju predočiti ljepotu obiteljskog života, potom Isusa i Marije, roditelja i prijatelja, glumaca, ali i ljepotu prirode, npr. zalaska sunca, potom kišnoga, nipošto sivog dana, sag od kišobrana svih boja koji razveseli oči, a po njima i srce te motritelj poželi uskliknuti: „Koji predivan kišni dan!“ Posebno valja istaknuti rad prvašice *Ljepota života* koji zadivljuje jednostavnošću crteža, a još više bogatstvom oskudna broja boja – ne nisam se zabunila: crni crtež obojen sa svega tri boje. Prevladava modra, potom smeđa i nešto malo zelene – paleta oskudna, a dojam da

sve pršti od vedrine! Drugi, i opet prvašić, nudi nam svoje viđenje *Svijeta*: globus grade krugovi, tu su i četiri kućice, stablo puno ptičica i plodova. Tu je i obilje boja i njihovih nijansa: žuta, narančasta, zelena i modra. *Ljepota domovine*, rad djeteta iz četvrtog razreda osvaja jednostavnošću triju ljubičastih cvjetova, modrog neba i zelene prirode.

Nakon pročitanih pjesama, proza i igrokaza, nakon dobro promotrenih slika, crteža i kolaža, usuđujem se još samo malo poigrati s dragim mi Tinovim stihovima:

*Danas se moje čelo žari
danasa se moje oči pote
i moje misli san ozari
živjet ću danas od ljepote!*

Sonja Tomić

Tea Dodlek (1. r.): *Ljepota obiteljskog života*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

3. nagrada

Iva Lovrić (1. r.): *Kišni dan i ljepota šarenih kišobrana*

Mentorica: Dragica Lovrić

Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Nagrađeni autori i radovi na 10. Susreту hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2021.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: **Gabrijel Božić** (7. r.): *Kak je Bog se lepe stvoril*
Križevci

2. nagrada: **Šimun Ćuže** (4. r.): *Ljepota ljubavi*
Požega

3. nagrada: **Ivan Katalenić** (5. r.): *Prošćeje*
Mentorica: Andelka Klemenčić, Osnovna škola Sveti Martin
na Muri, Sveti Martin na Muri

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Naklada Ljekav)

1. nagrada: **Marko Krbot** (7. r.): *Život je lijep*
Mentorica: Sunčica Križan-Kadi, Osnovna škola Novi Marof,
Novi Marof

2. nagrada: **Šima Kocić** (5. r.): *U potrazi za ljepotom...*
Mentor: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”,
Slavonski Šamac

3. nagrada: **Ivan Hubak** (3. r.): *Da sam opet prvašić*
Mentorica: Nataša Brekalo, III. osnovna škola Bjelovar,
Bjelovar

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: **Mihael Preglej** (5. r.): *Najljepše Božje stvorenje*
Mentor: Tomislav Krušlin, Osnovna škola Josipa Broza,
Kumrovec

2. nagrada: **Rozalija Kušinec** (7. r.): *Najboši i najlepši dedik
i babica*

Mentorica: Andrijana Kušinec, Osnovna škola Vinica, Vinica

3. nagrada: **Mia Popovački** (7. r.): *Tri crteža kao najveća sreća*
Mentorica: Silvija Dimčevski Blažičević, Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

- 1. nagrada:** **Iva Đirlić** (4. r.): *Ljepota domovine*
Mentorica: Terezija Zokić, Osnovna škola Bijaći, Kaštela Novi
- 2. nagrada:** **Greta Zamuda** (1. r.): *Ljepota života*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
- 3. nagrada:** **Tea Dodek** (1. r.): *Ljepota obiteljskog života*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Dodatne nagrade

(Pokrovitelji nagrada: Alfa, Profil Klett)

POEZIJA

- Marta Čosić** (6. r.): *haiku*
Mentorica: Ivanka Tomić, Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
- Greta Zamuda** (1. r.): *Lepo je...*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

PROZA

- Nora Franjković** (5. r.): *Ljepota u doba korone*
Mentorica: Vesna Rabak, Osnovna škola Turnić, Rijeka
- Blanka Šimović** (7. r.): *Mala Ptica*
Mentor: Ante Mikulić, Prva katolička osnovna škola u Gradu Zagrebu, Zagreb

IGROKAZI

Natali Žganec (7. r.): *Ljiljan*

Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

LIKOVNI RADOVI

Antonela Karadakić (1. r.): *Svijet*

Mentorica: Melita Pek, Osnovna škola Rovišće, Rovišće

Karolina Hohnjec (6. r.): *Ljepota jesenske livade*

Mentorica: Biserka Hudoletnjak, Osnovna škola Vinica, Vinica

Vana Jurić (7. r.): *Ljepota – Majka i dijete*

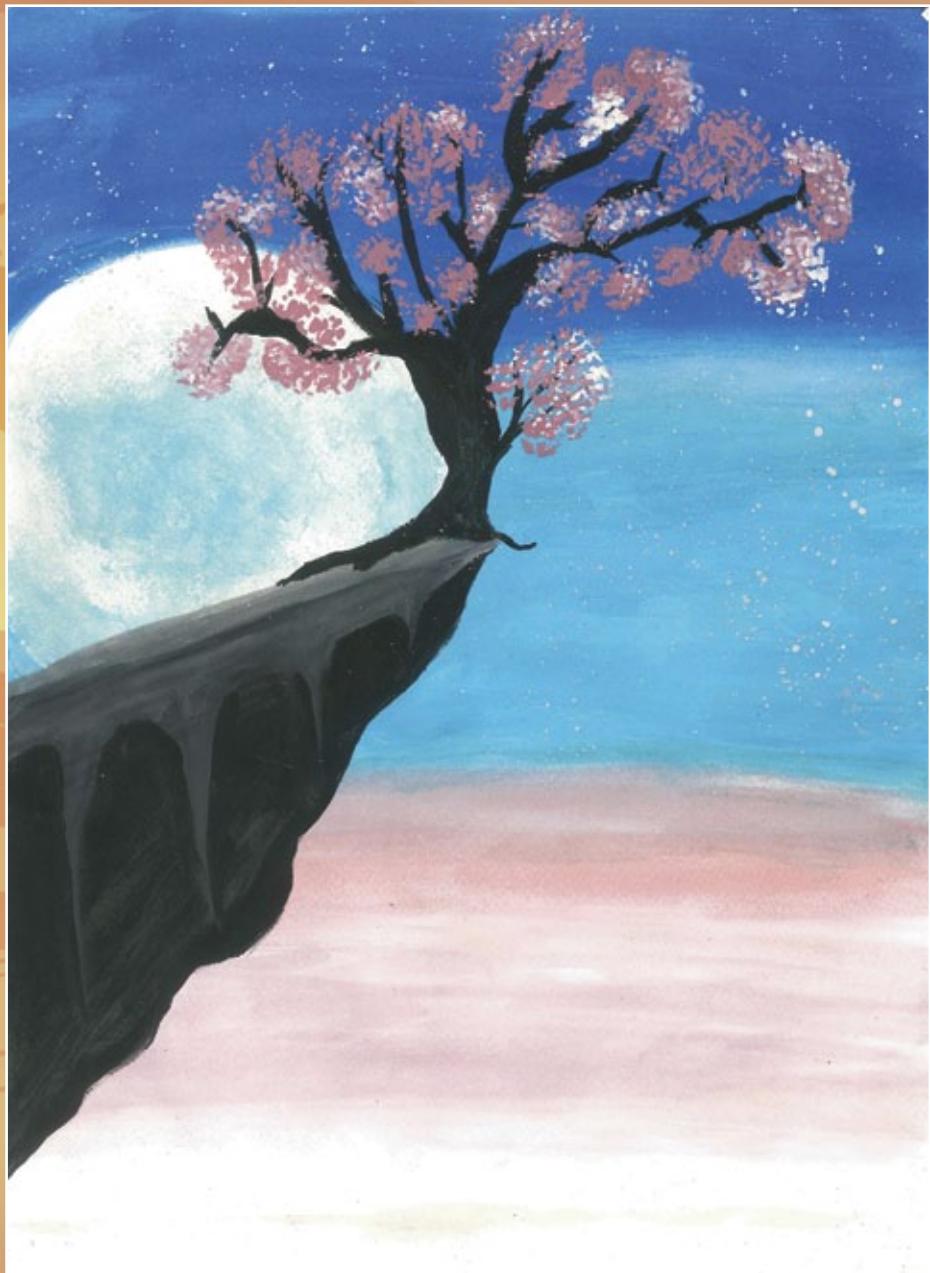
Mentorica: Sanja Mirošević, Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin

Ivan Baković (7. r.): *Isus i Marija*

Mentorica: Natalia Burazin, Osnovna škola Bijaći, Kaštela Novi

Paula Šipek (8. r.): *Ljepota*

Mentorica: Vesna Bugarinović, Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

Lana Stolnik (8. r.): *Ljepota*

Mentorica: Vesna Bugarinović

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

Božje ogledalo

(POEZIJA)

Ema Urbanić (1. r.): *Kišni dan i ljepota šarenih kišobrana*
Koprivnica

Lovro Dolenec, 1. razred

Mentorica: Đurđica Pošta

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”

Koprivnica

Ljepota moje mame

Ljepota je osmijeh moje mame
kad se smije,
raširene ruke koje me grle,
i zagrljaj koji me grije.

Ljepota je njen pogled
kad me u naručje primila,
poljubac koji mi je u čelo
dala da bi me smirila.

Greta Zamuda, 1. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica
dodatna nagrada

Lepo je...

Lepo je vjutro dugo spati,
unda se f toplo hižo stati
i svoji mami puso dati.
Lepo je sestro glasno zvati
dok je tu negdi i moj tati.

Lepo je svoj dom meti.
Lepo je, najlepše, dete biti.

Lana Jembrek, 3. razred

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”

Koprivnica

Volim svoju domovinu

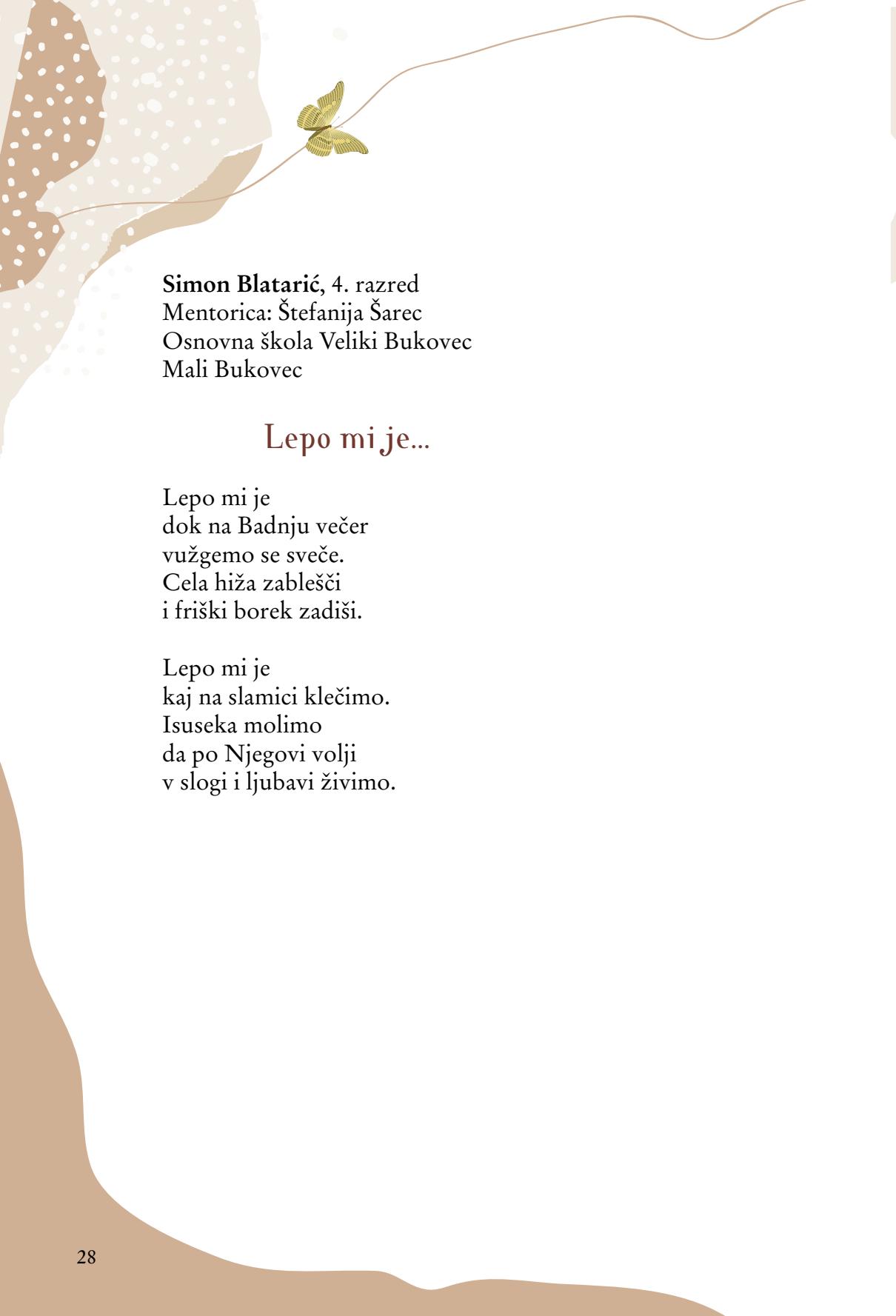
Tu sam se rodila
i tu volim živjeti
u njoj, mojoj domovini.

Volim prekrasne šume
pune mira
i rijeku
na kojoj pecam ribice.

Volim voćke s djedovog brežuljka
i berbu vinograda
u gumenim čizmicama.

Volim planinariti
s mamom i tatom
i kupati se u slanom moru
s malim bratom.

Zato ju volim,
moju domovinu,
njezine ravnice, brežuljke, planine gore,
brda i more.

Simon Blatarić, 4. razred
Mentorica: Štefanija Šarec
Osnovna škola Veliki Bukovec
Mali Bukovec

Lepo mi je...

Lepo mi je
dok na Badnju večer
vužgemo se sveče.
Cela hiža zablešči
i friški borek zadiši.

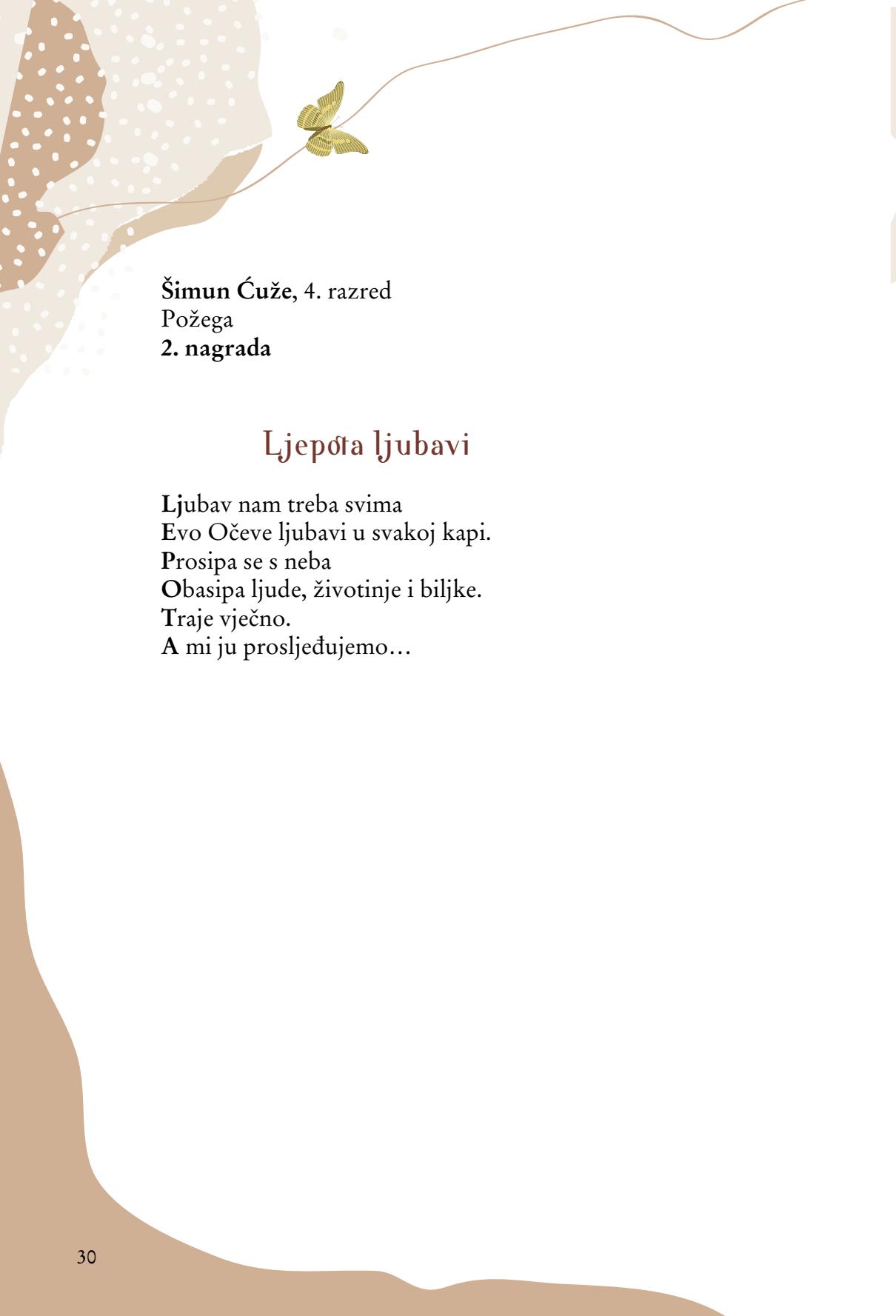
Lepo mi je
kaj na slamici klečimo.
Isuseka molimo
da po Njegovi volji
v slogi i ljubavi živimo.

Ozana Kapus (1. r.): *Ljepota kišnog dana – veseli kišobrani*

Mentorica: Đurđica Pošta

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

**Šimun Ćuže, 4. razred
Požega
2. nagrada**

Ljepota ljubavi

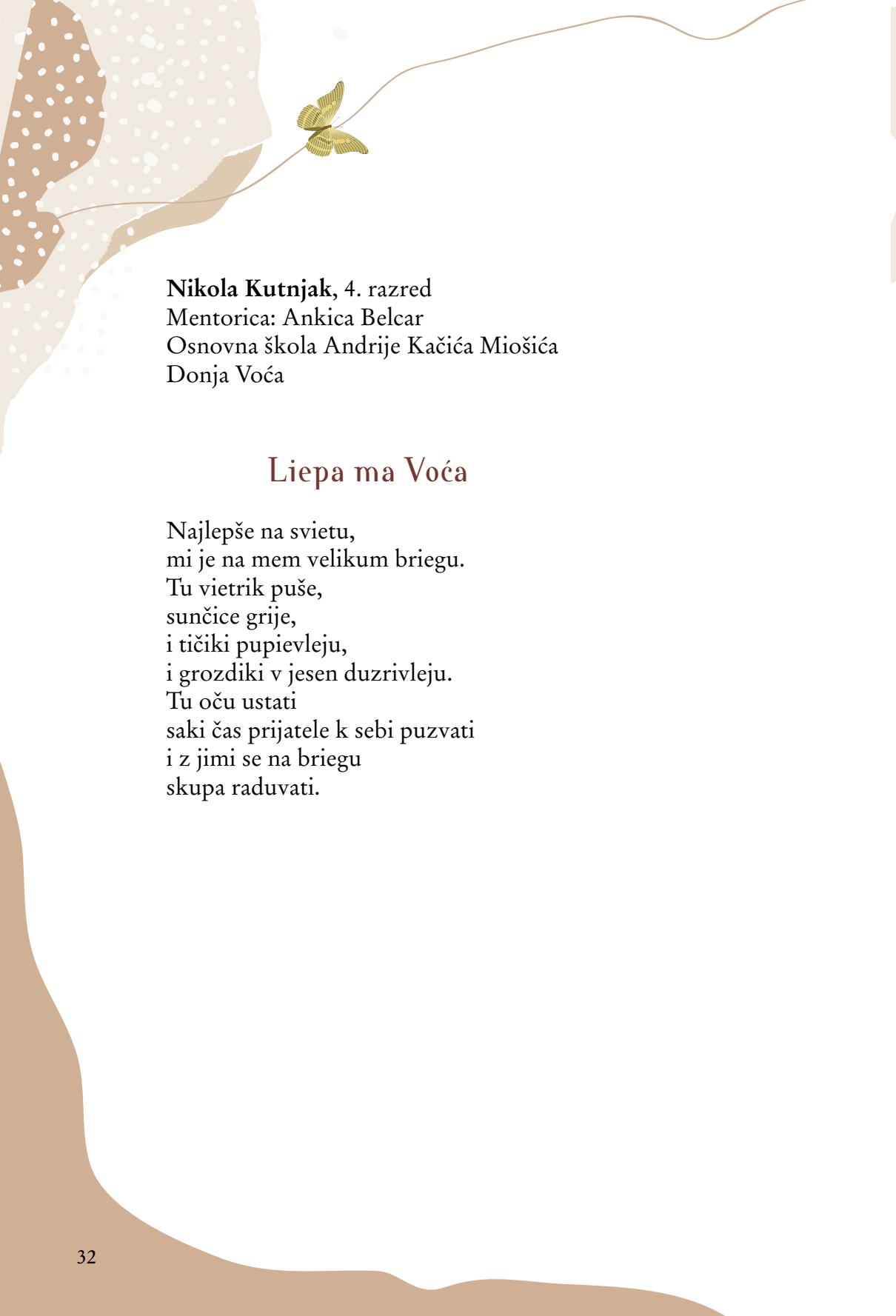
Ljubav nam treba svima
Evo Očeve ljubavi u svakoj kapi.
Prosipa se s neba
Obasipa ljude, životinje i biljke.
Traje vječno.
A mi ju prosljeđujemo...

Ema Vrbanić (1. r.): *Ljepota Badnje večeri*

Mentorica: Đurđica Pošta

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Nikola Kutnjak, 4. razred
Mentorica: Ankica Belcar
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića
Donja Voća

Liepa ma Voća

Najlepše na svetu,
mi je na mem velikum briegu.
Tu vietrik puše,
sunčice grije,
i tičiki pupievleju,
i grozdiki v jesen duzrivleju.
Tu oču ustati
saki čas prijatele k sebi puzvati
i z jimi se na briegu
skupa raduvati.

Jan Špoljarić, 4. razred
Mentorica: Štefanija Šarec
Osnovna škola Veliki Bukovec
Mali Bukovec

Vječna Ljubav

Svake večeri u mojoj obitelji
svi se okupimo i zajedno molimo.
Dragom Bogu se predajemo
i na svemu zahvaljujemo.

Ta molitva nam daje snagu,
tjera od nas svaku brigu.
Osjećamo Božju blizinu,
rajski mir
i tišinu.

Molitva prestaje,
ali Božja milost s nama ostaje.
O, kako je lijepa Božja ljubav!
Milosrdna, pravedna, snažna,
nesebična i vječna!

Nikolina Ževnar (2. r.): *Ljepota*

Mentorica: Renata Koprivnjak

Osnovna škola Rovišće, Rovišće

Roko Zelčić, 4. razred
Mentorica: Štefanija Šarec
Osnovna škola Veliki Bukovec
Mali Bukovec

Prova lepota

Zimsko vreme, snegek poprhova.
Noći su duge, nema im a kraja.

Po kmici ne je lepo hoditi,
a lefko se moreš i zgubiti.

Samo v srcu nigdar ne sme
zima i kmica biti.
Na lepše stvori treba misliti.

Ak očeš provu lepotu osetiti,
na molitvu moraš roke sklopiti,
jer Isusek more su kmicu rastirati
i svojom ljubavi tvoje srce zgreći.

Marijana Jukić, 5. razred
Mentor: Josip Galović
Osnovna škola „Josip Kozarac“
Slavonski Šamac

Nepregledna prostranstva ljepote...

Ljepota nije šminka, ruž,
maskara ili sjenka,
ljepota su tvoje
vesele,
životne,
unutarnje, šarene boje.

Tvoje riječi ljepotom govore
kad s bakom provodiš vrijeme,
tvoj osmijeh poput proljetne zore
rastjeruje tuge i zla sjene.

Ljepota nije odjeća,
haljina, sukњa
ili majica veća,
to je tvoja duša,
rascvali buketić ruža.

Ljepotu sam pronašla na tvom licu,
ona je dragulj skriven u srcu.

Suza iskrena u tvom oku
krije u sebi ljepotu duboku,
cvijet kojem se jutrom diviš
jer imaš posebno oko kojim ga vidiš.

Najveća tajna Božjom rukom tkana,
svakim me danom
nesebično
njom
miluješ, mama.

Ivan Katalenić, 5. razred

Mentorica: Andželka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri, Sveti Martin na Muri

3. nagrada

Prošćeje

V paul osem 11. 11.
počela je rona měša.
Počela je i škaula.

Mortije je bilo,
v Svetomu Mortinu prošćeje.

A učiteljica govorila i
govorila: prilozi, prijedlozi...
I, pa, te, ni...

Čim je zvonilo, učiteljica je rekla:
Idemo na prošćeje!
(a pod maskom se smijola)
Mi smo genuli k vrotaj,
a učiteljica otpre oblok i velij:
Evo, tu vam je prošćeje, poglednite prejk ceste!
Bilo je unih šteri su i nogu deli na oblok,
poglednuli učiteljicu,
i rikverc.

A una se sam smijola.
(Ha, ha, joko smešno, misljo sem si jo.)
Na prošćeju su bili
Medeki, puške,
Lopte, vurice, metle.

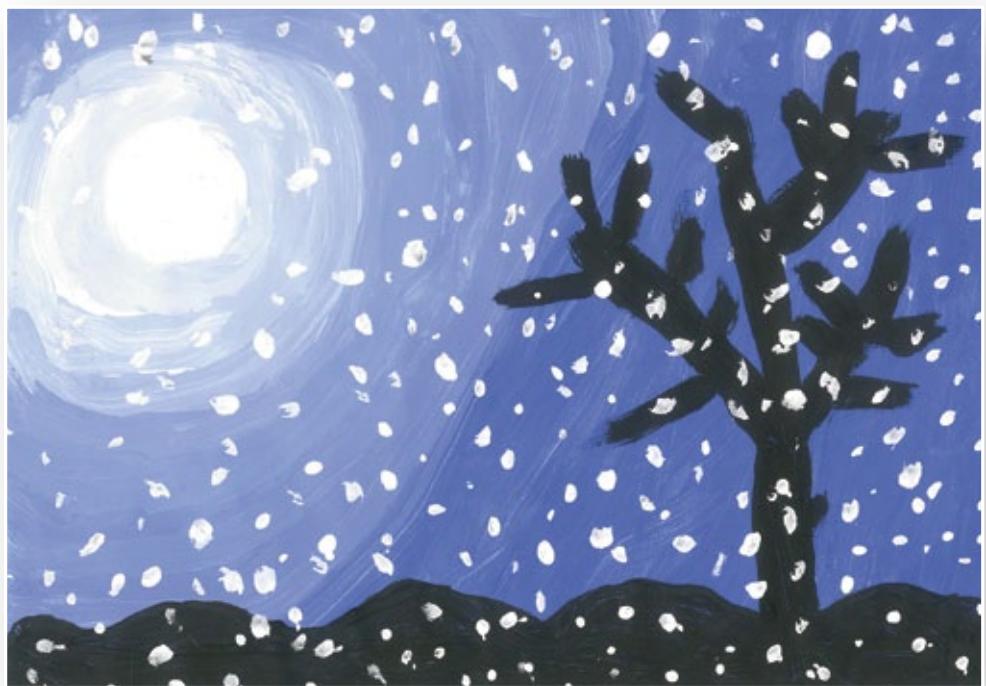
Posle škaule sem si kupjo šifrice
I misljo si:
Evo vam ve, veznici!

Nela Horvat (3. r.): *Bakina radost dolazi*

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Ema Lešković (3. r.): *Tiba noc*

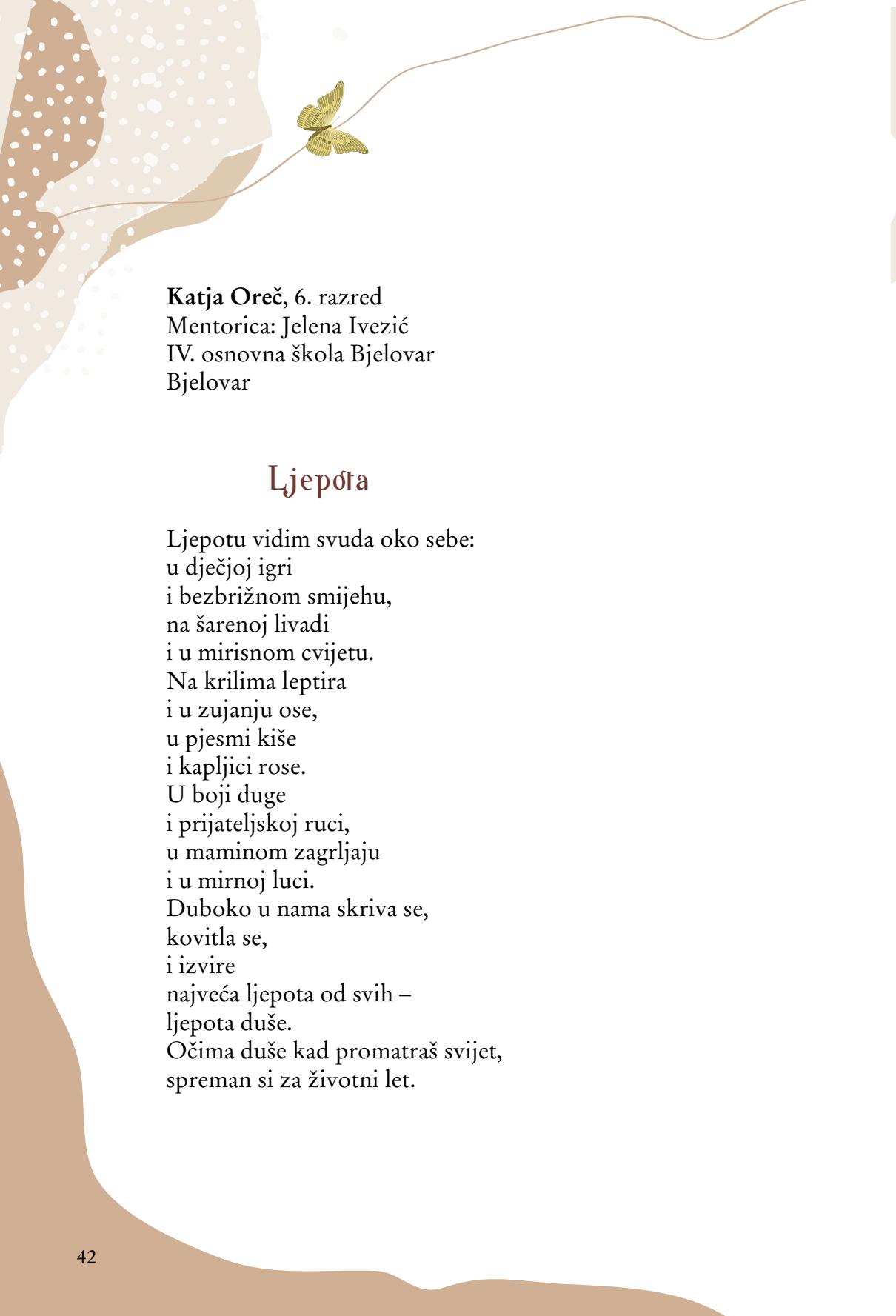
Mentorica: Ljiljana Košak

Osnovna škola Josipa Kozarca, Područna škola Stara Subocka, Lipovljani

Marta Ćosić, 6. razred
Mentorica: Ivanka Tomić
Osnovna škola „Pavao Belas”
Brdovec
dodatna nagrada

Na kraju zime
stara se kruška smiješi
u cvjetnoj haljini.

Katja Oreč, 6. razred
Mentorica: Jelena Ivezić
IV. osnovna škola Bjelovar
Bjelovar

Ljepota

Ljepotu vidim svuda oko sebe:
u dječjoj igri
i bezbrižnom smijehu,
na šarenoj livadi
i u mirisnom cvijetu.
Na krilima leptira
i u zujanju ose,
u pjesmi kiše
i kapljici rose.
U boji duge
i prijateljskoj ruci,
u maminom zagrljaju
i u mirnoj luci.
Duboko u nama skriva se,
kovitla se,
i izvire
najveća ljepota od svih –
ljepota duše.
Očima duše kad promatraš svijet,
spreman si za životni let.

Nina Roksandić (3. r.): Čarobno stablo

Mentorica: Nataša Brekalo

III. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

Tara Pejković, 6. razred
Mentorica: Dinka Mudri
Osnovna škola Krunoslava Kutena
Vrbovec

Ljepota duše

U očima tvojim dušu ti gledam,
nevinu, bistrnu, punu osjećaja,
dobroti tvojoj što iz srca zrači
u beskraju neba ne vidi se kraja.

Ti si luka ljubavi i prijateljstva,
riječi su tvoje melem na rane,
ljepota sreće što iz tebe zrači,
donosi sunce i u naše dane.

Istinski voliš, pružaš ruku svima,
trostruko vraćaš što ti drugi daje,
ljubav je tvoja tajnovita kao more
i zvijezde pored tebe čarolijom sjaje.

Fran Želežnjak, 6. razred

Mentorica: Andelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Sveti Martin na Muri

Sausid Miška

Sausid Miška samo 87 lejt

ima i

čuda povejda:

Kak je negda delo pri mojemu dediju,
kak je kupjo štajera šteri
i denes ide,
kaj je skuho, kolko trove pokosjo
štero listje pozubačjo.

Čim me zgledne, kričij:

Franek, hoj ka bumo se spominali!

Nej mi treba dvoput reči,
doletim z motorom,
a za menom i tri močke
pa sij skupa srdimo sausidovoga Campija.

Nejdem proznih rauk,

Znom ka nojrojši zlevenke ima.

Gabrijel Božić, 7. razred
Križevci
1. nagrada

Kak je Bog se lepe stvoril

Prejdeš male v šumu
mekneš se od ljudskih brig
pogledaš drveče,
travu i cveče.
Pa si male misliš:
Kak je Bog šume lepe stvoril!

Kad sneg curi
zbunjen v nebo glediš.
Kak je za saku drugačku pahulju
Bog cajta našel
Pak se čudiš:
Kak je Bog sneg lepe stvoril!

Pogle si glavu, noge, ruke – se tak savršeno!
Kak je Bog se tak lepo zmislij i napravil.
Čekaš male, v špigl se pogledaš,
misliš, pa se čudiš.
Gle, kak me Bog lepega stvoril!

Kad tak se pogledaš,
počneš si misliti.
Se je tak lepe stvoril,
od lepote tak se pršti.
Se je tak – najlepše!
Kakav onda mora Bog biti
da tak lepoga nekaj i čarobnoga zmisli?

Sigurno je još lepši!

Marija Novak, 7. razred
Mentorica: Ljiljana Šarec
Osnovna škola Sveti Đurđ
Sveti Đurđ

Lepota kišnog dneva

Vuni dešč curi
a moja babica
čez obločec gledi
i čeka da joj se
voda za čaj zavri.

Malo detece v sobi spi
i seja slatke sni.

Mamica štrika štomfe i majice
i misli si kak bu zašila tajice.
Vekša deca vuni tancaju po blati
tak dogo dok zdržijo potplati.

A dežđek curi i curi...
I nikak da prestane.

Lepota kišnog dneva
vremenska je velka mana.

Ema Zlatunić (3. r.): *Ljepota ljubavi*

Mentorica: Benita Vladušić

Osnovna škola Bijaći, Kaštela Novi

Dunja Rebić, 7. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Ljepota duše

Oči – ogledalo duše,
A duša malen plamen.
Mali šaren plamen,
Koji svijetli zauvijek,
Lijep kao kukurijek.
Put traži svome ocu
I njegovu nebeskom dvorcu.
Diže se u visine,
Kraj nje vjetar mine
Pa zapuše
I ogledam se u ogledalu duše.
Ona ide dalje, hodi
Da ljepotu svoju oslobodi.

Ana Širjan, 7. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Što krije zima?

Što krije snijeg na granama?
Krije siromaštvo drveta
i njegove suhe, stare, ranjene grane.

Što krije magla pod brijegom?
Krije zećicu s tri zećića
od pohlepne lisice.

Što kriju oblaci na nebu?
Kriju sretno Sunce
od svih zemaljskih zala.

Što krije mraz na travi?
Krije mlade travke
od velikih stvorenja.

Što krije inje na prozoru?
Ponegdje krije toplinu doma,
a ponegdje sjetnu pustu tamu
i svijeću pokraj slike nekoć voljenih.

Mihaela Drašković, 8. razred
Mentorica: Nada Sikirica Sagradžija
Osnovna škola Vinica
Vinica

Kuhinja moje bake

U kuhinji moje bake
na stolnjaku čistom
bijelom
obitelj je moje sjela
za blagdanskim
jelom.

Iz očiju moje bake
zrači ljubav i
toplina.

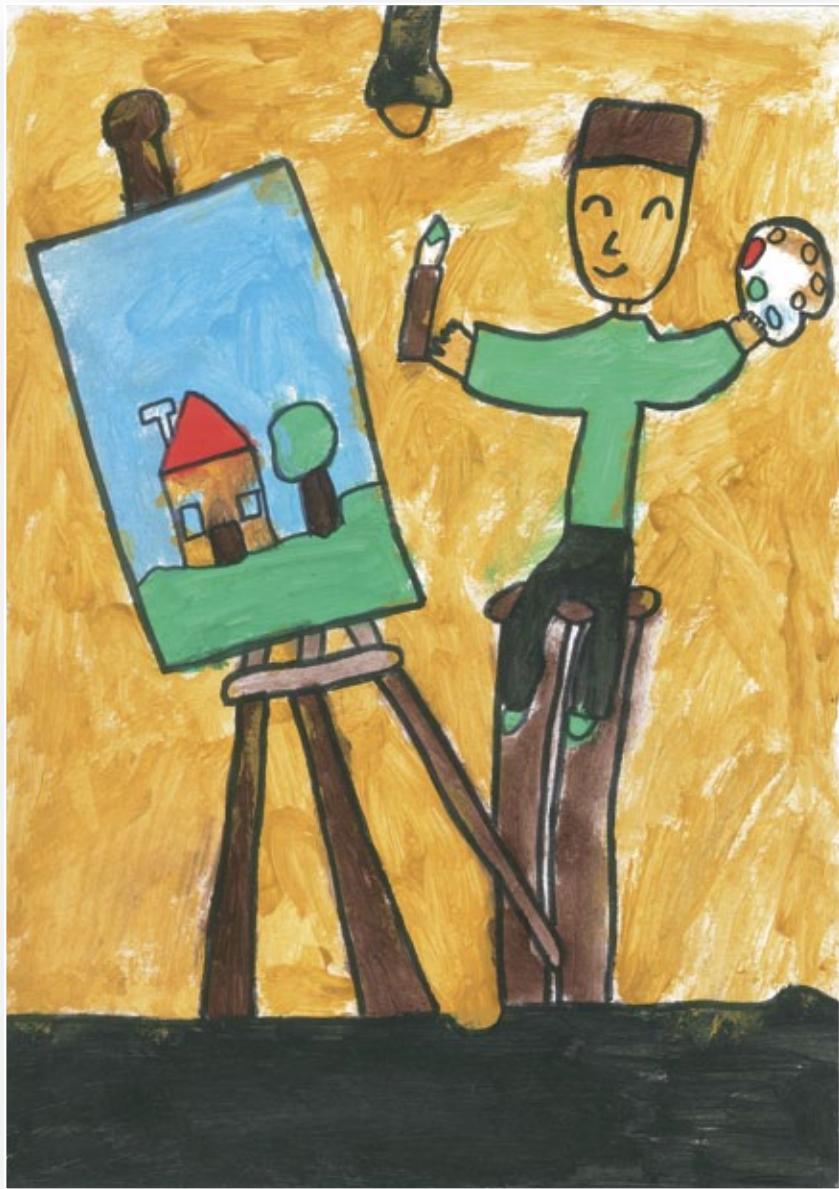
Gledamo je u tišini
uživamo u toplini.
Bakina nas ljubav
grije
dok se s nama
smije.

Tin Tišljar (3. r.): *Isusova ljubav prema drugima*

Mentorica: Madlena Ćurić

Osnovna škola Sesvete, Sesvete

Fabian Kovačević (3. r.): *Slikanje*
Ražanac

Ivan Golek, 8. razred
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca
Zagreb

Gdje se krije ljepota

Ljepota je kad zbog pogleda s planine
ostanemo bez riječi, zadivljeni i
puni blažene tišine.

Ljepota je u malom cvijetu
u mirisu borovih iglica
u letu slobodnih ptica.

Ljepota je svuda po svijetu.
Ljepota je modro more.
Ljepota su zelene gore.
Ljepota su jutra svježa.
Ljepota su sklad i ravnoteža.

Svijetu i čovjekova ljepota treba
za potpuni sklad Zemlje i zvjezdanih neba.

Čovjekova ljepota je svjesnost o Bogu,
nada u ljudsku slogu.

Čovjek je lijep kad je dobronamjeran,
suosjećajan, blag i zahvalan.

Puno ljepote Bog nam pruža.
U njegovu vrtu za čovjeka cvjeta
najmirisnija ruža.

Bog nam zbog ljubavi obilje ljepote nudi.
U našim srcima Bog radost budi.

Roza Zubčić (3. r.): *Morski život*
Ražanac

Ivan Hrnjak, 8. razred
Mentorica: Gabrijela Vojvodić
Osnovna škola Sesvetska Sopnica
Sesvete

Počivaj u Ljepoti

Nakon svih tuga,
suza i ratova,
našao sam Mir.

Nakon svih strahova,
čaša razbijenih, gubitaka proživljenih,
našao sam Mir.

Nakon svih nedaća,
izmjene generacija, uspona i padova,
našao sam Mir.

Nakon svih oština i zavada
našao sam Boga.

Sada počivam u Ljepoti.

Paula Jančić, 8. razred
Mentorica: Irena Mataković
Osnovna škola Vladimira Nazora
Vinkovci

Bjelina

Ljepota je u bjelini
ljudske duše.

Nađi svoj biserni put,
zakorači u sjaj bjeline.

Oslobodi svoju bjelinu tereta noći
poput školjke
koja iz tamne nutrine
daruje biser.

Tvojim bijelim svijetom
vlada duh ljepote.
Čista duša je bijela golubica.

Čuvaj dušu od mraka zatvorene školjke
od njegova crna trnja
od njegova ropstva.

Lara Knežević, 8. razred
Mentorica: Marina Šnobl
Osnovna škola Stoja
Pula

Duhovna ljepota

Pitam se što je duhovna ljepota?
Je li to samo ljepota stvari što ih je Gospodin Bog stvorio...
poput onog cvijeta ruže na samom rubu staze,
one predivne pustinjske oaze...
ili je to pak nešto dublje, što se u samoj duši skriva
te duboko u svakome od nas počiva?
Jedino što zasigurno znam jest to
da nam ju je podario divni Otac, Bog
te da ju možda svi ne poznajemo,
no ona leži u svačijem životu, čak i grešnika bezbožnog.
Je li to unutar nas, što nas na dobra djela potiče,
onaj maleni glas?
Je li to ona savjest koju imamo da od zla dobro raspoznajemo?
Mudrost koju jedni drugima prenosimo?
Radost koju si međusobno donosimo?
Voljela bih znati, blago onima koji od drugih darova Božjih
mogu tu ljepotu raspoznati.

Maria Elizabeta Završki, 8. razred
Mentorica: Mirjana Novak
Osnovna škola Vugrovec-Kašina
Kašina

Žar mojih usana

Onaj, koji tijelo moje satka u odijelo,
onaj, koji iskroji mi dušu.
Onaj, kome srce je čisto, bijelo,
onaj, koji gasi žed i sušu.

Dragi Bože, hvala ti što si
za me svoj dah dao.
Hvala ti
za sve ono lijepo što je glas u meni znao.

Zahvaljujem ti što svakoga dana
ne zadaješ mi muke,
što me inspiriraš i hrabriš, što mi čistiš ranjene ruke.
Zahvaljujem ti na suncu i kiši,
na znanju i hrabrosti čiji je stupanj sve viši.

Ti, što mi daješ svjetlost u tami,
što si motiv koji me mami.
Ti, koji nisi grub,
ti, što paziš da ne prijeđem rub.
Ti, koji me uvijek voliš i paziš,
što me učiš i kao dragocjenost maziš.

Sunce si moga neba kada je dan,
i mjesec koji me povija u san.
Nada si moja,
i snaga svih boja.
Oko sreće što posvuda kvrca
i središte moga srca.

Blagoslovi mene i ostalu djecu svoju,
daj mi vjere da pratim volju twoju.
U ime Oca i Sina tvoga,
žar srca moga.
I polažem nade u Duha Svetoga,
i u Kraljicu, Majku Božju,
i u Crkvu twoju veliku.

Klanjam ti se, vječiti Gospodaru moj!

Andrea Žgela, 8. razred
Mentorica: Gabrijela Vojvodić
Osnovna škola Sesvetska Sopnica
Sesvete

Odraz Boga

Bog je svojim kistom
na platnu naslikao
ljepotu svijeta.

Njegova je slika, puna boja
od prirode, bića i osjećaja.
I sve što je naslikao
odraz je Njega.

Iva Đirlić (4. r.): *Ljepota domovine*

Mentorica: Terezija Zokić

Osnovna škola Bijaći, Kaštela Novi

1. nagrada

(PROZA)

Ljepota raznobojsnih kamenčića dobre

Lovro Marinović (4. r.): *Ljepota stvaranja*

Mentorica: Irena Ivetić

Osnovna škola „Dobriša Cesarić”, Požega

Petar Žgela, 2. razred

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar

Bjelovar

Davidovo krštenje

Svakome je nešto lijepo. Lijepa je priroda, lijepo je i sunce. Za nekoga je ljepota ljubav. Ljepotu netko ima u srcu. I pristojnost je lijepa.

Ja sam pravu ljepotu doživio u crkvi na krštenju svoga brata. Kada je moj brat David išao na krštenje, svi smo bili uzbuđeni. Dolaskom u crkvu video sam puno velikih i malih kipova, velikih i malih slika. Divio sam se slikama, a kipove nisam mogao prestati gledati.

Stali smo pokraj krstionice i bili počašćeni jer će David primiti sakrament. Svećenik je imao dugu bijelu haljinu i govorio je mirnim i spokojnim glasom. Rekao je da moj brat i ja imamo velika imena velikih ljudi.

Cijeli obred bio je ispunjen ljubavlju i mirom, a moj brat je bio tako dobar da nimalo nije zaplakao. Sve je bilo lijepo i svečano kako to samo u crkvi može biti.

Ivan Hubak, 3. razred
Mentorica: Nataša Brekalo
III. osnovna škola Bjelovar
Bjelovar
3. nagrada

Da sam opet prvašić

Kada sam krenuo u prvi razred, sjedio sam s prijateljem u klupi. Zajedno smo radili farmu od drvenih kockica i figurica životinja za vrijeme odmora. Puno smo se smijali, trčali, grlili se. Kada smo nešto dobro napravili, davali smo si rukama pet. Jedni drugima posuđivali smo olovke, gumice, maramice, pomagali nositi torbe i išli na druženja. Igrali smo nogomet, graničara i ponekad sam se žalio kako mi je u školi dosadno, kako imamo puno za učiti i kako sam se posvađao s prijateljem. Učili smo pravila da dignemo ruku u zrak, da pomažemo prijateljima u razredu, da zajednički dijelimo školski pribor i da se držimo za ruke dva i dva kada idemo u šetnju ili na izlet. Nekad sam mislio da je u školi baš teško i nije mi bilo lijepo.

Sada idem u treći razred. Sjedim sam u klupi. Moji su prijatelji udaljeni od mene dva metra. Nemamo odmora, ne smijemo se družiti u školi i izvan nje. Ne posuđujem više nikome gumicu ni olovku. Ne igramo grupne igre, nema rada u paru ni u skupini. Više se toliko ne smijemo, uopće ne trčimo niti se grlimo. Ne dajemo si više pet kada nešto napravimo dobro. Više ne igramo nogomet ni graničara. Hodamo jedan iza drugoga s razmakom i ne držimo se više za ruke. Ne idemo na izlete niti u šetnje gradom. Ova pravila nije donijela naša učiteljica, već ljudi koji se brinu o našem zdravlju. Sve je nekako postalo drugačije. Čak mi nedostaju

i pravila koja smo imali u prvom razredu. Sve ono što mi je bilo teško u školi ili ono na što sam se ljutio, volio bih da se ponovo vrati. Znam da je danas važno da poštujemo ova nova pravila kako bismo ostali zdravi, ali meni nedostaje igra, druženje i sve ono što smo imali.

Nadam se da ćemo uskoro svi moći ići jedni drugima na druženje, na izlete, igrati se u razredu i biti ono što i jesmo – veseli, sretni i bezbrižni učenici. Da sam bar opet prvašić! Kako mi je tada bilo lijepo.

Marta Brlek, 5. razred

Mentor: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza

Kumrovec

Ljepota koju osjećam

Maglovita jutra i kiše često obilježavaju dan. Jesen je zagrlila naš zagorski kraj. Tople zrake sunca iščezavaju, a sve se više osjeća hladan zagrljaj zime. Dok su ceste prohodne, moram posjetiti svoju baku.

Izležavam se u toplini svoga doma dok vani kiša lijeva i dosadno kucka na moj prozor. Razmišljam o završenom tjednu u školi. Na vratima je vikend u kojem se želim dobro odmoriti. Odjednom zazvoni telefon te začujem bakin blagi glas: „Kako si, zlato moje? Jedva sam dočekala da ti čujem glas.“ Nakon što smo kratko pročavrljale o proteklom tjednu, moje misli i dalje ostaju s bakom, već je stara i teško hoda. Lice joj je naborano od tereta života, a ruka gruba. Međutim, upravo mi nedostaje ta gruba ruka da mi pomoliće obraz i prstima prođe kroz kosu. Njezini su pogledi topliji od sunca. Riječi mudre i pune pouka koje pamtim i pamtit će cijeloga svog života. Najdivnija osoba koju znam! Da, to je moja baka koju želim vidjeti. Više ne razmišljam o odmoru, nego o druženju s bakom. Volim biti u njezinoj blizini. Njena starost me očarava. Nestrpljivo iščekujući roditelje da se vrate s posla, ostala sam izneđena kako je moje nagovaranje bilo uspješno. Jedva sam dočekala subotnje jutro da sjednemo u automobil da vidim to izborano lice i čujem taj nježni glas ispunjen mudrošću, iskustvom života i razumijevanjem dječijih nestašluka. Zadivljeno sam gledala te oči i slušala tihе otegnute i smirene zrele riječi, koje se tako teško otki-

daju od tih uvelih usana. Bakine blage i tople riječi iznova su me poučile da jedino žrtva rađa darežljivost koju pretvara u ljubav i povezuje u složnu obitelj. Srce mi je iznova zaigralo od radosti. Nama mladima sve je teško, a moja baka na svom životnom zalazu očima, srcem i riječima svjedoči o svojoj ljepoti.

Godine su izborale bakino lice, a rad učinio grubom kožu njezinih ruku. Međutim, u jesen života iz njenog srca izvire ljepota životnog iskustva i mudrosti. Njezina se ljepota zrcali u darežljivosti ljubavi koja nas povezuje u složnu obitelj.

Nora Franjković, 5. razred

Mentorica: Vesna Rabak

Osnovna škola Turnić

Rijeka

dodatna nagrada

Ljepota u doba korone

„Ljepota, ljepota, ljepota!“... Odzvanja mi u ušima dok umorna, pognute glave hodam iz škole prema domu. Od sutra sam u samoizolaciji, ja i cijeli razred... Pa kakav je to natječaj *Ljepota*?! U školi korona, u gradu, u domovini, u svijetu, brojke, konferencije, stožer, umrli, zaraženi... A ja da pišem o ljepoti? Apsurd!

Pogled mi pada na sunce koje zalazi. Prosipa svoje zrake po zlaćanoj morskoj površini. Paperjasti oblaci. Prošarane krošnje stabala, žutih, narančastih i crvenih listova te nekakvi čudnovati plodovi... Bože, koja ljepota! Zar sam rekla *ljepota*? Ljepota? Da, ljepota! Od sutra ne izlazim iz kuće. Imat ću o čemu pisati. Jer Bog se pobrinuo za sve. Pobrinuo se da ne razmišljam kako je bitno biti lijep nekome drugome, nego biti lijep sebi. Kako nije bitna vanjska, nego unutarnja ljepota. Jer nitko nije ružan. Svatko je poseban na svoj način. Svatko je lijep na svoj način. Kada potražimo ljepotu u drugome, nalazimo ljepotu u sebi. Ljepota nije u izgledu, nego u srcu i duši, dobroti. Ljepota je majčin osmijeh ohrabrenja, tatin nježan i ujedno snažan zagrljaj. Ljepota je kada me baka otpriće do kreveta, kada me ušuška i zajedno se pomolimo. Ljepota je kad s najboljom prijateljicom Milom dijelim tajne. Ljepota je u predenu moje mace i cvrkutanju papige.

Ljepotu možemo pronaći svugdje oko nas. Moramo samo gledati širom otvorenih očiju i otvorena srca, i ona je tu. Tako blizu i tako daleko.

Viktoria Marijanović (5. r.); *Paun*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Šima Kocić, 5. razred
Mentor: Josip Galović
Osnovna škola „Josip Kozarac“
Slavonski Šamac
2. nagrada

U poštrazi za ljepotom...

Ova je jesen nekako posebno čarobna. Sve pršti od stotinu boja koje je priroda svojim kistom poškropila po lišću i cvijeću u mojojmu selu. Zaorane brazde naše crnice slavonske čekaju pa-hulje i bijeli pokrivač. Ptičice posljednje arije slažu u siromašnim granama stare vrbe u našem pašnjaku. I ja u svoj toj čaroliji lošega raspoloženja. Pih, sve me nuka biti sretnim, a u srce se uvukla neka tuga ili, bolje rečeno, bezvoljnost. Tako mlad i poletan, zdrav, a tako bezvoljan. U jednom mi trenu vjetar šapnu ideju. Otići mom pradjetu. Da, idem vidjeti raduje li se moj pradjet životu. Usput moram napomenuti – pradjet Mijo ima 92 godine.

Koraka laka otidoh u trgovinu kupiti djedu *505 s crtom*. Uvijek mu lice obasja osmijeh i zažare se oči kad vidi ove male bombonice. One su mu najveća delikatesa uz suhe šljive i jabuke koje sam suši u svom stanu. Pomalo blatnjavi put vodio me na kraj sela, na stoljetni stan moga pradjeda. Putem su me pratili suhi kukuruzi i mirisi sazrelih šljiva iz kojih se cijedila naša slavonska šljivovica rakija. Spazio me didica, širi ruke prema meni. Voli kad ga posjetimo i vrijeme s njim podijelimo. Došavši svom Miji, zagrlim ga i odosmo u njegovu sobu koja je posebno topla i mila. Razmijenimo nekoliko rečenica o životu u selu. Nisam mogao dočekati pitati ga što ga čini sretnim i što je ljepota u njegovu du-gom životu. Zapravo, već prvi pogled na djedovo lice otkriva more ljepote. Mijo je sa suzama u očima pričao o svojoj supruzi, mojoj

prabaki Kati, koja je bila i ostala njegova najveća ljubav. Ta vatra ljubavi, unatoč bakinoj smrti, nikad se neće ugasiti. Zatim tiho pokazuje naše oranice. „Sinko moj, vidiš more ljepote u ovoj brazdi koja nas hrani, koja nam daje život”, ponosno je govorio Mijo. Zatim me nježno uhvati za ruku i povede u voćnjak. „Pogledaj kap rose na ovom listu! Ovo je Božja suza koja nas poji”, nastavlja je tumačiti.

Zatim smo lagano krenuli prema stoljetnoj kapeli posvećenoj Djevici Mariji. Djed skide šešir ispred Gospina kipa, kleknu i prekriži se. „Evo ljepote koju vidiš u ovom blagom pogledu nebeske Majke koja našu obitelj već stoljeće cijelo čuva od zla”, s velikim poštovanjem Mijo se obraćao Majci Božjoj. „Hajdemo u kolibu, nešto ti još moram pokazati!”, govorio je kao da nam je ovo posljednji susret. Otvorio je stari ormar i izvadio poluzahrđalu lamenku. Jao, tu su dukati ili nekakav veliki novac, moram priznati da sam na to pomišljao. No nije bilo dukata, nego poput dukata žutih fotografija pradjedove obitelji. Na velikoj se fotografiji jasno mogla vidjeti Mijina sreća i ponos jer je prikazivala njegova oca i majku s njim i njegova četiri brata i četiri sestre. Bilo ih je devetero. Zatim djedova žuljava i hrapava ruka uze još veću fotografiju iz novijeg doba, a na njoj Mijo ponosno u šokačkom špenzletu stoji zagrljen sa svojom Katom, lijepom slavonskom snašom, a oko njih njegova tri sina i dvije kćeri. Baš na ovom stanu, pred kapelicom Blažene Djevice Marije.

U jednom trenu osjetih nešto toplo na ruci. Bijahu to predjedove suze koje su poput najljepših bisera padale na moje ruke i fotografiju koja ipak nije zaustavila vrijeme ni život. U njegovim suzama i riječima otkrih najveću ljepotu svijeta. Ljepotu koja nema cijene, koja traje jer je dio jedne velike duše koja je živjela za druge. Postadoh posramljen i sretan. U tom trenu shvatih da sve moje igrice, kompjutori, mobiteli ne vrijede ništa jer nemaju ljepote kao jedna suza iz očiju moga dobrog pradjeda.

Eva Majdak, 5. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca

Križevci

Ljepota moje neobične obitelji

Moja obitelj je jako čudna obitelj. Imamo puno zgoda i nezgoda, ali se jako volimo i te nam zgode ne smetaju.

Ponedjeljak. Svi smo nekako raspoloženi i malo ubrzani. Najviše zgoda događa se u ponedjeljak: mami ispadne ručak u sudoper i sve mora kuhati ponovno. Tata se automobilom skoro zaletio u zid dućana. Moja sestra gura prste tamo gdje ne smije, na primjer, u mamine kolače. Ja najčešće ponedjeljkom nešto razbijem, na primjer, mamine šalice za kavu.

Utorak je kod nas zaigran dan. Tata dođe s posla i idemo se igrati s njime igara poput lovice ili naše igre *bem-bema*. Tu je igru izmisnila moja sestra kada je imala tri godine. *Bem-bem* jako je čudna igra, ali i zabavna. Mama nam svaki utorak nešto ukusno skuha.

Idemo na srijedu! Srijeda, pomalo čudan dan kad nam se baš ništa ne da, ali opet... tu su obveze. Kad sve završimo, idemo u maminu i tatinu spavaću sobu i svi se zajedno mazimo.

Četvrtak, malo svadljiv dan: oko najmanje sitnice uspijemo se posvađati. Na primjer: tko je pojeo tatine gumene bombone, tko je uzeo moj mobitel i slično. Jedva čekam da završi četvrtak!

Petak, umoran dan. Znamo da je zadnji radni dan, ali nam se opet ništa ne da. Jedva čekam da nam dođe subota, ali za mog tatu to ne vrijedi jer on mora raditi i subotom. Jadni moj tata!

Subota, opušten dan. Subotom idem na atletiku i družim se s prijateljima i prijateljicama. Mama je za to vrijeme u gradu na kavi sa sestrom. Sretnemo se na gradskom trgu i idemo zajedno kući. Dode tata i pomogne mi oko zadaće. Nakon dugoga se dana okupamo, legnemo i gledamo zajedno film.

Nedjelja, obiteljski dan. Ujutro mama ide po kavu i toplu čokoladu. Za ručkom smo svi zajedno. Nakon ručka idemo van i igramo se. Kasnije gledamo obiteljsku komediju svi zajedno prekriveni toplim pokrivačem.

Jako volim svoju obitelj i nikad ju ne bih napustila, čak ni za sva blaga ovoga svijeta.

Ivan Pečarić, 5. razred
Križevci

Moj prijatel Lovro

Jemput mi je prijatel Lovro pripovedal kak je traktora vozil i oral i prikolice pripremal. Još mnogih drugih stvari mi je napripovedal.

– Kakva je to lepota! De zamisli si ti to: ti v traktoru, cure te glediju pa onda z brzine v ler prebacis. Pak velis: „Dame! Gledite kakvu limuzinu imam!”

– Kaj se z traktorom voziš? – pitam Lovru.

– Nije tak dobre kak zgledi.

– Kak nije? – pitam. – Navek pripovedaš kak se voziš, a cure glediju kak da su vidle dučan *Sve po kunu*.

Pa će on meni: – Nije lepota v trakoru, već v onom gdo ga vozi. Budi prijatel i z biciklom. Razmeš?

– Razmem! Sam prijatel moram biti i to je to! Fala, Lovro, dobar si ti prijatel!

Patricija Šeligo, 5. razred
Mentor: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza
Kumrovec

Odmor u društvu anđela

Već su prošla četiri mjeseca otkad idem u peti razred. Novo je to iskustvo, prepuno izazova i novina. Teže je i izazovnije jer su novi učitelji, teže gradivo, no u protekle četiri godine za sve to pripremila nas je naša učiteljica Mirjana Štvanek.

Tijekom našeg najvažnijeg perioda u dosadašnjem životu ona nas je naučila najvažnije stvari: pisati, čitati, računati, poznavati na sat, lijepo pjevati i pristojno se ponašati. Učinila bi ona toga puno i više da nam u trećem mjesecu nije došla pandemija koronavirusa. Mi s njom, a i ona s nama, po prvi smo put upoznali što je to *online* nastava. Preko noći smo spoznali da život nije savršen, ali još danas odjekuju njezine riječi: „Ako nešto trebate, tu sam!“

Uvijek nam je davala zanimljive zadatke. Nikada nije komplikirala niti nas opterećivala s previše zadaća i bespotrebnim stvarima. Upravo iz tog razloga mi smo se trudili više i sve smo uspješno odradili. Naše zajedničke projekte radosno bi komentirala: „Vi ste moje pametne glavice!“ Kada netko nije imao zadaću (kao npr. Toni), stalno nas je poučavala: „Pametni zapisuju, a glupi pamte!“ Međutim, i u takvim situacijama imala je razumijevanja te uz pozuku o važnosti informativke poručila bi: „Da si sutra napisao zadaću!“ Dala nam je jako puno znanja, a uvijek je imala u vidu naše dodatne aktivnosti. Kada su bile maškare, nikad nam nije davala zadaću, nego je rekla: „Zabavite se i lijepo se provedite!“

Jako smo voljeli pričati s njom, pa nam je često znala pričati o svojoj mami. Tako nam je ispričala kako je jedne zime s mamom napravila snjegovića. Rekla je da su trebale ljestve kako bi mu stavile lonac na glavu, a kada se sav snijeg otopio, snjegović je još uvjek bio u dobrom stanju. Takve anegdote jako su nam se svidjele te kada bi nas ona u nečem važnom poučavala, a nama bilo teško, željeli smo skrenuti temu. Tada bi znala reći: „Ne možemo sada, sve u svoje vrijeme!“

Sjećam se kako nas je na kraju 3. razreda sve odvela na sladoled u *Pionirček*. Svatko iz razreda izabrao si je sladoled koji je htio. Baš je bilo super! I ne samo tad. Često nam je znala kupiti veliku vreću bombona i počastiti nas, onako bez razloga. A kad malo bolje razmislim, imala je razlog, taj što nas je voljela, a isto tako i mi nju. To potvrđuje i sljedeći primjer. Ja sam u 2. razredu osnovne škole krenula u 1. razred glazbene škole, smjer klavir. Kada sam s Martom imala nastup, mi smo ju pozvale, a ona se rado odazvala. Uvijek je došla, a sa sobom nam je donijela poklončić, veliku *Dorina* čokoladu. Možda zato što nas je voljela kao i *Dorinu*, koja je bila njena mala „mana“. Ah, *Dorinica*! Jako je voljela *Dorina* čokoladu te nam je uvijek govorila: „Od sutra krećem na dijetu.“ Uz *Dorinicu* i školske obaveze, velika ljubav bila joj je gitara koja je u svako slobodno vrijeme bila u njezinim rukama.

Najviše mi je žao, što sam joj jednom prilikom i rekla, to što smo u 4. razredu najmanje vremena proveli s njom. Na početku zbog štrajka učitelja, a kasnije je krenula *online* nastava. To nam je bio posljednji razred u nižem uzrastu, a mi to ni na koji način nismo mogli nadoknaditi. Nadala sam se barem školi u prirodi gdje bismo barem malo vratili izgubljeno vrijeme, podružili se zajedno i tako oprostili. Na žalost, ni to se nije dogodilo. Hvala Bogu da smo barem uspjeli organizirati oproštaj na kraju četvrtog razreda u *Miljani* na igralištu. Držeći socijalnu distancu, svatko iz razreda izrecitirao je nekoliko stihova dragoj učiteljici Mirjani koje je

osmislio predsjednik razreda Mihael. Bila je jako sretna unatoč našoj tužnoj svakidašnjici. Na kraju svega, korona je poremetila sve naše i njezine planove. Nije bilo škole u prirodi, a danas više nema ni naše učiteljice Mirjane. Za sve je kriva korona, koje se toliko bojala i čuvala. Stalno se pitam: „Zašto baš ona? Zašto baš najbolji moraju otići?” Ona je najbolje od sebe uložila u nas, u svoje učenike, koji smo joj bili centar svijeta. Vjerojatno anđeli trebaju dobre pomoćnike pa su zato došli po nju.

Vjerujem da ćemo se jednom sresti u zajedništvu svetih. Do tada ostaju samo lijepе uspomene i poticaj da ostvarimo riječi koje smo na rastanku od škole naglasili 27. lipnja: „U srcima našim malenim, volimo Vas svi mi. Vjerujte mi, nikada Vas nećemo zaboraviti!”

Paulina Aleksić, 6. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Komadići stakla

Sve je bilo bijelo. Svjetlost je dopirala iz svakog ugla.

– Gdje sam ja to? – upitala sam, ali riječi nisu izlazile iz mojih usta.

– Marta! – čula sam plač svoje majke. U tom trenu u sobu je ušao liječnik i isključio iritantan zvuk uređaja pored moje glave. Polako mi se slika izoštrila i sve mi je bilo jasno.

– U bolnici sam?! – povičem, ali ovog puta riječi su izašle kao iz puške.

– Oh, dobro si! – uzvikne mama kao da je dobila na lotu. Čim je to izrekla, počela je razgovarati s doktorom, ali nisam ih ništa čula. Zatim je mama rekla sljedeće:

– Marta, bila si u komi godinu dana. Molila sam za tebe svaki dan, samo da se probudiš, samo da te ne izgubimo zauvijek! – Njene su me riječi šokirale.

– Molim!? Što je s mojim prijateljima, školom, mojim plesnim klubom, mojom sestrom, tatom... i najvažnije od svega, kako mi se to uopće dogodilo? – imala sam toliko pitanja, ali prije nego što sam mogla išta pitati, ubacio se liječnik:

– Žao mi je što ti ovo moram reći, ali morali smo ti promijeniti lice. Vidiš... onoga dana kada te majka vozila u školu, doživjeli ste prometnu nesreću. Ti si svoje lice porezala na komadiće stakla, a twoja je majka povrijedila ruku. To nije sve. Morat ćeš ići na još nekoliko manjih operacija i na terapije.

Slušala sam sve ono što uopće nisam niti sanjala da bi se moglo dogoditi. Ustala sam i jednostavno željela da se opet probudim i da ispadne da je sve ovo bio samo ružan san, ali nije. Nisam se željela pogledati u ogledalo. Liječnik nije razumio koliko sam tužna i ljuta, već je samo dohvatio ogledalo s ormarića i rekao mi da ne paničarim. Pogledala sam sa strahom, ne znajući što da očekujem. Nisam se prepoznala. Samo sam brzinula u plač. Mama me zagrlila i rekla da će sve biti u redu.

Prošla su tako tri mjeseca bezbrojnih zahvata i pregleda, i napokon sam se mogla vratiti u normalu i ići u školu. Mama je bila uz mene cijelo vrijeme, no nisam očekivala da će me baš svi u školi izolirati. Nekadašnji prijatelji iz razreda gledali su me kao da sam neki čudni vanzemaljac. Moja je motivacija za učenje nestala i počele su se gomilati loše ocjene. Više nisam odlazila ni na sate plesa jer sam znala da nisam tamo poželjna. Svaki sam dan bila sve tužnija i tužnija. Nisam zamjerala nikome iz razreda što se više ne želi družiti sa mnom. Da sam bila na njihovu mjestu, vjerojatno bih jednako postupila.

Toga dana mama je odlučila mene i sestru odvesti u lunapark. Pomislila sam: zašto ne? Kada sam se zadnji put smijala i bila sretna? Kada smo stigli, moja je sestra odmah navalila na autiće, a ja sam željela ići na vrtuljak. Nije prošlo ni pet minuta, a već mi je bilo zlo. Zamalo sam pala i udarila glavom o pod, ali u zadnjem trenu uhvatila me nečija ruka. Bila je to jedna djevojčica s crvenom kosom zavezanim u dva repa i pjegavim licem. Pomalo me podsjećala na Pipi Dugu Čarapu.

– Hvala! – rekoh posramljeno.

– Moraš biti opreznija. Da se prvo predstavim. Zovem se Ivana, a ti? – rekla je djevojčica tako sretno da me je začudila.

– Ja sam Marta. Drago mi je. – odvratila sam sretno.

Zašto toj djevojčici nije bitno kako izgledam, zapitala sam se.

Cijeli smo dan provele skupa u lunaparku zabavljajući se. Tako je bilo i svaki sljedeći dan te smo s vremenom postale najbolje prijateljice.

Nakon nekog vremena prestala sam se sažalijevati i zamjerati Bogu što mi se nesreća dogodila. Da nije bilo nje, ne bih upoznala Ivanu, prijateljicu koja me ne cijeni po izgledu, već po karakteru. Ona je vidjela da sam osjećajna i tolerantna, ali i da sam hrabra i pravi borac. Prije svega, morala sam se pomiriti sa situacijom i prihvati novu sebe, zavoljeti se. Kako je moje samopouzdanje polako raslo, tako su se i moje ocjene popravile. Počela sam se polako otvarati prema drugima i kada su me pitali kako mi se sve to dogodilo, nisam zašutjela nego sam rekla svoju priču. Uvijek bih je završila ovako: – Da... grozno je sve to što se dogodilo... strašno, ali znate što je najbitnije? Da su se meni otvorile oči. Sada vidim što je u životu zaista bitno. Nije to izgled, ni moderna odjeća, već naša duša i naše ponašanje, kakvi smo jedni prema drugima. Tuđe riječi nas mogu više porezati, nego bilo kakvi komadići stakla.

Marta Ćosić, 6. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”

Brdovec

Mojoj baki s ljubavlju

Moja baka Mara rođena je daleke devetsto i neke godine u maloj siromašnoj seoskoj obitelji. Iako je bila vrlo bistro dijete, završila je samo osam razreda jer se ženska djeca nisu školovala. Trebalo je raditi i stoku čuvati. Tako je ona knjige čitala na zelenim livadama. Zna napamet mnoge pjesmice iz školskih čitanki. Pamti ih pa je i mene naučila recitirati neke prije nego sam krenula u školu. Danas baka živi u prizemlju obiteljske kuće i temelj je naše obitelji. Moje sestre i ja odrastamo uz nju i često nalazimo utjehu u njezinu toplog krilu.

Živahna je ona. Neprestano razgovara s mojim roditeljima i nama, a kada nema s kim, onda priča s televizijskim voditeljima ili glumcima iz svoje omiljene TV serije. Nedavno sam je naučila da se koristi internetom. Poklonili smo joj moj stari laptop i sada može *surfati*. Mladoliko izgleda te se pomalo pravi važna kad dođe od frizera. Meni je tada najljepša. Prosijeda kosa pada joj niz ljeipo, okruglo, rumenkasto lice dok joj dva crna oka kao ugarci trepere od neke unutarnje sreće i zadovoljstva. Valjda joj se probude usnule iskrice mladosti te joj daju poseban šarm i ljepotu. Što god da ima na sebi, tada joj savršeno pristaje. Najviše se ponosi svojom plavom maramom koju je za neku davnu godišnjicu dobila od djeđa. Taj dan kao da ju ne poznajem.

Sutradan, kad nas baka probudi šalicom toplog mlijeka, ja ju krišom gledam. Ipak je najviše volim takvu, bez frizure, dragu i toplu.

Petra Orlić, 6. razred
Mentorica: Barbara Babić
Osnovna škola „Milan Brozović“
Kastav

Ljepota je u malim stvarima

Jutros, kada sam sam se probudila, bila sam iznimno loše raspoložena. Prošlu večer ostala sam dugo budna učeći za ispit iz matematike. Bila sam umorna, osjećala sam kako ne mogu ni posagnuti za budilicom koja je zvonila iz sve snage. Čula sam mamu kako se spremi za posao i dovikuje kako se moram probuditi i ići u školu.

Ustala sam i spremila se. Sjedila sam u dnevnom boravku čekajući mamu da se spremi i odveze me u školu. Primijetila sam kako mi je spremila toplu čokoladu. Jako rijetko to radi jer joj je jutro stresno baš kao i meni, ali zna koliko to volim i da me to čini sretnom. S užitkom sam je popila. To je bilo baš ono što mi je trebalo da mi uljepša jutro i da me oraspoloži.

Izašle smo pred kuću spremne da uđemo u automobil, kad se mama sjetila kako je zaboravila laptop. Molila me da je pričekam pa sam se ja onako umorna sad još i smrzavala. U tom trenutku ulicom je prolazio susjed koji svakoga dana šeta psa nakon što mi otidemo i to mi je bio znak da kasnim. Obožavam tog psa i za mene je on najljepši pas na svijetu. Velik je, ima dugu, gustu, bijelu dlaku te izduženu njušku. Prišla sam vlasniku i pozdravila ga te počela maziti psa koji mi je užvraćao slatkim poljupcima. Tada se mama pojavila. Ušle smo u automobil i za desetak minuta došle do škole. Srećom, nisam zakasnila. Čim sam ušla u razred, pažnju mi je privukla učiteljica koja po rasporedu nije trebala držati prva dva sata. Obavijestila nas je kako je učiteljica prirode bolesna te da će je

ona mijenjati. Nisam se bunila jer mi je to najdraža učiteljica. Ima kratku smeđu kosu, plave oči te je prilično niska. Kod nje na satu svi se osjećamo ugodno i opušteno dok se smješka savršeno ravnim i bijelim zubima. Gradivo objašnjava s puno energije, a njezini primjeri uvijek su originalni i zanimljivi. Slijedila je marendu. Za klupom mi se pridružila moja najbolja prijateljica Ena, plavokosa djevojčica veselih zelenih očiju i ponudila me je mojim najdražim čipsom. Oduševila me činjenica da me se sjetila dok je bila u kupovini. Vrlo je lijepo imati prijatelje kao što je ona, prijatelje koji misle na vas. Došao je trenutak ispita iz matematike. Razred je cijeli sat u tišini pisao. Na moju sreću, ispit doista nije bio težak. Poslije još dva naporna sata škola je napokon završila. Mama je pokupila mene i Enu, i odvezla nas k Eni jer smo se dogovorile da ćemo poslijepodne provesti zajedno. Po dogovoru, prvo samo napisale zadaću za sve predmete koje imamo sutra. Nakon toga prošetale smo njezina Čupka, malog, no vrlo zaigranog psa koji voli duge šetnje. Nismo ni primijetile da šećemo već dva sata, ali kad smo to shvatile, znale smo da moramo požuriti kući jer je vrijeme ručka. Bilo je već gotovo šest i pol kada je mama došla po mene. Čim sam došla doma, krenula sam učiti za ispit iz prirode koji imam za tri dana jer mi priroda nije jača strana. U devet sati konačno sam završila. Umorna od učenja, jedva sam dočekala odlazak na spavanje.

Ležeći u krevetu, razmišljala sam o tome kako sam se probudiла namrgođena i o svim stvarima koje su mi od tada uljepšale dan. O mami koja mi je napravila toplu čokoladu, o susretu s najljepšim psom u susjedstvu, o nasmiješenoj učiteljici, i najvažnije od svega, o prijateljici koja misli na mene čak i kada nisam pored nje. Ljepota je svuda oko nas, u drugim ljudima, u njihovim postupcima i u nama samima. Važno je da ju prepoznamo, cijenimo i da pomognemo drugima da vide ljepotu u svemu i u nama samima. I tada će nam svaki dan biti lijep.

Luka Kralj (5. r.): *Priča koju volim*

Mentorica: Biserka Hudoletnjak

Osnovna škola Vinica, Vinica

Rudi Antolić, 7. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca

Križevci

Tvoja volja

Život je prekrasan, kako kome, mi sami biramo kakav će nam život biti. Tu veliku ulogu imaju i naši prijatelji i ljudi s kojima se družimo, smijemo i šalimo. Oni su nam oslonac kad tonemo, ponekad nas razumiju bolje nego naši roditelji. Rame su za plakanje. Pomažu nam u raznim izazovima.

Prave prijatelje možeš poznati po tome što te ne izbjegavaju i vole te kao pravog prijatelja, a možda i više od toga. Za sretan život bi trebao imati barem jednog prijatelja, u pravom smislu te riječi. Bez njih naš život ne bi mogao biti sretan.

Hvala ti za život, Gospodine, za moju sudbinu ma kakva god ona bila, ja sam bolestan i bilo mi je suđeno da takav budem, to si ti tako želio. Kako si ti zapisao, tako neka bude!

Maša Fotak, 7. razred

Mentorica: Sunčica Križan-Kadi

Osnovna škola Novi Marof

Novi Marof

Košuta

Zima je. Snijegu još nema ni traga. Ledeni vjetar udara svakog tko se usudi izaći iz topline svoga doma. Oblaci su se nadvili nad Zelengrad. Vani se čuju razigrani povici djece. U kućama sa šalicom toplog čaja u ruci skrivaju se bake i djedovi te kroz prozor promatraju svoju unučad. Svako dijete imalo je najmanje jednog promatrača s prozora. Svi osim Ane. Ana je bila jedinica u svojoj obitelji. Nije imala ni baku ni djeda. Tatu nije upoznala, a majka se nije previše brinula za nju.

Svaki dan igrala se vani s prijateljima iz sela i gledala ih kako mašu svojim ukućanima. Samo se na prozoru njihove kuće nitko nije pojavio. Iz dana u dan njihov je prozor bio siv i prazan. Ponekad bi se Ani pričinilo da je njezina baka na prozoru, ali taj bi privid brzo izblrijedio. Ana je znala kako je izgledala njena baka. Bila je s njom prve četiri godine. To je bilo dovoljno da zapamti njene neobično velike oči pune sreće obavijene tugom. Njenu svjetlosmeđu, dugu, uvijek u punđu zavezana kosu. Njen simpatičan smiješak. Zapamtila je i njene naborane ruke koje su je tako spretno mazile prije spavanja. Njenu purpurnu tuniku koja je mirisala na ljiljane i lavandu. Nažalost, nije zapamtila njeni ime.

Iz misli je izbaciti jak uzvik jednog djeteta. Netko ga je pogodio grudom u lakat. Ana se ponovno okrene prema prozoru. Ponovno je vidjela baku koja joj je nešto pokazivala lijevom rukom. Kada je zatreptala, bake više nije bilo. Okrenula se u smjeru bakine ruke.

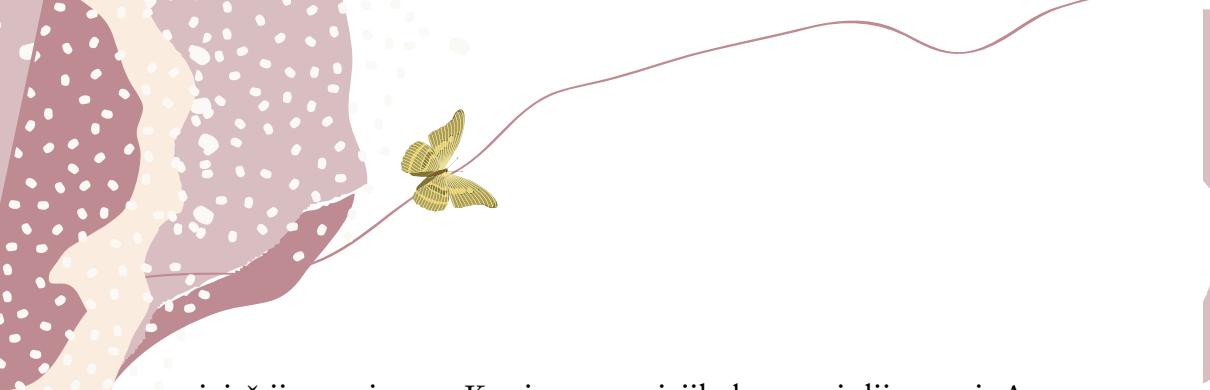

Tamo je bila šuma u kojoj se te iste godine izgubilo dvoje djece. Nikad ih nisu pronašli. Ta šuma nije bila ništa posebno. Ana se nije bojala šume. Znala je da nije problem u šumi, nego u djeci koja su se u njoj izgubila. Kada se željela okrenuti, za oko joj zapne malo plavo svjetlo. Naravno da je dolazilo iz šume. Ana nije željela pratiti plavo svjetlo, ali nije mogla kontrolirati noge koje su je vodile u šumu. Kada je došla do plavog svjetla, ono je nestalo.

– Naravno da je nestalo. – pomisli Ana. – Zašto ne, ovo je kao u nekom *traileru*. Pratit će svjetlo sve dok se ne izgubim i onda će me nešto početi napadati i plašiti. Kako predvidivo.

Ana je unatoč svojoj intuiciji krenula u šumu. Pratila je plava svjetla sve do puteljka.

– Da pogodom, sad će hodati po puteljku, naći kućicu i u kućici će biti zla vještica. Kako klasično. – mrmljala je u bradu. Krenula je laganim korakom. Nakon dobrih dvadesetak minuta hoda Ana je sjela na panj. Nije znala u kojem je dijelu šume ni na kojoj strani je Zelengrad. Odjednom je čula pucketanje ledenih grančica i tabanje nečijih koraka u snijegu. Nije bila sama. Čuo se svaki korak, ali ne i glas. Nije mogla odrediti odakle dolazi zvuk grančica i snijega. Bila je zbumjena. Ustala je i uzela najbližu granu. Bila je mokra. – Fuj! – pomisli Ana. Šuštanje se približavalo zabrinjavajućom brzinom. Zvuk je dolazio sa svih strana. Kao da je napada. Ana se postavi u pozu za napad. Buljila je u bjelinu snijega. Još nekoliko sekundi i doći će joj pred oči. – Ajde! – pomisli Ana napeta kao uže lovčevog luka koji se sprema pustiti strijelu prema nekoj životinji. Zvuk se sve više i više približavao. Nije znala kuda gledati. Jeka se širila cijelom šumom. Ispred nje skoči košuta, a Ana zamahne štapom. Zaustavila se kad je vidjela košutu. Uslijedila je tišina. Košuta je imala dugu, bijelu dlaku na kojoj su se prelijevali predivni srebrni ukrasi. Izgledali su kao simboli. Njezin vrat izgledao je poput bijele breze na mjesecini, a tijelo kao isklesano od

najvještijeg majstora. Kopita su se sjajila kao crni dijamanti. Ana je gledala ravno u njene duboke crne oči. U njima je vidjela bakino lice. Pomislila je da sanja. Za toliku čistoću i gracioznost nije ni znala da postoji. Košuta joj priđe i pogne svoj vrat prema tlu. Ana je pomislila da pase, a zatim je prepoznala njenu gestu. Klanjala joj se. Ana nije znala što treba učiniti. Bacila je štap na tlo. Bila je zatečena jer nije znala zašto joj se tako božanstveno biće klanja. Košuta se nakon nekoliko trenutaka uspravila. Udarila je kopitom o tlo te su poletjele iskre. Iako je bila zima, Ana nije osjećala hladnoću. Imala je osjećaj kao da se oko koštute nalazi čarobna aura koja pršti toplinom. Košuta sjedne na tlo i glavom počeše svoja leđa. Ana nije odmah shvatila tu gestu, ali se malo pribrala kad je košuta ponovno udarila kopitom. Prilazila joj je polako. Znala je da su koštute plašljiva bića, ali ova košuta je bila smirena kao da se znaju godinama. Ana je polako dodirnula njezinu dlaku. Bila je mekša od svile i bujnija od najgušće livade. Sjela je na košutina leđa. Košuta se podigla, a Ana je zamalo pala. Nakon što se smirila, košuta je potrčala. Anu je šibao ledeni vjetar, a grančice su je udarale po licu i zaplitale joj se u kosu. Prigrlila je košutu oko vrata. Osjećala je njezine ubrzane otkucaje srca i toplinu njezina tijela. Njezin bijeli pokrivač grijaо je Anino tijelo. Nakon nekog vremena košuta se iznenada zaustavila. Ana je otvorila oči i ugledala slapove. Slapovi su bili visoki. Iz njih je tekla biserna voda. Svježina kao da je dozivala njeno ime. Posegnula je rukom u slap i on ju je povukao u sebe. Ana se našla pod slapom. Nije znala plivati iako joj je bilo 13 godina. Svježa, biserna voda tekla joj je po tijelu. Bila je topla poput pokrivača kojim je baka zamatala Anu kad je bila mala ili poput košutina vitkog tijela. Voda joj je ulazila u usta koja su žedala i napajala se životom. Voda je u trenutku postala ledena kao da je netko samo okrenuo slavinu na umivaoniku.

Više nije bila puna, topla i puna života, nego hladna i puna tuge. Odjeća je postajala sve teža i teža. Počela se gušiti. Tijelo joj se treslo od hladnoće. Zakašljala se kad joj je voda ušla u grlo. Nije ništa vidjela jer joj je voda neprestano ulazila u oči. Zateturala je i pala. Pokušala je ustati, ali odjeća kao da je bila okamenjena. Borba protiv snage slapova činila se uzaludnom. Njen otpor postajao je sve slabiji i slabiji sve dok napokon nije klonula.

Nekoliko dana trajala je potraga za Anom. Ljudi su vičući dozivali njeno ime. Pregazili su cijelu šumu, ali bezuspješno. Pronašli su tragove košute, ali oni su nestajali na mjestu slapova. No, nitko nije mogao vidjeti ni čuti slapove. Oni su bili samo za blagoslovljene. Anin blagoslov bila je bijela košuta, njezin duhovni vođa na putu do raja. Ona je nakon smrti poprimila tijelo košute i nastavila živjeti. Vidjet će sve i svakoga, ali nju će vidjeti samo blagoslovljeni. Baš kao što je ona vidjela svoju baku.

Karolina Kalić, 7. razred

Mentorica: Irene Sudar

Osnovna škola Josipa Kozarca

Semeljci

On

Pomozite mi shvatiti tko je osoba koja me ispunjava srećom i ljubavlju. Netko mi stalno pomaže, netko me voli, netko me podupire, netko mi daje snagu... Tko je ta osoba, to andeosko biće?

Nikada me nije ostavio samu. Kada zaplačem, netko poseban punom brzinom uleti u moj zagrljaj, ohrabri me, podupire snažno i pokaže mi pravi put. On me potiče na nove borbe i ustrajnost. Stručnjak je za sve moje slabosti i stalno mi šapuće nježne riječi koje čarobno poražavaju obmane. On usmjerava moju pozornost na ono najvažnije. Njegove riječi moj su život preokrenule! Postao je bajkovit i bezbrižan. On je jedini koji me neće nikada napustiti, sigurna sam. Tješi me u bezizlaznim trenutcima i veseli se sa mnom u radosti. Redovito me podsjeti kako mu mogu reći sve i da ljubav prekriva svaki naš grijeh. Ljubav poništava i naše brige, strahove i boli. On je taj koji mi je rekao: „Ljubav je veća od bilo koje boli.”

On je Bog, a ovo o čemu pišem, zove se Božja ljubav. Bog je jedini ideal. Jedina stvarna i vječna ljubav. Bog i ljubav su odgovor na sve!

Martina Kušinec (5. r.): *Ljepota raja*
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica, Vinica

Ana Kos, 7. razred
Mentorica: Danijela Špoljarić
Osnovna škola Martijanec
Martijanec

Tebi

Tebi koja čitaš ovo!

Tvoji ožiljci tvoja su priča. Tvoji ožiljci znak su tvoje snage. Znak da si se izborila i da nisi odustala ni kada je bilo najteže. Oni su tu da te svaku minutu tvoga života podsjećaju da unatoč svim nedaćama ti i dalje živiš. Tvoji su ožiljci nešto čega se ne moraš sramiti, nešto što ne moraš skrivati. Oni su tu da te podsjetete tko si! A ja znam da si ti borac i da si posebna ovakva kakva jesi.

Te tvoje pjegice, koje očajnički pokušavaš prekriti slojevima pudera, mnogo bi djevojaka htjelo na svome licu. Sjeti se da ih mnogo ljudi upravo crta po obrazima ne bi li izgledali posebniјe i drugačije.

Ti tvoji kratki nokti, koje neprestano grickaš kad si nervozna, zasigurno su simpatičniji od bilo kakvih umjetnih. Tvoj stil oblaćenja, koji se većini ne sviđa, tvoj je način izražavanja. Kao kada ti se ne da sređivati pa dođeš u školu u najširoj mogućoj majici i trenirci ne želeći otkrivati svoje obline, ali opet izgledaš tako savršeno u tome. Boriš se s riječima koje slušaš svaki dan zbog tih stvari te u njima pronalaziš sve, samo ne savršenstvo.

Ali, s razlogom si rođena ovakva. Posebna. Da si trebala biti drugačija, bila bi. Zato nauči voljeti sebe i svoje posebnosti pretvarati u savršenstva. Nauči voljeti svoje ožiljke. Možda oni bude sjećanja u srcu i u duši na dane kada su bile otvorene rane iz kojih je tekla tvoja krv stapajući se sa suzama, no... Oni su dokaz da svaka rana zacijeli i da si uspjela. Preživjela si ono najgore. Oni su dokaz da si upravo ti najveći borac!

Lucija Mikić (6. r.): *Ljepota stvorenoga*

Mentor: Marko Karčić

Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj

Marko Krbot, 7. razred
Mentorica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof
Novi Marof
1. nagrada

Život je lijep

U vrijeme kad sam rođen, moja obitelj bila je zaokupljena *Pustolovinama galeba Marka* – popularnom dječjom slikovnicom, pa se dolaskom prinove u obitelj podrazumijevalo da će se zvati Marko. Obožavani Marko iz slikovnice postao je obožavana, mažena i pažena beba (neki bi rekli i razmažena). U općem divljenju zvali su me čudom od djeteta jer sam od sve svoje braće prvi progovorio, prohodao, prospavao cijelu noć i vozio bicikl bez pomoćnih kotača.

Sve se promijenilo jednog ranojesenskog dana te 2014. godine. Krenuo sam u prvi razred. Za mene itekako dan drukčiji od ostalih, u kojem promjenama nije bilo kraja. Postao sam stariji brat! Taj događaj posve je promijenio moj položaj u obitelji. Svi su dolazili diviti se novom članu naše obitelji, a ja sam postao nebitan. Mama se trudila i uključivala me u brigu o bebi, a tata je nas starije dečke vodio na izlete i učio nas igrati nogomet. Meni ta beba uopće nije bila zanimljiva: crvena, zgužvana, samo spava i jede ili se dere. Nisam je htio ni gledati, a kamoli voziti u kolicima. Došlo je proljeće, moj mali brat počeo je duže biti budan, smješkat mi se, značiteljno me gledati i oponašati moje grimase. I uopće više nije bio ni crven ni zgužvan. Odlučio sam mu pružiti priliku. Mogu reći da smo se dobro *skompali*. Sljedeće godine dobili smo i sestricu. Jako smo joj se veselili, bili smo spremni za njezin dolazak i nitko nije

bio ljubomoran. Naša stara dječja kolica ubrzo smo morali zamjeniti novima koliko smo je izvodili u šetnju. Mislim da smo bili pravi pomagači roditeljima. Tu godinu pamtit ću po njoj – svojoj prvoj simpatiji. Sjedila je dvije klupe ispred mene, a njena svilena, zlatna kosa odvlačila mi je pažnju od brojki i slova. Mislim da sam tada dobio i svoju prvu jedinicu. Glava mi je bila u oblacima i imao sam energije napretek. Bio je to dobar osjećaj.

Zakoračio sam dublje u svijet odrastanja u 4. razredu kada smo otišli u školu u prirodi na otoku Rabu. Kako za mene, tako i za sve moje prijatelje bio je to prvi višednevni izlet bez roditelja. Prskao sam svoju zlatokosu čim bi stala uz rub mora, posipavao je pješkom i, kao slučajno, srušio joj pješčanu kulu. Navečer, u vrijeme kao stvoreno za glazbu i ples, mislio sam staviti točku na i (kako to naši roditelji slikovito vole reći) cjelokupnoj atmosferi i pozvati je na ples. Cijelu je večer plesala s Tomom iz zadnje klupe! Mislio sam da mi je Tomo prijatelj! Još jedna životna lekcija naučila me da budem oprezan s djevojčicama.

Ah, 5. razred! Zar je već i to stiglo? Očigledno vrijeme brzo leti. Novi učitelji. Nova razrednica. Novi predmeti. Puno posla i očekivanja što od učitelja, što od roditelja. Veselilo me otkrivanje povijesti, osjećao sam se kao arheolog pred nepoznatim otkrićem, geografske širine otkrile su mi koliko je zapravo svijet velik i privlačan. Moje duge noge, o koje sam se često spoticao, dobole su novu svrhu jer su trčale takvom brzinom da smo u ekipnom natjecanju iz atletike na državnom prvenstvu zauzeli prvo mjesto, čime sam si osigurao dodatna tri boda prilikom upisa u srednju školu. Osjećaj je bio fantastičan. Potaknut ostvarenim uspjehom, počeo sam trenirati rukomet zajedno sa starijim bratom Lukom. Luka kaže da su rukometari popularni među djevojkama jer imaju dobre mišiće. Još ponekad bacim oko na prednju klupu gdje sjedi zlatokosa, možda mi strategija sa sportom pomogne. Sport me učvrstio u spoznaji da se napor i trud isplate, osjećaj pobjede kao

da ti daje jača krila za još veće izazove, a stekao sam i nove prijatelje istih interesa kao što su i moji. I kad se činilo da život ne može biti bolji, ove godine šokirao nas je novi koronavirus. Promijenio nam je svakodnevnicu, način školovanja i druženja, ponašanje prema starijim ukućanima i susjedima. Više sam kod kuće nego u školi. Sport je postao opasna aktivnost na kojoj možeš pokupiti virus i zaraziti ukućane. Maskama prekrivamo lice tako da ni osmijeh ne mogu podijeliti s prijateljima. Ili s prijateljicama. Budimo odgovorni, budimo odgovorni – vrišti s plakata, televizije, s radija.

Izgleda da smo preko noći odrasli – postali smo odgovorniji za svoje zdravlje, ali i zdravlje zajednice. O nama svima ovisi koliko će epidemija trajati i kako će završiti. Što donosi sutra? Teško je planirati za sutra, a kamoli dugoročno. Vjerujem da će dolaskom proljeća svanuti neka ljepša jutra, da ću se naći s prijateljima na *baklu* u parku, da će moja škola opet imati širom otvorena vrata i da ću izdaleka opet gledati njen široki osmijeh jer – život je ipak lijep, zar ne?

Lana Lučić, 7. razred

Mentorica: Barbara Horvat
Osnovna škola Jože Horvata
Kotoriba

Ljepota vjere

Meni vjera puno znači u životu. Vjera je dar Božji, moj osobni odnos s Bogom, susret sa živim Bogom.

Ako imam povjerenja u Boga, to znači da prihvaćam sve nje-gove objave, kršćanske istine, da ga volim više od svega na svijetu i zahvaljujem mu na svemu. Kada molim ili na bilo koji način razgovaram s njim, moram vjerovati u to. Moram se uzdati u njega i imati vjere da će on uslišati moje molitve. Ne bojim mu se dati svoje srce, cijelu sebe. Vjerujem u Boga zato što ja to želim. To je samo moja vjera. Što god mi ljudi govorili o Bogu, oni ne mogu vjerovati umjesto mene. Vjerujem u Boga zbog njega samog. Molim ga da mi usliši molitve i predajem mu svoje srce.

U mom životu vjera ima jako veliko značenje upravo zato što Bogu predajem sebe i dopuštam mu da me on vodi. Naravno, važno je i živjeti tu vjeru. Ne može vjera bez djela ni djela bez vjere. Ako Bog želi da poštujemo njegov zakon, onda ga moramo poštovati baš zato što mu želimo udovoljiti. Što čovjek više vjeruje, to materijalne stvari sve više gube vrijednost. Božje zapovijedi čine nas slobodnima, bez tereta grijeha na leđima. Kad počnemo ozbiljno živjeti tu vjeru, onda ćemo moći reći da smo upoznali Boga. Tada će se naš život promijeniti iz temelja.

Vjera je osjećaj koji ne može biti zamijenjen ničim drugim. Ne može ju zamijeniti moderna znanost, hobi... Vjera je jednostavno prirodno stanje čovjeka. Odlazak u crkvu k Bogu i naša molitva

razmnožava dragocjenu vjeru koja postaje vječnom u našim srcima. Molitvom u crkvi s vjernicima jačamo ljubav prema Bogu iz dana u dan. Molim Boga da na svakom stolu uvijek bude kruha, da beskućnici imaju svoj dom i da im ne bude hladno, da svim ljudima svijeta usliša molitve. U ovoj situaciji koja je pogodila cijeli svijet moramo imati čvrstu vjeru i moliti da se sve smiri. Moja majka svakog jutra moli da nikad ne doznam što je glad, da na stolu uvijek bude kruha.

Bog od nas traži samo dvije stvari – ljubav prema njemu i ljubav prema bližnjem. Svi bismo trebali svakodnevno moliti i обратити се Богу jer је то једини знак наše vjere.

Bruna Romac, 7. razred

Mentorica: Dragica Lovrić

Osnovna škola Alojzija Stepinca

Zagreb

Unutarnja ljepota čini nas dobrom osobom

Kada čujemo riječ ljepota, pomislimo na neku osobu koja je lijepa, odnosno na vanjsku ljepotu. No, može li ljepota biti samo vanjska?

Vanjska je ljepota ovih dana u svijetu jako cijenjena. Ljudi ti se dive ako si lijep, odnosno, ako pojedini dijelovi tvojega lica ili tijela odgovaraju današnjim standardima ljepote. Dobit ćeš mnogo komplimenata ako imaš predivnu dugu kosu, mali nos, ravne zube i velike i okrugle oči, lijepu figuru... Ljudi te odmah smatraju višom klasom, ali je li vanjska ljepota toliko važna? Je li stvarno toliko bitno kako te drugi ljudi doživljavaju, samo na temelju tvojega izgleda?

Odgovor na to pitanje je ne, ali svijet u kojem živimo uvjerava nas da je vanjski izgled jedna od najvažnijih stvari na cijelom svijetu. Na taj način osobito razmišljaju tinejdžeri. Većina tinejdžera ovih dana uspoređuje svoj izgled s poznatim modelima ili svojim idolima. Misle da se, ako ne odgovaraju standardima ljepote koje nam nameću mediji, nikome neće svidjeti i da će ih društvo odbaciti. Mi se danas fokusiramo samo na izgled i mislimo da nas on definira kao osobu. No, na kraju krajeva, neće naše tijelo otici u raj, već naša duša. Zaboravili smo na unutarnju ljepotu. Ona je danas puno manje cijenjena nego vanjska. Neki se možda neće složiti s mojim mišljenjem, ali treba dobro promisliti. Kada novi učenik uđe u učionicu, je li vaše mišljenje o njemu temeljeno na njegovu izgledu ili osobinama?

Ne možeš zaključiti kakav je kao osoba jer si svoje mišljenje o njemu donio temeljem njegova izgleda. Ono na što bismo trebali obratiti pažnju, unutarnja je ljepota. Ona nas određuje temeljem naših postupaka, kakvi smo kao osobe, jesmo li ljubazni, pristojni, dobri, zli, nepristojni, bezobrazni... Netko ima unutarnju ljepotu ako je dobra osoba, što je po meni jedan od najvećih komplimenta, jedna od najvažnijih značajki kod ljudi. Po čemu mi smatramo da je netko dobra osoba, što čini njegovu unutarnju ljepotu? Osoba ima unutarnju ljepotu ako je spremna pomoći svojim bližnjima ili prijateljima u nevolji, netko tko drugima ne govori loše o svojim prijateljima, tko je pristojan prema starijima, tko je pošten, druželjubiv, skroman, tko nije sebičan, ljubomoran na tuđi uspjeh, netko tko nastoji svaki dan biti najbolja verzija sebe. Takvi ljudi uljepšaju ti dan, donose radost u život. Zbog njih se svaki dan u školi smiješ, zbog njih si pod manjim stresom, zbog njih čak možeš i sebe više cijeniti jer su te uvjerili da si lijep na svoj način i da ne moraš ništa mijenjati na sebi. Oni su najbolja vrsta ljudi i svatko bi trebao pokušati biti poput njih jer takvi bi ljudi trebali biti naši uzori. No, nažalost, život nije uvijek pravedan, takvih je ljudi danas malo ili ih mi ne vidimo jer su manje cijenjeni i zanemareni. Mi više pažnje dajemo onim ljudima koje određuje vanjska ljepota, a ne unutarnja.

To bismo trebali promijeniti u vremenu u kojem živimo i pokušati biti bolji prema svima jer unutarnja ljepota ono je što nas čini dobrom osobom.

Ante Šarić, 7. razred

Mentorica: Dinka Mudri

Osnovna škola Krunoslava Kutena

Vrbovec

Osjetio sam ljepotu

Ljepota. Većina mladih djevojaka danas razmišlja samo o ljepoti, a zapravo i ne znaju što je to. Svi mislimo da je lijepo ono što nam je servirano putem medija, a zapravo svatko ima pravo na izbor. Svakome je lijepo nešto drugo i u tome i jest čar ljepote.

Ljepotom se najčešće smatra nečija vanjština, dok se o unutarnjoj ljepoti i ne razmišlja. Unutarnja ljepota ne vidi se okom, ona se osjeti i to je zapravo najljepša ljepota. Netko bi mogao reći da ne razumije, stoga navodim primjer. Jedne večeri moj je tata, kao i uobičajeno, došao s posla. Presvukao se, istuširao i legao. Ubrzo je dobio visoku temperaturu i počeo jako ružno kašljati. Idući dan otisao je na testiranje jer se sumnjalo na zarazu koronavirusom. Nažalost, test je bio pozitivan i toga smo dana svi dobili mjeru samoizolacije. Mislili smo da smo sami, no kada su svi doznali, pozivi su samo stali frcati. I tako svaki dan. U jednu ruku bili su malo naporni, a u drugu ruku znali smo da nismo sami i da postoje ljudi kojima je stalo do nas, do našega zdravlja i do toga kako se osjećamo. To je jedan od stotina primjera unutarnje ljepote.

Unutarnja ljepota drugi je naziv za dobrotu. Ne znači čovjeku ništa to što je lijep izvana ako to isto nije i iznutra.

Blanka Šimović, 7. razred

Mentor: Ante Mikulić

Prva katolička osnovna škola u Gradu Zagrebu

Zagreb

dodatna nagrada

Mala Ptica

Jednom davno, kada su zime bile duge i hladne, kada je snijeg padaо dugо i snažno, jato malenih ptica lastavica koje su živjele na visokom hrastu nasred parka, shvatilo je da ne može preživjeti još jednu takvu zimu. Naime, svake bi zime uginulo mnogo lastavica. Što od hladnoće, neimanja hrane te gladnih grabežljivaca, a zatim bi u proljeće umorne, izgladnjene i slabe lastavice trebale još odgajati ptiće, donositi im hranu i čuvati ih od grabežljivaca. To je bila teška i zamorna misija. Zato su ove godine lastavice odlučile ići za rodama na jug. Po njihovim pričama tamo bi trebalo biti ugodno i toplo, naravno i tamo je bilo grabežljivaca, a i put je bio dug, no lastavicama je bilo dosta dugih zima i odlučile su otići.

Kada je odluka doneсena, u jatu je nastala velika graja i potpuni kaos. Neke su se lastavice odmah složile, dok je drugima trebalo malo dulje. Na kraju su se svi složili osim Male Ptice. Mala Ptica bio je lastavić nešto manji od drugih lastavica, ali je zato bio najbrži i najokretniji letač u jatu. On nije želio ići na jug, govorio je da mu se ne leti toliko dugo i tako puno te da bi to moglo našteti njegovim brzim krilima, a i da bi bio brži od ostalih te da bi ih stalno morao čekati. Ostatak jata nagovarao ga je da pođe s njima, ali on je odbijao poći. Na kraju su otišli bez njega, a Mala Ptica ostao je sam na visokom hrastu usred parka.

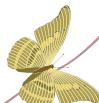

Prvih nekoliko dana bilo mu je zabavno, sve što je našao mogao je pojesti sam i nije morao dijeliti hranu ni s kim, mogao je letjeti koliko god je brzo htio i nikoga nije morao čekati. Nakon nekog vremena vjetar je počeo puhati jače pa se više nije mogao zabavljati leteći, hrane je ponestajalo, a nije bilo drugih koji bi podijelili one rijetke plodove s njime. Svake noći bilo mu je sve hladnije i hladnije, a nije bilo nikoga s kim bi se grijao. Dani su prolazili sporo da nisu mogli sporije, a on je već oslabio i ogladnio. Nije mogao kratiti dane u razgovorima jer je bio sam na visokom hrastu usred parka. Mučno očekivanje snijega završilo je prije nego li se nadao, naime, te godine snijeg je padao dug, a pahulje su bile teške i krupne. Mala Ptica bio je gladan, slab i bilo mu je hladno, a svake noći sve se više i više bojaо da bi ga mogla dohvati neka mačka. U jatu je uvijek netko bio na straži, ali sada nije bilo nikoga. Morao je priznati, bio je jako usamljen i bilo ga je strah.

– Radije bih ih čekao i usporavao svoj let zbog njih te trošio svoja krila nego da sjedim tu sâm, gladan i promrzao. – tužno bi pjevala Mala Ptica svakoga dana nadglasavajući se s vjetrom što je sve glasnije zavijao.

Tako bi Mala Ptica vjerojatno i uginuo da ga jednog dana nije dozvala jedna stara gospođa. Mala Ptica odmah ju je prepoznao, bila je to gospođa hraniteljica, kako su je zvali u jatu. Ona ih je često hranila i već im je godinama predlagala da odu na jug jer je tu prehladno. Mala Ptica doletio je do nje, a ona mu je pružila, na ispruženom dlanu, mrvice kruha. Mala Ptica jeo je zahvalno i usput cvrkutao u znak zahvale. Zatim ga je starica pomazila po glavi i rekla mu: – Nisi otišao s njima, zar ne?

Mala Ptica tužno ju je pogledao jer jako je žalio zbog svoje odluke, a ona mu je odvratila: – Mislio si preživjeti ovako grozno vrijeme sam samcat? Drugi bi te sada opominjali i govorili ti kako je to bila loša i kriva odluka, ali ja vjerujem da ti to već i sam znaš.

Tako da te neću opominjati, ali zapamti, imao si priliku ići s njima, a ti si je odbio. No, sada podi sa mnom smjestit čemo te u moj stan.

Tako je Mala Ptica, zamotan u gospodin ljubičasti šal, dospio u njenu kuću. Odmah se zbungio jer je vidio da je i ona sama. Gospođa kao da je shvatila na što misli pa mu je rekla: – Moja su djeca već velika i imaju svoje stanove, ali svejedno me dolaze posjetiti, a kada oni nisu tu, idem van hraniti vas ptice. Tako da ja gotovo nikad nisam sama.

Maloj Ptici je onda bilo jasno. Dočekao je proljeće u kući gospođe hraniteljice pa više nije bio sam. Radili su si društvo, ona ga je hranila, a on je njoj pjevao. Napokon je zatoplilo, a listovi su ponovno rasli na visokom hrastu.

Sada Mala Ptica sretno pjeva sa svojim jatom i više nije sam, a pobrinut će se da nitko iz jata više nikada ne bude. Bit će mu žao ostaviti gospođu hraniteljicu samu tijekom zime sljedeće godine, ali u njeni gnijezdo doći će njeni ptići sa svojim ptićima, mislio je Mala Ptica. I tako je Mala Ptica sjedio u društvu na visokom hrastu nasred parka.

Marija Štimac, 7. razred

Mentor: Ante Mikulić

Prva katolička osnovna škola u Gradu Zagrebu
Zagreb

Sjajna vuna

Bio jednom jedan farmer koji je imao pet ovaca. Ovca imenom Tesa bila je omiljena među ovcama zbog svoje uvijek bijele i prekrasne vune. Imala je puno prijatelja i svi su se htjeli družiti s njom. A tamo je bila i jedna ovca imenom Nola. Bila je malena, a vuna joj je uvijek bila zapetljana i prašnjava. Nitko se nije htio družiti s njom i nije imala prijatelja. Sve druge ovce bile su zaokupljene Tesom, a Nola svaki dan bijaše sama. Kada bi ih farmer vodio na pašu, ona bi jela suhu i prašnjavu travu, dok bi Tesa jela najsvježiju travu koje su joj druge ovce našle. I tako svakim danom Nola bijaše sama, bez prijatelja.

Nakon nekog vremena Nola se počela osjećati manje vrijedno. Svakim se danom osjećala sve manja i manja. Ubrzo je prestala jesti jer se osjećala da nije vrijedna te hrane. Tako je svaki dan bila sve slabija i slabija. Farmer je to primijetio. Svaki joj je dan nosio hranu jer je postala preslabaa da ustane i ode van na livadu. No Nola nije ni okusila hranu koju joj je farmer nosio. Druge ovce govorile su joj da je lijena i da se prestane praviti važnom. Farmer je to primijetio i odlučio poduzeti nešto. Obrijao je sve ovce i prodao njihovu vunu. I pogledaj ih samo, bile su jednake! Ovce su zbuljeno trčkarale okolo. Tada je Nola shvatila da su sve jednake po izgledu i da su sve jednakо vrijedne. Njezina je vuna bila prašnjava jer je svaki dan bila u prašnjavoj travi, dok je Tesina bila čista i sjajna jer joj je rosa svaki dan očistila vunu. I tako je farmer s novcem od prodaje vuna kupio novu farmu gdje je sva trava bila rosna i bilo je dovoljno za sve.

I tako su se ovce krenule družiti svaka sa svakom, a ne samo trčkarati oko Tese. A Nola je dobila novu prijateljicu Šarlotu i nikada više nije pomislila da je manje vrijedna od drugih.

Elena Šturbek, 7. razred
Mentorica: Valentina Matejak
Osnovna škola Visoko
Visoko

Ljepota života

Zovem se Elena. Ja sam možda jedna obična učenica koja još mnogo toga ne zna, ali u svojih dvanaest godina naučila sam da je život oluja koja prestaje dolaskom sunca. Svatko od nas ima jedan život koji može iskoristiti kako želi. Može birati hoće li disati punim plućima ili jednostavno život shvatiti olako. Samim time što smo dobili priliku živjeti, dobili smo i mogućnost da biramo kako će nam život izgledati. Kada shvatimo vrijednost i ljepotu života, shvatit ćemo da vrijedi živjeti.

Jeste li ikada pomislili koliko je mogućnost hodanja bitna i uzeli u obzir da milijuni ljudi nikada neće moći osjetiti tlo pod nogama? Nije li hodanje jedna od ljepota koju nam život daje? Ili imati mogućnost vida. Vidjeti boje, drage ljudе i svijet oko sebe. Kolika je ljepota imati ruke kojima možete zagrliti drage osobe. Kolika je ljepota moći čuti glas svoje majke! A kolika je tek ljepota kad usprkos fizičkim nedostacima dođeš do zacrtanog cilja. No, najljepše je kad si zdrav i sve to cijeniš.

Dobili smo priliku pokazati sve svoje sposobnosti. Mnogi ljudi u svemu što imaju ne vide ljepotu, dok oni koji imaju puno manje, vide ljepotu i u samoj mogućnosti disanja. Imamo mogućnost biti slobodni, otkrivati nove svjetove, ploviti morima, letjeti nebom. Sve nam se nudi kao na pladnju, samo trebamo odabratи. Nikad ne možeš znati kada ćeš posljednji put izdahnuti i koliko te koraka dijeli od neba. Zar nije prava ljepota uživati u životu i raditi

stvari koje te usrećuju i kojima ti usrećuješ druge oko sebe? Iako ponekad dolaze oluje, i te oluje mogu imati ljepotu. Oluje nas uče da u životu moramo prihvati situaciju kakva jest, premda nam nije uvijek lako.

Najveću životnu oluju doživjela sam već kao dijete. Kad sam imala tek četiri godine, moj tata je iznenada završio u komi. Već osam godina nepomično leži te ja samo čekam dan kada će ustati i moći pričati sa mnom, zagrliti me, smijati se sa mnom. Moram priznati da mi je i dan danas teško, ali moram ostati jaka te ići dalje za sebe i svoju obitelj. Iz ovog sam naučila da će uza sve neće uvijek netko biti uz mene te mi pokazati pravi put, zasjati na mojoj putu kao sunce. Zaista je lijepo imati nekoga tko te voli i podržava unatoč svim tvojim manama i nevoljama. Ali ljepota je i u različitostima. Kada bismo svi bili isti, svijet bi bio dosadno mjesto. Neka djeca imaju zdrave roditelje i nisu svjesna kolika je ljepota i blago u tome što imaju.

Ljepota je u svima nama. Svatko ima drugačije stavove i razmišljanja te drugačiji pogled na svijet, no svi bismo se trebali truditi prepoznati i cijeniti pravu vrijednost života. Usprkos svemu što nas zadesi, moramo ići naprijed i truditi se. Živjeti. Nikad ne smijemo zaboraviti zašto smo ovdje te da je sreća u malim stvarima.

Lucija Golec, 8. razred
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar
Bjelovar

Ljepota postojanja

Na spomen riječi ljepota ljudi automatski pomisle na vanjsku, vidljivu ljepotu. Za većinu ljudi ljepota se odnosi na lijepu ženu, lijepa muškarca, lijepe kuće, automobile, lijepe skupe stvari. Međutim, prava ljepota dolazi iznutra, iz dubine duše. Prava je ljepota neprocjenjiva, bez određenog vremena, neprolazna.

Mladost nosi putenu ljepotu, ali ta ljepota je prolazna. Svaki je čovjek u tome pogledu lijep na svoj način. Svatko je poseban jer smo svi međusobno drukčiji. Netko ima plavu kosu i plave oči, netko je smeđokos i smeđook, no i dalje smo svi lijepi. Izgled je samo naša slika postojanja kako bi nas ljudi mogli razlikovati i prepoznavati. Novci nose ljepotu bogatstva i skupocjenih stvari, ali to je toliko nevažno, nebitno i sićušno naspram ljepote kapi kiše na tek izrasloj travi. Suze i izmučeni pogled majke na tek porođeno dijete zrači posebnom ljepotom. Poljubac za laku noć članovima obitelji najsjajniji je tren kraja dana. Dlan u dlanu dvoje mlađih, izlazak sunca u zoru, zalazak u sutoru čarolija je dana. Šum mora na žalu opoj je umornoj duši. Pjev ptica najandeoskija je melodija.

Svaki pojedinac gleda svijet i ljepotu u njemu svojim očima. Netko u svemu vidi čarobnu ljepotu, u prirodi i u ljudima. Netko vidi ljepotu u svakom poklonjenom danu, suncu, kiši, osmijehu, poljupcu. Netko živi u vlastitu mraku i hladnoći.

Nadam se da će ja svoj pogled na ljepotu zadržati i očuvati u svojoj mladosti, zrelim godinama i dubokoj starosti te da će na krilima ljepote otploviti u vječnost.

Marija Karamatić (6. r.): *Košarica jabuka*

Mentorica: Bernadica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

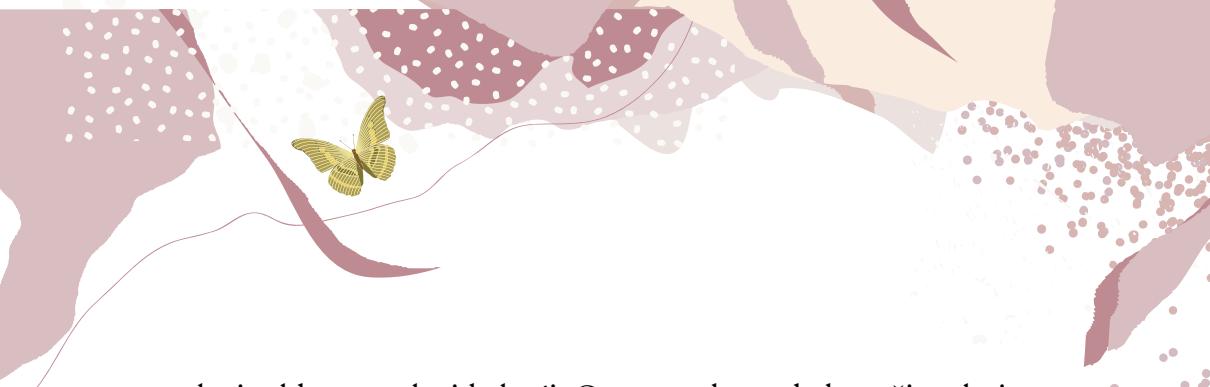

Marija Mavrić, 8. razred
Mentorica: Ivanka Tomić
Osnovna škola „Pavao Belas“
Brdovec

Osmijeh u duši

Ljudi često traže sreću u krivim stvarima kao što sam i ja nekoć, sve dok mi jednoga dana sljedeći događaj nije promijenio pogled na život.

Toga sam dana krenula na obližnju tržnicu kupiti majci namirnice za ručak. Hodala sam tržnicom s platnenom vrećicom u rukama koja je do pola bila ispunjena voćem i povrćem. Krenula sam do štanda s mrkvama te ugledala malenog dječaka. Imao je poderane hlače i prljavu majicu. Hodao je bosih nogu. Dječak je nervozno okretao glavu na sve strane kao da će ga netko zgrabiti za vrat. Odjednom se zatrčao, uzeo jednu naranču sa štanda i nastavio trčati. Žena sa štanda počela je urlati za dječakom, a za nekoliko ga je sekundi sustigao muškarac, vjerojatno muž one žene sa štanda. Naglo je iščupao naranču iz dječakovih ruku i gurnuo ga na zemlju. Dječak je počeo plakati i mumljati nešto sebi u bradu. To se sve dogodilo za nekoliko sekundi i nisam stigla reagirati. Odmah sam otrčala prema dječaku kako bih ga podigla sa zemlje. Pitala sam ga je li se negdje udario. Pokazao je ogrebotinu na koljenu gledajući me očima punih suza. Kad sam vidjela suze, moje se srce raznježilo. Pomogla sam mu da ustane, primila sam ga za ruku i odvela do štanda s narančama. Prije nego što je žena uspjela nešto reći, zamolila sam je da mi da vrećicu naranača. Nakon što sam joj platila, prostrijelila me pogledom. Dječaku sam ugurala vrećicu u

ruke i rekla mu neka ide kući. On me sada pogledao očima koje su sjajile od sreće i zahvalnosti.

Nakon toga dana često sam išla na tržnicu, no dječaka nisam više viđala. I dalje sam s vremena na vrijeme mislila na njega i pitala se što je s njim. Prošla je godina dana, zima je pokazivala svoje zube. Hodala sam prema parku i divila se ljepoti prirode, dok su drugi ljudi mrzovoljno prolazili pognutih glava. Odjednom sam na kraju staze ugledala onoga dječaka. Šokirana stajala sam i gledala u njega sve dok me nije primijetio. Potrčao je prema meni, zagrio me objema rukama i izustio: – Hvala.

Kad me pustio iz zagrljaja, smiješći se pričao je kako me tražio svaki dan po tržnici žečeći mi zahvaliti za one naranče. Bile su za njegovu sestru, a njegova siromašna obitelj nije si ih mogla priuštiti. Dok je on pričao, smiješila sam se. Taj se osmijeh zavukao duboko u moju dušu i htjela sam da zauvijek tamo ostane. Jedva čujno sam mu rekla: – Hvala.

Pitao me zašto mu zahvaljujem, a ja sam mu odgovorila još sretnijim glasom: – Zato što si mi pokazao što znači biti sretan, zato što si mi ovaj hladni dan pretvorio u najbolji dan u životu, zato što si mi pokazao da svatko vrijedi, pa i ja, malena djevojka.

Često smo se vidali nakon ovog susreta, pričali i smijali se. Odlučila sam ove trenutke ne uzimati zdravo za gotovo, nego uživati u njima punim plućima i zauvijek čuvati dječakov osmijeh u srcu jer sjaji i u tami i na svjetlu.

Elena Sedmak, 8. razred
Mentorica: Lorena Leljak
Osnovna škola Krunoslava Kutena
Vrbovec

Ljepota

Ljepota je izraz kojim se koristimo kad želimo istaknuti nešto što nam se sviđa. Ljepota može biti vanjska i unutarnja, a njezino poimanje razlikuje se od čovjeka do čovjeka. Nekome je lijep crveni automobil, a nekome plavi, nekome su lijepo ljubičice, a nekome tratinčice. Ljepota je prilično opširan i subjektivan pojam.

Kad spomenemo riječ ljepota, većina ljudi odmah pomisli na ljepotu čovjeka izvana. Danas u 21. stoljeću ljudima je jako bitan njihov vanjski izgled, odnosno ljepota koju mogu zapaziti, dok se unutarnja ljepota zanemaruje i odbacuje. Ako odlučiš biti svoj, imati svoj stil odijevanja, a on je drugačiji od onoga što je u modi, velik broj ljudi gledat će te s čuđenjem i u sebi će pomisliti: „O, Bože, zar ti nemaš ogledalo u kući pa da vidiš na što ličiš?“

Ovo je jedan od većih problema u današnjem svijetu o kojemu se ne govori, već ga se zanemaruje. Ljudi su puni predrasuda i većina njih isključivo će po vanjskom izgledu prosuditi drugu osobu. S obzirom na tvoj vanjski izgled, pretpostavit će i kakva si osoba iznutra, iako te ne poznaju. Mnoge ljude zasljepljuje vanjska ljepota pa misle da ćeš im se svidjeti kao osoba ako ih privlači tvoj fizički izgled. No pogrešno je stvoriti mišljenje o nekoj osobi isključivo prema njezinu izgledu. Mislim da je društvo postavilo ta pravila zbog kojih mnogi gube samopouzdanje, ne prihvataju svoj fizički izgled, počinju se zatvarati u sebe i obolijevaju od depresije, a zbog svega toga nerijetko dolazi i do samoubojstva. Ljudi

se boje pokazati svoju unutarnju, odnosno duhovnu ljepotu. Boje se izreći svoje mišljenje, istaknuti neke svoje posebnosti i talente, svoje pravo ja.

Ljudi se trebaju isticati i biti različiti. Trebaju naučiti prihvataći i voljeti sebe, ali i druge ljude. Nikome ne smiju dopustiti da im nameće izmišljena pravila, već trebaju pokazati drugima kakvi uistinu jesu, a svoju unutarnju ljepotu, koju nitko ne može vidjeti očima, trebaju čuvati i strpljivo čekati da ju netko poseban otkrije.

Paula Šipek, 8. razred

Mentorica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića

Donja Voća

Božanstvena ljepota

Na pitanje što je ljepota, svaki čovjek ima drugačiji odgovor te svatko od nas ima različito viđenje o svemu što nas okružuje. Definicija ljepote ne postoji, mi možemo izreći svoje mišljenje o pojmu ljepote, ali to ne mora biti točno.

Za mene je ljepota sve ono što je od Boga stvoreno. Priroda i ljudi na ovome svijetu za mene predstavljaju ljepotu, kao i svi ljudski osjećaji i ljudske zlatne misli za mene predstavljaju ljepotu. Za mene je najveća ljepota – ljepota prirode stvorenje od Boga. Zlatne ravnice pune žita koje sjaje na suncu, jesenske šume ispunjene šarenim lišćem, pahulje bijelog snijega koje padaju s neba. Sve to za mene ljepota je dana od Boga. Predivni su zalasci sunca, rosa na zelenoj travi, kapljice kiše i inje koje se drži za razgoličena stabla. Lijep je i ptičji let i njihov pjev u rano rosno jutro, zvuk crkvenog zvona i jutarnje molitve koje odzvanjaju cijelim krajem. Lijepo je plavo more i njegove dubine, brodovi što po moru plove, dupini koji u rano jutro iskaču iz mora i tvore božanstvenu sliku prirode. Prelijepe su i rijeke i potoci, i svi slapovi na ovome planetu. Doista je sve što je Bog stvorio toliko lijepo da ljudi ponekad svojim poнаšanjem ne zaslužuju svu tu ljepotu i prirodne čudi.

Ljudski osjećaji za mene također predstavljaju ljepotu. Svaka pjesma ili priповijetka predivan je dar ovome svijetu. Svako istinsko prijateljstvo, svaka povezanost dvoje ljudi uistinu je prelijepa. Ljubav dvoje ljudi, njihova bezuvjetna vjera, povezanost misli i

osjećaja, bratska ljubav i požrtvovna obitelj predivan su dar ovome svijetu. Ljepota ljudi je sve ono dobro u njima, sve što ih povezuje, sve što ih štiti. Svaka rođena beba i ljubav njezinih roditelja predivna je. Iako postoje i loše strane u ljudima, ono dobro u njima uvijek će biti jače, razgovor između dvoje ljudi, dijeljenje njihovih najdubljih misli i najskrivenijih tajni. Predivno je i druženje ljudi, šetnja parkom, duge noćne vožnje i razgovori do ranih jutarnjih sati. Lijep je i zvuk glazbe, radostan ples, lijep je cijeli ovaj svijet.

Predivno je doista sve na ovome svijetu te se svemu trebamo diviti, to čuvati i biti bezuvjetno zahvalni na svemu što nam ovaj svijet pruža. Zbog toga, Bože, hvala ti na ovome predivnome svijetu i na svemu što si na njemu stvorio jer stvorio si predivan svijet ljubavi i ljepote. Bit će vječno zahvalna što sam dio njega.

Eva Tišljar, 8. razred

Mentor: Ante Mikulić

Prva katolička osnovna škola u Gradu Zagrebu
Zagreb

Istina je Mwanga

U jednoj dalekoj, dalekoj zemlji, koju nitko nikada nije otkrio, vladao je mrak. Zato se ta zemlja zvala Zemlja Mraka. Mrak je vladao tom zemljom pa su ljudi jako teško živjeli zato što nisu ništa vidjeli. Ali nije ih ni bilo baš briga jer taj mrak nije bio samo oko njih, nego i u njima.

Jednoga dana dogodilo se nešto vrlo neobično. S neba je pala kapljica sunca. Bila je zlatna i sjajna. Upravo je ta kapljica pala na dlan jedne sasvim obične male bebe. Dijete se čudilo i znatiželjno je gledalo kapljicu, a kapljica je ušla u njega. No, život se nastavio i vrijeme je dalje teklo, a malo dijete pretvorilo se u dječačića. Dječak je živio u obitelji. Imao je oca, majku i jednog brata. Brat je od njega bio stariji dvije godine, a bio je mračnije naravi.

Dani su prolazili, sve dok naš dječak, kojemu je ime bilo Mwanga, nije napunio sedam godina. Sa svojih sedam godina dječak je razbio tanjur. Majčin najdraži tanjur. Majka je odmah dotčala, ali od mraka nije vidjela tko je razbio tanjur pa je zato upitala:

– Tko je od vas dvojice razbio tanjur?! I to moj najdraži tanjur!

Majka se derala iz petnih žila, ali je ubrzo i dobila odgovor od Mwangina starijeg brata koji se zvao Hatari.

– On je! – odmah je odgovorio Hatari i bez teške duše počeо se glasno smijati.

– Ja sam. – Mwanga je samo žalosno priznao i prihvatio posljedice koje nimalo nisu bile bezbolne. Samo su se iz njihove kuće do kasno navečer čuli bolni i žalosni uzvici.

Kada je bilo već kasno, Mwangu su izbacili iz kuće s praznom košaricom.

– Idi sada u šumu i ne vraćaj se dok ne nabereš toliko divljih borovnica da ova košara bude puna! Do vrha! Jasno?! – izderala se majka i zalupila vratima za Mwangoim leđima. Mwanga je krenuo u šumu sav u suzama i nije mogao naći ni jednu jedinu borovnicu jer je svuda bio mrak. Odjednom je začuo tihu jeku glasića nekog dječaka. Mislio je da se netko izgubio pa je pohitao u pomoć, ali slušajući glasić, otisao je s poznatog puta. No sada to nije ni primijetio. I dalje je slijedio jeku koja je ponavljala: – Ja sam, sam, sam, sam... Ja sam, sam, sam, sam... Ja sam, sam, sam, sam...

Počeo je trčati kako bi što prije došao do dječaka, sve do jednoga trena kada je stao. Ali, zašto je stao...? Zato što... jeke... više nije bilo! A nije bilo ni dječaka. Sada je čuo samo mal, mal, mal, mal i tih glasić koji je sada govorio puno više od samo: – Ja sam...

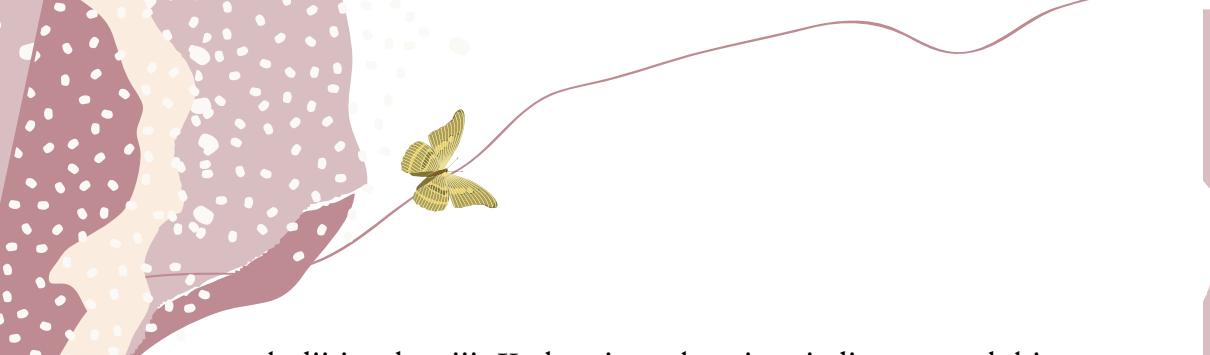
Pažljivo i polako se počeo okretati, a kada se okrenuo, ugledao je... nešto! Nešto... što nikad prije nije vidio. Nešto tako toplo, a opet tako moćno i snažno. Ugledao je... svjetlo. Polako se spustio na tlo. Opipao je vlažnu i mokru zemlju svojim rukama te je na sekundu zaustavio dah. Došao je bliže petrolejskoj lampi i zatvorio oči. Sada su se gledali, licem u lice, svjetlo i dječak. Tada je začuo: – Ja sam... Ja sam... Ja sam...

Dječak je tiho i radoznao upitao lampu: – Što si ti?

Iz svjetla se opet začuo glas: – Ja sam... Ja sam... Ja sam razbio tanjur.

Ta ga je rečenica potresla pa je ustao. Samo je zbumjeno buljio u petrolejsku lampu. Nije znao što sada. No svjetlo je bilo tako toplo da je odlučio položiti ruku na njega. Svjetlo je bilo puno topline te ga je grijalo usred tamne noći. Tada je dječak samo tiho prošaptao: – Da, ja sam.

U tom trenutku Mwanga je počeo sjajiti. I to od glave do pete! Zahvaljujući svjetlu, video je sve oko sebe, svu tu ljepotu, ali se sjetio i borovnica. No... to je sada bilo lako zato što je imao svjetlo. Nabrazao je sve borovnice i do zore je već bio doma s punom košaricom. Takoder je sve o svjetlu ispričao svojim roditeljima i već se taj dan vijest proširila po cijeloj zemlji. Život Mwange od tada je

postao bolji i radosniji. Kad ga je netko pitao je li stvarno dobio dobru ocjenu učeći ili je od nekoga prepisao, on bi uvijek rekao iskreno: – Učio sam.

Kada je nešto loše učinio, uvijek bi priznao, ali i snosio posljedice. No uvijek ih je radosno snosio znajući da će mu one pokazati da sljedeći put to ne smije napraviti. Kada je učinio nešto što bi ga osramotilo, i dalje se držao svjetla i priznao. Također je stekao puno prijatelja koji su se ugledali na njega i postali takvi. Priznali su mnoge stvari koje nije bilo lako priznati, ali bile su istinite. I zato, uvijek kada su prvi put primili lampu, zasvjetlili bi. I svijetlili bi sve dok ne bi rekli nešto mračno, tj. neko krivo svjedočanstvo. Tako je zemlja postala svjetlica i mnogi su ljudi bili svijetlili. Zapravo, bolje rečeno, svi su ljudi svijetlili. Osim jedne osobe. To je bio Hatari.

Hatari je govorio roditeljima da ima odlične ocjene, iako nisu bile baš odlične. Nikada ništa nije priznao, radije je okrivio druge. Govorio je drugima krive i neistinite informacije i zato su ga drugi izbjegavali. Zato je oko njega uvijek bio mrak. Tako je prolazilo vrijeme, a ljudi se nisu baš puno mijenjali. Mwanga je i dalje bio svjetlo, dok je Hatari i dalje bio mrak. Hatari je već bio bijesan te je jednog dana odlučio da će uzeti lampu u ruke kako bi i on konačno zasvjetlio kao i ostali. Stvarno je htio zasvjetliti, ali se unutra nije promijenio. Gledao je lampu i tiho prošaptao: – E, sada mi je stvarno dosta! Već cijela zemlja svijetli osim mene! Briga me kakav sam, to su sve bedastoće! Samo hoću zasvjetliti!

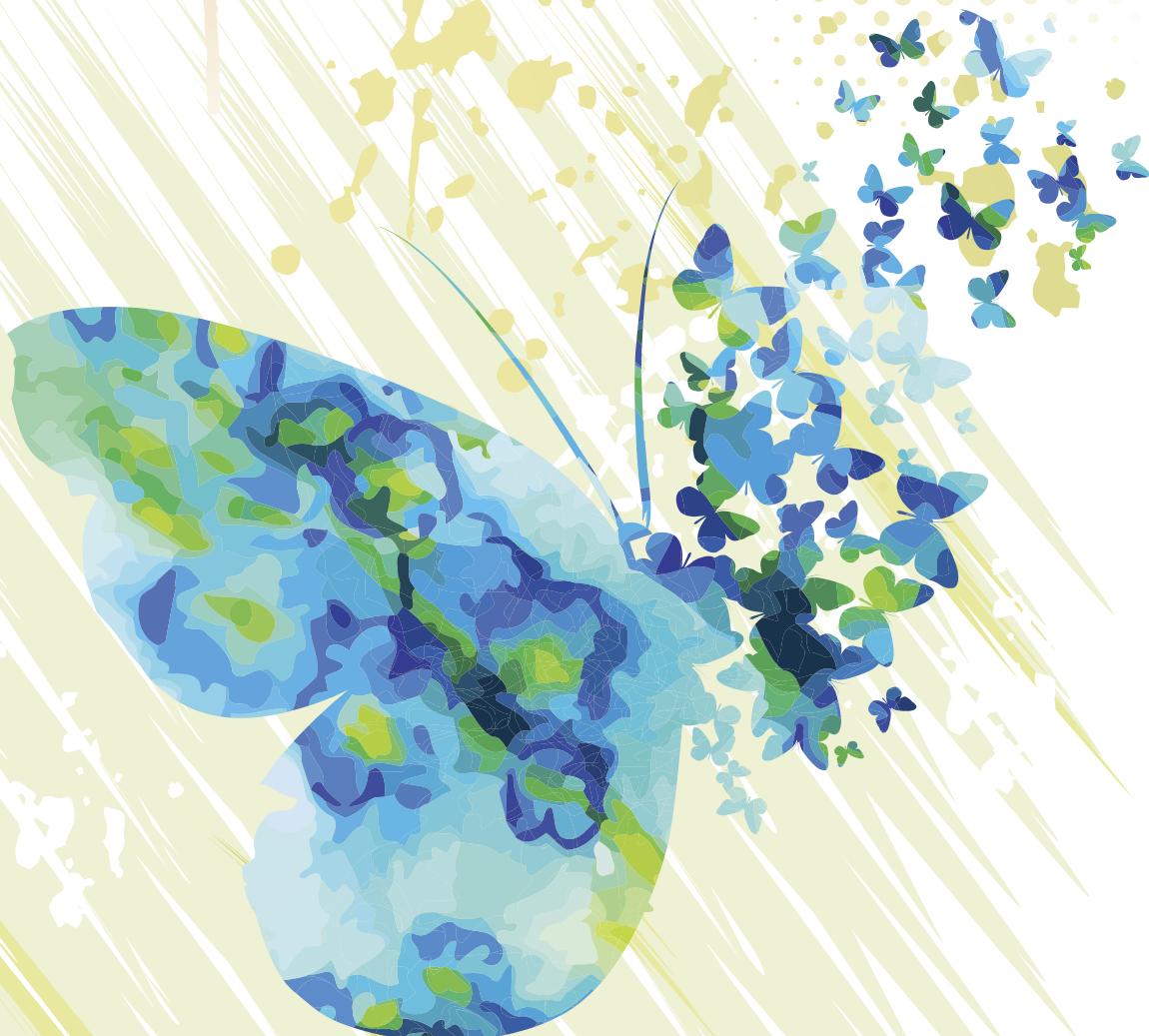
Hitro je uzeo lampu u ruke i zatvorio oči. No... on nije svijetlio. Svjetlo se ugasio u njegovim rukama. Hatari nije svijetlio. Ako ikada odete u Zemlju Svetla, shvatit ćete da sve kuće svijetle. Osim jedne. Taj jedan mračni prozor nikada neće zasvjetliti. Zato što Hatari i dalje na njemu plače, ali mu se duša i dalje ne mijenja. Ona je crna, crna, crna... i mračna.

Rječnik: Mwanga (svahili) – svjetlo, Hatari (svahili) – opasnost

Ivona Kučiš (6. r.): *Stari lampaš*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Ljepota je u oku
promatrača

(IGROKAZI)

Ema Kalat (6. r.): Božji dar

Mentorica: Suzana Bukarica

Osnovna škola domovinske zahvalnosti, Knin

Una Bebek, 5. razred
Koprivnica

Otkrijte ljepotu u sebi

Dramske osobe: Ljepota Izgleda, Ljepota Obitelji, Ljepota Prijateljstva, Ljepota Drugačijih Ljudi, Ljepota Vjere

Susrele se jedan dan u parku različite vrste ljepota. S obzirom na to da se nikad nisu srele na istom mjestu, odmah su se počele svadati. Ljepota Izgleda mislila je da ljudi najviše vole baš nju, ali naravno da se ostale vrste ljepota nisu s tim složile.

LJEPOTA IZGLEDA (*pravi se važna, hoda uzdignutog nosa i priča glasno da ju svi čuju*): Drage moje! Ja sam najvažnija, mene se vidi očima, a vas... hahahaha. Vi ste unutra i vas ljudi teško pronalaze. A mene? Mene zavole na prvu.

LJEPOTA OBITELJI (*staje pred Ljepotu Izgleda*): Tebe su ljudi zavoljeli?! Što onda s onim ljudima koji vole svoje obitelji? Ti ljudima nisi bitna, oni članove svoje obitelji vole kako god izgledali. Imali oni plavu ili crvenu kosu, duge ili kratke noge, velike ili male nosove!

LJEPOTA PRIJATELJSTVA (*umiješa se u raspravu, ljutito*): Točno tako! Isto je i s prijateljstvom. Kod pravih prijatelja, izgled nije ni najmanje bitan. Oni su tu jedni uz druge bez obzira na to kako izgledaju. Zato se druže visoki i niski ljudi, mršavi i debeli – prijatelji te ne gledaju kako izgledaš!

LJEPOTA DRUGAČIJIH LJUDI (*hoda uokolo i sama sebe uvjerava*): Ljudi su se sada promijenili, sigurna sam. Ne želim vjerovati u to što govori Ljepota Izgleda. Poštuju jedni druge iako vole drugačiju glazbu ili sport. Ili imaju drugačiju boju kože. Biti drugačiji zapravo je posebnost, a ne mana!

LJEPOTA IZGLEDA (*i dalje boda uzdignuta nosa, spremna na svadbu sa svakime*): Vi mislite da ste važnije od mene, a svi izgled puno više cijene. Vi ste samo obične ljepote, a ja sam ta koja je najposebnija.

Ljepota Vjere stajala je sa strane i slušala svadbu. Nije mogla vjerovati što to sve čuje. Odlučila se umiješati iako nije voljela rasprave.

LJEPOTA VJERE (*pomalo sramežljivo i tiko*): Nemojte se svadati.

Sve će same sebe upropastiti. Budite dobre, a ljudi neka sami izaberu koju ljepotu će više voljeti i cijeniti.

SVE LJEPOTE ZAJEDNO (*pomalo ljutito počinju se braniti*):

Što?! Mi se ne svadamo, mi samo lijepo razgovaramo.

LJEPOTA IZGLEDA: Ma nemamo mi tu o čemu raspravljati! Svi znaju da sam ja najbolja.

I tada nastaje prava svadba.

SVE OSTALE LJEPOTE: Nisi! Ja sam! Ne! Ja sam! Ne, nisi!

LJEPOTA IZGLEDA: Imam ideju!

SVE OSTALE LJEPOTE: Što si sad smislila? Što, što?

LJEPOTA IZGLEDA: Idemo napraviti anketu u kojoj će svatko staviti kvačicu u kvadratić s imenom njemu najvažnije i najbolje ljepote.

Sve ostale ljepote slože se s idejom Ljepote izgleda.

LJEPOTA PRIJATELJSTVA: Može, tako će biti najpravednije.

(Govori tiko da ju nitko ne čuje.) Sad će vidjeti kako će ja pobijediti.

LJEPOTA OBITELJI: Sigurna sam da će ja pobijediti jer je svima najbitnija obitelj!

Tako su ljepote napravile listić za glasanje, ali nekoga su zaboravile napisati na listić.

SVE LJEPOTE ZAJEDNO (*viču u isti glas*): Ja ću pobijediti! Ne, ja ću! Ja sam najbolja! Ja sam najljepša!

Nestrpljivo su čekale nekoliko minuta da ljudi završe s glasanjem. Kada su vidjele sve listice koje su sakupile, shvatile su da nijedna nije pobijedila. Bile su u šoku. I začudene i ljute i zbunjene istovremeno.

LJEPOTA OBITELJI (*zbunjeno upita*): Što je ovo? Što se dogodilo s listićima?

LJEPOTA PRIJATELJSTVA (*u čudu odgovara*): Ne mogu vjerovati! Svi su papiri iskrižani!

LJEPOTA DRUGAČIJIH LJUDI (*počinje smirivati druge ljepote*): Na svim listićima je napisano da je Ljepota Vjere najvažnija i najljepša. A Ljepotu Vjere nismo ni stavile na listić.

Sve ljepote bile su jako začuđene. Ali polako su počele shvaćati svoje greške.

LJEPOTA OBITELJI: Možda Ljepota Vjere ima pravo. Sve smo željele biti važne, no samo smo bile pohlepne i sebične. Vjera je najvažnija i nju ćemo pratiti. Sve smo mi važne i upotpunjujemo jedna drugu.

LJEPOTA IZGLEDA (*posramljeno, spuštena pogleda odgovara*): Da, imаш pravo! Vanjski izgled nije nimalo važan, sve smo mi posebne na svoj način i zato baš ja od danas više nisam Ljepota Izgleda, nego postajem Ljepota Posebnih Ljudi.

LJEPOTA PRIJATELJSTVA (*obraća se Ljepoti Vjere u ime svih Ljepota*): Sve to što si rekla... (*malo zastane*) Imala si pravo! Svađale smo se bez ikakvog razloga. Od sada smo prave prijateljice i ne svađamo se zbog gluposti.

LJEPOTA VJERE: Sve ste to dobro zaključile! Sve smo mi jednako važne i sve se moramo međusobno poštivati. Ako u sebi čovjek ima ljepotu vjere, znači da se u njemu krije i ljepota obitelji, ljepota prijateljstva, ljepota drugačijeg... Sve su te ljepote u čovjeku koji vjeruje jer vjera nas vodi kroz život i svima nam je tada ljepše!

SVE OSTALE LJEPOTE (*sretne, zadovoljne i ponosne odgovaraju*): Imaš pravo, sve smo jednako važne i sve se krijemo u svakom čovjeku na svijetu. Samo nas ljudi moraju otkriti u sebi!

I tako su se Ljepote pomirile i više nikada nisu razmišljale o tome koja je od njih najvažnija i najljepša jer su bile zauzete pomaganjem ljudima da otkriju sve njih u sebi!

Karolina Hohnjec (6. r.): *Ljepota jesenske livade*

Mentorica: Biserka Hudoletnjak

Osnovna škola Vinica, Vinica

dodatna nagrada

Magdalena Božić, 5. razred
Križevci

Ljepote Izgleda i Duše

Dramske osobe: voditeljica emisije, Ljepota Izgleda, Ljepota Duše

Na sceni je stol, tri stolice i kamere. Na stolu su tri čaše s vodom (ili sokom) i vrč. Pojavljuje se voditeljica emisije. U ruci drži papire, obućena u poslovno odijelo, s naočalama.

Dolaze Ljepote. Jedna lijepa, odjevena u žarke boje, raspuštenе kose i ruke položene u krilo (Ljepota Duše) i druga u haljini sa složenom frizurom i previše našminkana te prekriženih nogu (Ljepota Izgleda).

Pripremaju se kamere (iza su kamermani). Vidi se da se dogovaraju tko će gdje sjesti, to se ne čuje, igrokaz počinje tek kad voditeljica pozdravlja. Svi sjedaju na stolice i voditeljica počinje. Tek kad sjednu, pale se svjetla. Dok se one namještaju, čuje se zvučna najava emisije:

NAJAVA: Emisija „Ponovno zajedno” 21. put ove godine. Uvijek zanimljivi gosti, nova znanja, humor... A večeras su s nama Ljepota Duše i Ljepota Izgleda. Uživajte u emisiji!

Za vrijeme razgovora Ljepote mašu rukama, naglašavaju pojedine riječi, posebno Ljepota Izgleda. Ljepota Duše na sva pitanja odgovara umjerenim glasom, pristojno i ugodno.

Na početku razgovora voditeljici se više svidjela Ljepota Izgleda i to pokazuje čestim pogledima prema njoj, kao i time što joj dopušta da uvijek prva odgovara. Pri kraju razgovora voditeljica je na strani Ljepote Duše.

VODITELJICA EMISIJE: Dobrodošli, dragi gledatelji i gledateljice, slušatelji i slušateljice! Kao što ste čuli u najavi, večeras su s nama zanimljive gošće. Tu su Ljepote. Dobra večer!

LJEPOTA IZGLEDA: Večer! (*Umiljatim umjetnim glasom izgovori i lagano mahne rukom publici praveći se važna.*)

LJEPOTA DUŠE: Večer! Drago mi je što sam ovdje. (*I lagano nakloni glavu prema publici s osmijehom.*)

VODITELJICA EMISIJE: Vi ste Ljepote po cijelom svijetu. Koliko ste zapravo stare i kako se ističete?

LJEPOTA IZGLEDA: Stara mnogo ja sam, vidljiva te se ističem po ljepoti izgleda. U crna srca ulazim i ljepotu vanjsku tražim. A onda samo o njoj govorim. (*Podigne ruku koja prati ovaj svečani govor.*)

LJEPOTA DUŠE: Stara sam mnogo godina. Po ljepoti srca ja se ističem, ali kada ljudi imaju dobru dušu, imaju i dobar izgled. (*Okrene glavu prema Ljepoti Izgleda s laganim naglašavanjem.*) Tragam za srcima crvenima i u njih stavljam radost, mir, ljubav...

VODITELJICA EMISIJE (*prekida pitanjem*): Stare vi ste obje. Drugačije. Zašto ulazite u takva srca?

LJEPOTA IZGLEDA: Ja tragam za tamnim srcima jer je tako najlakše istaknuti ljepotu izgleda. Tko se grozno ponaša, želi se sakriti iza ljepote vanjštine. Ha, ha, ha... Moj posao je uvijek sakriti i maskirati.

LJEPOTA DUŠE: Tragam za srcima nježnim, blagim, milim... Ta srca me najlakše prihvataju, iako ne moraju biti lijepa izvana. Njihovo zadovoljstvo je u onome što imaju, a ne u onome što nemaju.

LJEPOTA IZGLEDA (*upada u rečenicu Ljepoti Duše i govori oštrotro, a na drugoj rečenici raširi ruke naglašavajući*): Kako netko može ne čeznuti za onim što nema? Svi želimo više!

VODITELJICA EMISIJE (pogleda Ljepotu Izgleda, ali ne odgovara i samo požuri dalje): Zašto ste uopće odlučile prihvatiti moj poziv i ima li kakva poruka koju ste donijele?

LJEPOTA IZGLEDA: Došla sam jer što se srca više ispune gorčinom, moj posao cvjeta. Poruka koju ja nosim jest da je izgled najvažniji. Brini se za svoj izgled i za sebe, a ostalo će se posložiti.

LJEPOTA DUŠE: Želim prenijeti poruku ljubavi. Neki ljudi misle da je sve u izgledu. To nije točno. Sve je u vašem srcu. Oprosti svima, pomiri se, govori lijepo riječi normalnim glasom, širi oko sebe mir, a ne svađu i opet, budi zadovoljan i zadovoljna onim što imaš. To je moja poruka. Tko misli tako, postaje ljepši i izvana. Ne treba se sebično brinuti o sebi, pogledajte prirodu, druge i u tome čete naći mnogo zadovoljstva.

Ljepota Izgleda za to vrijeme odmahuje glavom i maše rukom.

VODITELJICA EMISIJE: Obje ste došle radi svrhe važne vama.

Kakve su inače osobe koje tražite?

LJEPOTA IZGLEDA: Tražim djevojčice koje imaju otprilike pet do devet godina. U tim je godinama lakše dijete upoznati s važnošću izgleda i uvjeriti ga da je izgled najvažniji. Djeca su lajkounma i mogu ih nagovoriti na prekrasne haljine, šljokice i cipelice, kao da su vrhunac sve sreće.

LJEPOTA DUŠE: Tražim sve ljude. Od djece s jednom godinom do onih s osamdeset. Godine nisu problem da ih upoznam s ljepotom njihove duše i pomognem im da ju podijele s drugima. Želim svima poboljšati život. Poboljšanje ljudskog života moj je posao, a ja volim svoj posao. (*Radosno i simpatično se nasmije.*)

LJEPOTA IZGLEDA: A ja uživam kad se ljudi razočaraju čim shvate da im izgled više ne može biti isti kao s dvadeset. Ha-ha-ha... (*Upadne u rečenicu i strašnim glasom se nasmije.* Voditeljica se lagano, kao od straha, nagne prema Ljepoti Duše.)

VODITELJICA EMISIJE: Jako ste različite. Koliko dugo poučavate svoje učenike i koliko im treba vremena da sve nauče? Kakvi su vam učenici? Može li sada prva odgovoriti Ljepota Duše? (*I pogleda prema Ljepoti Duše.*)

LJEPOTA IZGLEDA: Zašto bi ona prva odgovarala? Ja ћu prva govoriti! (*Lagano se nagne naprijed i rukom pokaže na sebe.*) Moji su učenici sebični. Brzo sve nauče, a njihovo znanje i primjena dugo traje. Kod njih nema mnogo posla, samo ih trebam podučiti da su oni i njihov izgled najvažniji. Kada im moj nauk počinje koristiti, sve sam ih naučila. Kasnije ih samo provjeravam primjenjuju li sve po mojim pravilima.

LJEPOTA DUŠE: Moji su i druželjubivi i talentirani i nježni i brižni, a najvažnije puni samopouzdanja. Ali na početku ne moraju biti takvi. Dolazim i sramežljivima i povučenima, skromnima i netalentiranima. Imam puno posla, ali se isplati. Vrlo su dobri i vole učiti. Kod svih se zadržim cijeli život i vodim brigu o njima. Ono što ih naučim, ponekada počnu širiti na drugu djecu ili svoju djecu, unuke, obitelj...

LJEPOTA IZGLEDA: To je samo gubljenje vremena. Treba malo raditi i imati brzi rezultat! (*Upadne u rečenicu, ironično kaže i mahne rukom.*)

VODITELJICA EMISIJE: Jako različito radite poslove. Zašto tako radite?

LJEPOTA IZGLEDA: Što učenici više misle samo na sebe, više naprave. Volim kada tako rade.

LJEPOTA DUŠE: Mojim učenicima treba određeno vrijeme da nešto nauče. Želim da imaju lijep život i da budu dobri ljudi, ali da ne moraju imati sve. To što oni nauče, kao što sam i rekla, nastave širiti. Kada to netko napravi, to mi je kao blago jer mi pomaže u poslu.

LJEPOTA IZGLEDA (*malo povиšenim i uzbudеним tonom*): Mislim da ona sada jako puno priča. Zašto govori tako dugo?

VODITELJICA EMISIJE: Mislim da ћu ovaj razgovor privesti kraju. Moje zadnje pitanje glasi: Što mislite o odgovorima druge Ljepote?

LJEPOTA IZGLEDA (*nakon kraćeg razmišljanja*): Razmisnila sam o njenim odgovorima. Naše nadmetanje ћe trajati vječno. Dok

je ljudi, ja će ih zavoditi da brinu o nevažnim stvarima. Nas se dvije nikada nećemo slagati! (*Kaže to oštrim glasom s rukama na bokovima. Uz riječ nikada maše rukom lijevo-desno.*) Inače, uopće mi se ne svidi. (*Pokazuje rukom na Ljepotu Duše.*) Ima samopouzdanja kao i njeni učenici koji su brižni i dragi. Kad je netko takav, to mi uvijek odmaže u poslu! Ne volim sigurne u sebe!

LJEPOTA DUŠE (*skromno*): Moj posao nije puno govoriti. Sijat će i dalje radost, mir, ljubav, dobrotu, samopouzdanje, zahvalnost u onima koji me traže.

VODITELJICA EMISIJE (*gleda prema gostima*): Današnja tema je takva da sami morate odlučiti na koju ćete stranu stati. Želim vam puno ljubavnosti, mira i ljubavi! Doviđenja!

Gase se svjetla, kamermani pomiču kamere i svi odlaze polako s pozornice.

Vana Jurić (7. r.): *Ljepota – Majka i dijete*

Mentorica: Sanja Mirošević

Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin
dodatna nagrada

Mihael Preglej, 5. razred

Mentor: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza

Kumrovec

1. nagrada

Najljepše Božje stvorenje

Dramske osobe: pripovjedač, trava, maćuhica, lav, janje, sunce, voda, čovjek, Rafael, Gabriel, Mihael

PRIPOVJEDAČ: Jednoga dana raspisan je natječaj u kojem je pisalo: „Pozivate se na natječaj za najljepše Božje stvorenje. Molimo da se predstavite u nekoliko rečenica. Nakon završetka natječaja stručni ocjenjivački sud dat će odgovor tko je najljepše Božje stvorenje.“ Na natječaju su se predstavili...

TRAVA: Moje ime je trava
i mene voli svaka krava.
Zelene sam boje
i odmaram oči tvoje.
Pokrivam skoro pola planete
i volim kad po meni hoda boso dijete.

MAĆUHICA: Ja sam šarena
i najčešće sam jako malena.
Uljepšavam vrtove mnoge
i ne želim da po meni gaze noge.
Moj miris daje ti snagu
i imam narav nježnu i blagu.

LAV: Ja sam kralj životinja, samo da vam kažem
i nemojte misliti da već sada lažem.
Uživam u tome što svi me se boje,
ali znajte da jako dobro čuvam životinje svoje.
Najljepši sam to već svi znate
i zato je važno da mi pobjedu date.

JANJE: Životinja sam koja živi na selu
i mnogi vole moju vunu bijelu.
Ljudima dajem mlijeko, meso i vunu
i bojim se da ne zalutam k vuku u šumu.
Najviše vremena provodim u stadima
i volim se igrati s pastirima mladima.

SUNCE: Najveća sam zvijezda na čitavom svijetu
i jako dobro grijem i osvjetljavam Zemlju
i planete u svom sustavu.
Bez mene živjeti bi bilo nemoguće
i znajte da sam ja Sunce svjetleće.

VODA: Ha-ha-ha-ha... Dobre su vam te vaše fore,
ja sam ipak jezero, rijeka, potok i more.
Trebate me vi i sva stvorenja ovoga svijeta,
ali, nažalost, svim zagadivačima baš ja sam meta.
Vjerujem da ću pobijediti JA, najljepša voda
jer sam za piće u svijetu najveća moda.

ČOVJEK: Nemam ničim posebnim da se hvalim,
uvijek sam u životu zadovoljan nečim malim.
Osjećam okus, dobro vidim, mirišem cvijeće
te čujem zvukove razne
i samo da vam kažem, jako se bojim Božje kazne.

Zato čuvam prirodu najviše što mogu
i svaku večer pomolim se Bogu.

PRIPOVJEDAČ: Cijenjeni i dragi gosti, predstavljam vam ocjenjivački sud Božjih arkanđela: Rafaela, Gabriela i Mihaela. Jedan pljesak molim! Poštovani članovi ocjenjivačkog suda, obrazložite svoj izbor i proglašite pobjednika.

RAFAEL: Svi kandidati, zadovoljili ste uvjete. Sva su Božja stvorenja lijepa. Sva stvorenja imaju nešto po čemu su posebna.

GABRIJEL: Dvoumili smo se između dva Božja stvorenja, ali presudilo je što iz jednog Božjeg stvorenja izvire posebna Božja ljepota i iskrenost.

MIHAEL: Pobjednik današnjeg natjecanja jest – čovjek! Svojom skromnošću, zahvalnošću i dobrotom pokazao je da se divi onome koji je sve stvorio.

OCJENIVAČKI SUD: Titulu najljepšeg Božjeg stvorenja dobio je čovjek jer prava ljepota izvire iz dubine njegova srca.

PRIPOVJEDAČ: Hvala ocjenjivačkom sudu i svima koji su se prijavili na natječaj. Uočili smo da su sva stvorenja lijepa, ali da Bog gleda drugačije nego čovjek. On gleda duboko u čovjekovo srce iz kojeg izvire ljepota koja je oku nevidljiva.

Ivan Baković (7. r.): *Isus i Marija*
Mentorica: Natalia Burazin
Osnovna škola Bijaci, Kaštel Novi
dodatna nagrada

Matea Gavrić, 7. razred

Mentorica: Maja Šimić

Osnovna škola „Đuro Pilar”

Slavonski Brod

Ovo sam ja

Dramske osobe: pripovjedač, Marko, Juraj, Petra, Mario, Mihael

PRIPOVJEDAČ: Bila jednom jedna djevojčica zvana Petra, svakodnevno je bila ismijavana od svojih školskih kolega zbog toga što je bila vrlo mršava, ali nitko od njih nije znao njezinu priču...

PRIPOVJEDAČ: Petra ulazi u školu...

MARKO: Ha-ha, vidi je, sigurno nema novca za hranu.

JURAJ: U pravu si! Pogledaj se u ogledalo, rugobo!

PRIPOVJEDAČ: Petra je imala samo jednog pravog prijatelja – Marija, koji je uvijek bio uz nju u ovakvima situacijama.

MARIO: Nemoj tako razgovarati s njom! Poznaješ li je uopće, ha?

PETRA: Mario, zbilja! U redu je.

JURAJ: Što god, idemo, Marko.

PRIPOVJEDAČ: Juraj i Marko odlaze...

PETRA: Nisi trebao to napraviti, znaš to, zar ne?

MARIO: Nisam morao, ali htio sam.

PETRA: Hvala ti na tome!

MARIO: Nema na čemu.

(*Mario i Petra ulaze u razred.*)

PRIPOVJEDAČ: Nakon završetka nastave u parku...

MARIO: Čuo sam da sutra dolazi novi učenik u školu.

PETRA: Zbilja?

MARIO: Da, učenik je na razmjeni. Mislim iz Švedske.

PETRA: Uh, pa to je odlično! Valjda...

PRIPOVJEDAČ: Sutradan u školi...

PETRA (*razmišlja*): Vrijeme je za još jedan ogavan dan.

MARKO: Kako se uopće usudiš doći u školu?

JURAJ: Da, samo želi pažnju. Ogavna si.

PRIPOVJEDAČ: Petra otrči u toalet i počne plakati.

MARIO: Petra? Je li sve u redu?

PETRA: Mario?! Ovo je ženski toalet!

MARIO: Da, i?

PETRA: Pa, molila bih te da izađeš.

MARIO: Ne.

PETRA: Ne?

MARIO: Ne, sada mi ispričaj što se dogodilo.

PRIPOVJEDAČ: Nakon pet minuta razgovora...

MARIO: Ne obaziri se na njih. Samo su ljubomorni.

PETRA: Hvala ti, opet.

MARIO: Za to služe prijatelji.

PRIPOVJEDAČ: Odlaze u hodnik i ugledaju novog učenika kako ulazi...

MARIO: Dobro, to je bilo iznenadno.

PRIPOVJEDAČ: Novi učenik prođe pored njih...

PETRA: Mene nije ni pogledao.

MARIO: Jesi li se već zaljubila?

PETRA: Ne...

MARIO: Ako ti tako kažeš.

PRIPOVJEDAČ: Nastava je završila i Petra se zabije u nekoga...

PETRA: Oprosti, nisam gledala kuda hodam.

UČENIK NA RAZMJENI: Nema problemos, oprosti, ne znati dobro hrvatski.

PETRA: Oh, kako se zoveš?

UČENIK NA RAZMJENI: Moj ime Mihael.

PETRA: Dat ću ti svoj broj i ja ću te naučiti hrvatski, naravno, ako to želiš.

MIHAEL: Stvarno? Hvala puna!

PETRA: No problemos.

PRIPOVJEDAČ: Petra se nasmiješi i odlazi.

PETRA (*obraća se Mariju*): Oprosti, samo sam pričala s Mihaelom.

MARIO: Čujem li ja to zvuk zvona?

PETRA: Molim te, samo idemo.

PRIPOVJEDAČ: Petra se vraća kući točno kada Mihael treba doći k njoj.

MIHAEL: Dobar dan!

PETRA: Bok, započnimo.

PRIPOVJEDAČ: Nakon nekoliko sati učenja hrvatskoga jezika, Mihael govori mnogo bolje.

MIHAEL: Hvala ti, ali moram ići kući. Moja majka će poludjeti.

PETRA: U redu. Nema na čemu. Vidimo se.

PRIPOVJEDAČ: Idućega dana u školi...

MARKO: Opet ona.

JURAJ: Više mi ne vrijedi gledati u nju.

PRIPOVJEDAČ: Petra prošće pokraj njih i ugleda Mihuela kako govori ružne stvari o njoj.

PETRA: Zašto?

PRIPOVJEDAČ: Petri se srce slomilo u milijarde komadića, otrčala je u toalet i samo se gledala u ogledalo...

PETRA: Što nije u redu sa mnom? Zar nisam dovoljno dobra?

PRIPOVJEDAČ: Mario ulazi...

MARIO: To nije istina!

PRIPOVJEDAČ: Petra se okrene, a Mario nastavi...

MARIO: Petra, ti si divna osoba, ako ne vidi tvoju unutarnju ljepotu, slijep je...

PRIPOVJEDAČ: Mario zagrli Petru...

PETRA: Hvala.

MARIO: Nema na čemu! Čuj, bliži se maturalna, s kime ćeš ići?

PRIPOVJEDAČ: Petra je skroz zaboravila na maturalnu.

PETRA: Pa... Mislim da će solo.

MARIO: Ja idem s Anteom.

PETRA: Divno.

PRIPOVJEDAČ: Nakon škole Petra i njena majka odlaze u kupovinu odjeće za maturalnu...

PETRA: Želim nešto što govori o meni.

MAJKA: Uzmi što god želiš.

PRIPOVJEDAČ: Nakon nekoliko sati isprobavanja odjeće Petra izlazi u plavom kombinezonu...

MAJKA: Dušo, izgledaš prekrasno.

PETRA: Hvala ti, majko.

PRIPOVJEDAČ: Dan maturalne, svi plešu i zabavljaju se, a onda Petra ulazi u dvoranu...

UČENICI: Je li to Petra? Izgleda predivno!

PETRA: Smijem li uzeti mikrofon?

PROFESOR: Naravno!

PRIPOVJEDAČ: Petra počne pričati...

PETRA: Zdravo svima, ja sam Petra, možda me više prepoznajete po imenima: siromašna, štapić... Htjela bih reći nešto.

MIHAEL: Idemo, Petra!

PETRA: Nisam imala plan doći, ali htjela bih se obratiti svima onima koji misle da nisu dovoljno dobri zbog ljudi koji ih vrijedaju: Ne odustajte!

PRIPOVJEDAČ: Marko i Juraj se pogledaju, a Petra nastavi...

PETRA: Neki su mi govorili da sam siromašna, da nemam novca za hranu, a zapravo imam dijabetes.

PRIPOVJEDAČ: Svi je pogledaju u čudu, a ona nastavi...

PETRA: Nije me briga što mislite o meni, da, i ja sam čovjek, i ja činim pogreške. Učinila sam ih mnogo. Vjerovala sam pogrešnome čovjeku... Samo želim reći da im opraćam, volim sebe i svakoga.

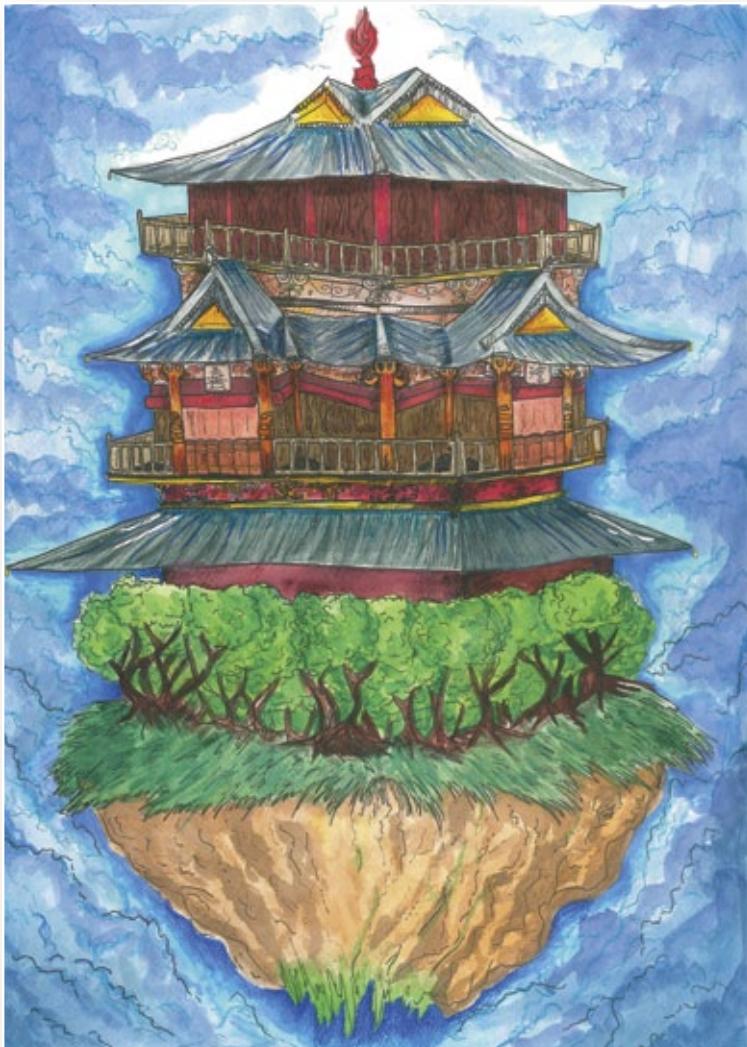
PRIPOVJEDAČ: Dvorana ostane u tišini...

PETRA: Jedan mudar čovjek jednom mi je rekao: „Dovoljno si dobra! Ako ne vide tvoju unutarnju ljepotu, slijepi su.“

PRIPOVJEDAČ: Petra se popne na najvišu stepenicu na pozornici...

PETRA: Kada netko kaže da niste dovoljno dobri, samo povičite:
Ovo sam ja!

PRIPOVJEDAČ: Petra izlazi iz dvorane, a svi učenici plješću. Petra više nikada nije sumnjala u sebe.

Ema Barisić (8. r.): *Dvorac na nebu*

Mentorica: Dragica Lovrić

Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Rozalija Kušinec, 7. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica
Vinica
2. nagrada

Najboši i najlepši dedik i babica

Dramske osobe: baka Barica, deda Draš, djevojčice Jana, Marija i Lucija (unuke), susjeda Vikica

Vrijeme radnje: poslijе Uskrsa, za vrijeme proljetnih praznika

Mjesto radnje: ispred seoske kuće

Likovi govore kajkavskim dijalektom.

Roditelji djevojčica Jane, Marije i Lucije su na poslu, a djed i baka zaduženi su da ih pripaze te da se pobrinu za njih.

Baka Barica sagnuta stoji nad posudom vode u kojoj se nalazi rifla (starinska sprava za pranje rublja) i ručno pere (rifla) veš i sama sebi jadikuje.

BARICA (srdito): Kak mi se vea baaš muarala pukvariti vešmašina...

Vea dok je vuni tulikuga dela. Vea sea peri na roke... Najprije dini kuhat na šporhat, pa riflaj unda plavi... (još jače jadikuje) jaj miani jaj... Vea još fali da nestane voda, ka pem još na zdecne plavit... A vuni imam tulikuga dela na vrtu... napuli... v gurici... Niaznam čega bi se prije hapila...(Glasno doziva dedika Draša.) Draaăš... Draaaaaaăš... Je, Draaaaăš, de si? Kam si nestau? Ka si v ziamlu propau?

(Draš zbumjen dolazi u radničkom odijelu držeći u ruci alat (ključeve) za popravljanje traktora.)

DRAŠ (*ljutito*): Nu, Barica, kaj tuluku kričiš, pa tu sam, pa sam sea nia zgubiu.

BARICA: Ka pa se unda ne glasiš. Ka se muram tak glasnu driati. Bua suased Draš misliu da jianga zovem.

DRAŠ (*podrugljivo i ljubomorno*): Jea, jea, morti si i jinga zvala, zatu si se i tak driala.

BARICA (*srdito*): Nu, ti stari bedak, samu ti glupusti idu pu glavi. Znaš kaj? Drugi puat dok te zovem, odma se javi, a nia ka me cialu selo muara čuti.

DRAŠ: A kak da se odma javim kad sam te nia ču?

BARICA (*začuđeno gleda prema Drašu*): Nia si me ču? Nia si me ču? Pa gluhi bi me bili čuli kak sam se driala.

DARŠ: Pupravlam traktur pa fest ružim. Vidiš Vuziam je prešiu, Markuvu je blizu – pole sea bu za čas blaguslavlalu, a vuni v poli i v gurici tulikuga dela, a traktur nikak pa nikak da vužge. (*ljutito*) Kak se vea baš murau pukvariti?

BARICA: Pa ga utpelaj k mehaničaru. (*podrugljivo*) Ti ga niauš pupraviu du Bužića.

DRAŠ: Nu, Bara, daj ne talabi. Ka misliš ak sam stari, da sam bedast, da više niaznam nič pupraviti? Što pa mi je furt slagau traktur? Mehaničar morti? Ili suased Draš, muj imenjak? Sea sam si furt sam služiu. Buš vidla zutra, bu Štaf počeu urati.

BARICA: Buamu vidli, buamu vidli (*taho*) su reakli sliapci. (*opet glasno*) Nu, Draš, ak sam te zvala, sam te nia zvala zabadava ili ka bumu se vea prepirali, nek da te pitam kak su deca. A ih paziš?

DRAŠ: Jaaj, jaaaj, Barica, ti se tak sekieraš koda su deca još mala, koda su još v pelenama. Pa već idu v škualu. Pa niabu im se nika dogudilu. Pusti decu na miru. Nek se igradu. Najbole im je dok im se nišči ne miaša, dok se uni liapu igradu i dialdau sea kak jim paše.

BARICA (*zabrinuto*): Sea ti tu ja znam, ali seajednu me strah ka im se niabu kaj dogudilu. Ka pa budu nam rekli jihuvi otic i mati.

DRAŠ: Bole se ve brigaš za svoje vnuke nek si se negda brigala za svoju decu.

BARICA (*još zabrinutije*): Pa znam, ali kaj kad me strah... Bole dok su mi na oku.

DRAŠ: Ne brigaj se. Pucke su me pitale, a moredu malu iti du kolegic ka se još malu zviažbadu za glimnastiku.

BARICA (*nasmije se*): Kakvu glimnastiku? Već sam ti stua puat rekla da je nia glimnastika, nek gimnastika, (*slovka*) gi-mna-sti-ka.

DRAŠ: Nu dobru sea jednu, a je glimnastika ili gi-mna-sti-ka, pucke budu došle za čas, raekiu sam im da budu du ubeda duma. (*Čuje se vika djece iz daleka.*) Nuu, a ih ne čuješ, već idu. Čuješ... kak žvrngulieajedu kak ftičiki.

Djevojčice su obučene u gimnastičke trikoe i skakučući dolaze do kuće.

DJEVOJČICE (*pozdravlјaju dedu i baku*): Bog, dedik! Bog, babica, došle smu!

DRAŠ (*veselo*): Bug daj, dečica!

BARICA (*veselo*): Bug vam daj liapi dian, Janika, Marica i Lucika. (*uzdiže sklopljene ruke u zrak*) Fala Bogu, kaj ste došle?

MARIJA: Pa smu se nia zgubile.

LUCIJA: Bile smo malu pri našim kolegicama, Maji i Loreni. Malu smo skupa viažbale.

BARICA (*zabrinuto*): Joooj, ka pa ste tua oblečene? Buate se prehladile?

JANA: Joooj, babica, ti se furt brigaš za nas koda smu još maličke.

MARIJA: A ne vidiš kak nam je vruače, du ve smu viažbele – non stop.

LUCIJA (*ushićeno*): Drugi tjedin idemu na natjecanje.

DRAŠ (*ponosno*): Barica, tua su ti prave puce. Velim ti ja bua neka ž jih.

BARICA: Jea znam, dobri su đaki i puunuuu viažbadu, ali sea jednu muradu paziti na svoje zdravje.

JANA (*gladno*): A je ubed gotuf?

BARICA: Diate dragu, nije još. Kuha se i peče nutri v šporhetu.
(*pokazuje prema kući*) Vidiš da moram ručnu prati flake pa sam
još nia stigla zgutuaviti. Ali bua začas.

MARIJA: Požuri se, babica, znaš da smu več lačne. Več mi je puma-
lu počelu i krualiti v želuacu.

LUCIJA (*kruži rukom po želucu*): I miani več kruali.

BARICA: Nu strpite se još malu, deca draga. Juha se kuha, picik i
krmpiar je vrualu. Za čas sea bua.

Nato dolazi susjeda Vikica i još s dvorišta glasno pozdravlja susjede.

VIKICA: Bug vam daj dober dian, suasedi!

BARICA: Oooo, suaseda Vikica, Bug daj!

DRAŠ: Dober dian, suseda. Ka si sama? De pa ti je Draš?

VIKICA (*zamahuje rukom*): Ah istu ko i ti furt je v radničkum i
zmazani. Furt neka šturi, furt neka pupravla.

DRAŠ: Pa nurmalnu da pupravla pa Markuvu je blizu, za siatvu
se prepravla. Ka bu pupravlau da v pole dujde. Unada bu već
kesnu.

VIKICA (*uzdihne*): Ahhh, muaj Draš i ja smu ti sea stareši i niabre-
mu više tak delati kak smu mogli negda. A mladi su od jutra du
večeri na puslu. Na jih se niabreš nič zaniasti.

BARICA (*klimajući glavom*): Je, je, im ti je tak i pri nam ti je sličnu.
A liata idu.

VIKICA: Pa kaj se sikiraš, Barica, pa ti bar imaš vnuke. Pa puglej
kak su tua več velike i fajne pucike zrasle. Za čas budu i une sea
mogle delati i pumagati vam.

*Dok susjedi razgovaraju, djevojčice skakuću i pokušavaju baku ne-
što pitati.*

MARIJA: Baka, baka, a moremu unda još malu dok ti ne završiš
ubed malu viažbati, a unda vam pukazati kaj smu se navčile.

LUCIJA (*ushićeno*): Evo, ve bua nas i naša suaseda Vikica vidla kaj
se mi moremo.

JANA (*požuruje sestre*): Ajde, idemo vježbati.

Djevojčice pred susjedom, bakom i djedom uvježbavaju različite gimnastičke vježbe. U trenutku kad su napravile špagu, susjeda Vikica glasno vikne.

VIKICA (*preplašeno*): Jaj miani, jaj, Božik dragi, (*pravi na sebi znak križa*) najte tua delati, najte tua delati, buate se rasklianale. *Djevojčice se smiju i još više i jače rade različite vježbe.*

BARICA: I miane ti je bormeš, dok ih gledim, furt strah, ka im se niaj kaj dogudilu.

DRAŠ: Nuuu, babe, kaj dialte paniku. Kaj ne vidite da su pucke dobru zviažbane i da su kaj ud gume. Pustite decu nek viažbadu. Kaj ste tuliku strahu?

VIKICA (*znatiželjno dalje promatra*): Vidim, vidim, tak su kaj ud gume.

DRAŠ (*ponosno*): Da vidiš samu kuliku imadu medalji.

BARICA (*ponosno*): Znaš da ti se hudadu kaj kam natjecat. Ovu letu su zi škualu bile i na državnum natjecanju. Išle su tiam v Slavoniju, v Osijek.

VIKICA (*nostalgično*): Baš liapu. Baš mi je liapu tak neka čuti i baš mi ih je liapu prumatrati. Niabrem se ih nagledati...

BARICA: Ja ti saki dian se toga nagledim. I pu hiži se non stop zvračadu. Znaš kaj, ja sam ti već jiamput bila ka sam ih i gledala uživu.

VIKICA (*začuđeno*): Nu naj reči? Da pa si bila. Pa ti osim k meši i v štacun nikam nejdeš.

BARICA (*ushićeno*): Pa su me prošlu vulitje naguvurili ka smu Draš i ja žimi v Zagreb išli i v liapi veliki dvurani smu navijali.

DRAŠ (*prisjeća se*): Baš nam je unda bilu liapu.

BARICA (*još ushićenije*): Vikica, da ti tua vidiš kaj ta deca dialadu? Niabreš si zamisliti.

VIKICA (*veselo*): Nu baš liapu ka ste sea i vi nekam z ovuga dvurišća ginali.

DRAŠ: Nu, Vika, ka misliš da mi nikam nejdemu? Naše vnučice su nami sea na sviatu.

VIKICA: Znam ti ja, Draš, da ih imate radi. Nu tak, (*lupi se po čelu*) skoru sam puzabila poka sam došla.

DRAŠ: Je poka, Vikica? (*šaljivo*) A ti je morti cukura zminkalu pa niabreš zliafku zmiašati.

VIKICA (*okrene se k Drašu*): A kaj bi! Muaj Draš me puslau k tebi ka te pitam, a imaš morti cvikcange za pusuaditi. Neka treba precvikati, a svoje nikak pa nikak niabre najti.

DRAŠ: Pa kak nia. Odma idem pu jih. (*Odlazi i za čas dolazi s klijestima u ruci.*)

VIKICA (*zabrinuto*): Bua me muaj Draš špuatau kak sam dogu pri vam.

BARICA: Nuuu vea bute špuatau? Ka pa sam nia došiu?
Djevojčice dolaze do bake nakon vježbe.

MARIJA (*gladno*): Baka, bakicaaaa. Vea se ubed valda skuhau?

JANA (*gladno*): Ja sam stavrno več tak lačna.

LUCIJA (*lovi se za glavu*): Miani se več mantra ud gladi.

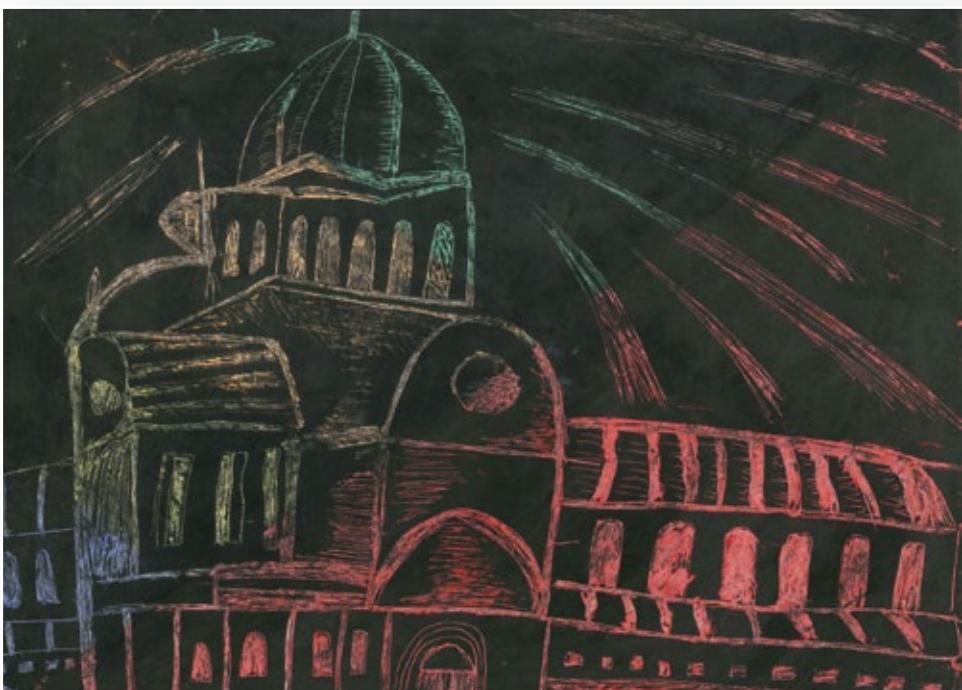
BARICA (*zagrli svoje unuke i okrene se prema kući*): Ajde, ajde.
Tu nutri sea tak liapu diši. Idemu jiast. (*zove Draša*) Ajde, Draš, idemo k ubedu!

VIKICA (*veselo odlazi*): Nu ja pa konačnu idem, a vam pa Bug blagoslovi i zbuagum.

BARICA: Buag plati i zbuagum, suaseda Vikica.

DRAŠ: Zbugaum!
Djevojčice zagrle svoju baku i dedu.

DJEVOJČICE: Vi ste najboši i najlepši dedik i babica.

Stjepan Glavica (8. r.): *Duhovna toplina – Crkva*

Mentorica: Jadranka Kučar

Osnovna škola Izidora Poljaka, Višnjica, Lepoglava

Sara Milčić, 7. razred

Mentorica: Silvija Dimčevski Blažičević

Osnovna škola „Vladimir Nazor“

Duga Resa

Ljepota

Dramske osobe: učiteljica, Iva, Lucas, Filip, baka Ruža, majka s djetetom, radnik, ostali učenici

Učiteljica ulazi u razred.

UČITELJICA: Dobar dan, djeco!

UČENICI: Dobar dan!

UČITELJICA: Za danas sam vam pripremila projekt na temu ljepote. Biti ćete podijeljeni po grupama, a vaš je zadatak napraviti anketu s naslovom „Što za vas znači ljepota?“ Vremena imate do ponedjeljka. Imate li pitanja?

Iva diže ruku.

UČITELJICA: Reci, Iva.

IVA: Znači, moramo odabrat par ljudi i njima postaviti to pitanje?

UČITELJICA: Tako je. A sada grupe! Iva, ti si u grupi s Lucasom i Filipom.

Nakon škole.

IVA: Dakle, što ćemo?

LUCAS: Mogli bismo se sutra oko tri nakon ručka naći u parku. Filipe, ti ponesi bilježnicu u koju ćemo zapisivati odgovore ispitnika, a kasnije ćemo oticiti k meni i sve skupa urediti i isprintati na papir.

FILIP: Može!

IVA: Onda dogovoreno, nađemo se sutra u tri nakon škole u parku.
Sutradan nakon škole.

IVA: Imamo li sve što nam je potrebno?

FILIP: Tu je bilježnica, a ona je zapravo jedino što nam treba!

LUCAS: Onda možemo početi! Iva, ti postavljaj pitanja, a ti Filipe piši odgovore.

Na ulici.

IVA: Eno bake Ruže, neka ona bude naš prvi ispitanik!

Iva, Lucas i Filip prilaze baki Ruži.

IVA: Dobar vam dan, radimo na školskom projektu, možemo li vam postaviti jedno pitanje?

BAKA RUŽA: Naravno, samo recite!

IVA: Što za vas znači ljepota?

BAKA RUŽA: Za mene ljepota znači biti na svježem zraku dok te s vedrog neba sunce grije svojim toplim zrakama.

LUCAS: Filipe, jesli li zapisao?

Filip piše u bilježnicu.

FILIP: Sve je zapisano!

IVA: Hvala vam na odgovoru, ugodan dan.

FILIP: U redu, tko je sljedeći?

Iva, Lucas i Filip prilaze majci i djetetu.

IVA: Dobar dan, želite li odgovoriti na jedno pitanje za naš školski projekt?

MAJKA I DIJETE: Može!

IVA: Što za vas znači ljepota?

MAJKA: Za mene ljepota znači imati sretnu i zdravu obitelj koju voliš i koja voli tebe.

DIJETE: Za mene ljepota znači biti okružen prijateljima i s njima provoditi dane u igri, smijehu i zabavi.

Filip piše u bilježnicu.

FILIP: Zapisano!

LUCAS: Hvala vam na odgovorima, ugodan vam ostatak dana.

LUCAS: Za sada nam dobro ide!

Iva, Lucas i Filip dolaze do radnika.

IVA: Zdravo, jeste li za jedno pitanje, za naš školski projekt?

RADNIK: Naravno, rado ću odgovoriti na njega!

IVA: Što za vas znači ljepota?

RADNIK: Za mene ljepota znači kada ljudi ne obraćaju pažnju na vanjski izgled osobe, već na njene unutarnje osobine.

FILIP: Zapisao sam vaš odgovor! Hvala vam i doviđenja.

LUCAS: Mislim da je to sve što nam je potrebno za anketu. Idemo sada k meni da odgovore isprintamo na papir.

Idući dan u školi, ponедјелjak.

UČITELJICA: Jeste li pripremili svoje projekte? Iva, Lucas i Filipe, hoćete li nam vi prvi prezentirati?

IVA, LUCAS I FILIP: Može!

Djeca dolaze pred ploču.

IVA: Zajedno smo se zabavili i uspješno odradili ovaj zadatak!

LUCAS: Ispitali smo četvero ljudi što za njih znači ljepota i njihove odgovore zapisali u bilježnicu te kasnije isprintali na papir.

FILIP: Mislim da nas je ovaj projekt naučio da ljepota nije samo vanjski izgled, već sve dobro što nas okružuje. I da je ljepota u očima promatrača!

Učiteljica i ostatak razreda plješću.

Gabrijela Sarajlić (8. r.): *Ljepota razlicitosti*

Mentorica: Sanja Portnar

Osnovna škola Dore Pejačević, Našice

Mia Popovački, 7. razred

Mentorica: Silvija Dimčevski Blažičević

Osnovna škola „Vladimir Nazor“

Duga Resa

3. nagrada

Tri crteža kao najveća sreća

Dramske osobe: pripovjedač, Tena, Lorena, Matea, Korina

PRIPOVJEDAČ: Ispričat će vam jednu istinitu priču o tome što je zapravo sreća i ljepota.

TENA (bahato): Ja ne vjerujem!

LORENA (okreneće očima): Da, totalni užas.

MATEA: Bok, o čemu pričate?

TENA (gleda prema Loreni): Daj joj ti reci.

LORENA: Ahhhh... Korini su mama i tata kupili nove tene, ali u krivoj boji. Pa je sad u depri.

MATEA: Pa dobro, nije to tako strašno.

LORENA: Nije to tako strašno, kažeš? Kako bi sada trebala ići u školu, bosonoga?

MATEA: Pa naravno da ne. Nije važno, treba ju malo oraspoložiti.

TENA: Totalno se slažem, idemo!

SVI (prilazeći Korini): Ej!

KORINA (razočarana): Bok, cure.

MATEA: Bok, što si nam tako potonula?

KORINA: Ma nije bitno...

MATEA: Točno znam što ti treba.

TENA I LORENA: Stvarno?

MATEA: Da, naravno, treba ti....

LORENA (upadajući u riječ): Zajedničko slikanje!

MATEA (*zbunjeno, ali sretno*): Nisam baš to imala na umu, ali ako će te to razveseliti, podržavam ideju.

KORINA: Spremna sam!

TENA (*vadeći telefon*): Zaboravila sam vam reći, starci su mi kupili novi mobitel.

LORENA I KORINA: Aaaaa! Kako je cool!

MATEA: Jako je lijep, ali nije li ti to već četvrti ove godine?

TENA (*ponosno*): Da, baš fora, zar ne?

MATEA: Da. Valjda.

TENA: O, ma daj...

KORINA: Što je sad?

TENA: Nemam više baterije na mobitelu. Neka neka od vas uzme svoj da nas slika.

LORENA: Ja svoj ne dam, ako padne, razbit će se.

KORINA: Ne možemo ni s mojim, još si nisam kupila zaštitno staklo.

MATEA (*pogledava u torbu*): Ups! Moj je ostao doma.

LORENA: Tvoj uvijek ostane doma. Daj ga jednom uzmi da se slikamo njime jer nemaš ni jednu našu zajedničku sliku!

MATEA: Dobro, probat ću ne zaboraviti.

TENA: Ljudi, osam je sati, moramo doma!

KORINA: Vidimo se sutra u školi.

MATEA I LORENA: Vidimo se!

PRIPOVJEDAČ: U cijeloj ovoj priči postoji ta jedna djevojčica.

Ona koja nema mobitela, nema svaki dan nove cipele i jednostavno nije kao ostale tri. Ona ima nešto što one nemaju. Ona ima istinsku sreću, zadovoljstvo, rado pomaže drugima i nikome nije zavidna niti je na bilo koga ljubomorna. Odlična je učenica i svima želi pomoći. Ponekad napiše dva sastavka u slučaju da netko zaboravi napisati svoj, rješava i objašnjava prijateljima zadaće i pomaže kako god zna i umije.

KORINA: Bok!

TENA, LORENA I MATEA: Bok!

TENA: Kako ste?

LORENA: Malo umorno jer sam jučer do kasno pisala sastavak.

MATEA: Da, i ja.

KORINA (*iznenadeno*): Kakav sastavak?

LORENA: Iz Hrvatskog smo dobili za zadaću napisati sastavak.

KORINA (*zbunjeno*): Ja ga nisam napisala!

TENA (*zabrinuto*): Ajoj, što ćeš sad?

KORINA: Stvarno ne znam...

MATEA: Napisala sam ja dva u slučaju da netko zaboravi. Mogu ti ga dati.

KORINA (*uzbuđeno i zahvalno*): Da, molim te!

MATEA (*vadi papir iz torbe*): Evo, izvoli.

KORINA: Puno ti hvala!

MATEA: Ma nije to ništa, uvijek imam jedan viška za svaki slučaj.

TENA (*iznenadeno*): To je odlično! Možeš li mi napokon dati svoj broj mobitela da te nazovem ako mi nešto ne bude jasno.

MATEA (*zamišljeno pa hrabro*): Hmm... Ovako, cure, moram vam nešto reći.

LORENA: Reci slobodno.

MATEA: Ja nemam mobitel i cijelo se ovo vrijeme pretvaram da ga zaboravljam kod kuće samo da mi se ne bi rugale.

KORINA: Zašto bismo ti se zbog toga rugale?

TENA (*zbunjeno*): Da?!

LORENA (*odlučno*): Ni govora više o takvom nečem, mi smo tvoje prijateljice i nije nam bitno imaš li mobitel ili ne.

MATEA (*sretno*): Hvala, cure! Ako vam nešto nije jasno, možete doći k meni da vam objasnim.

TENA: Može, super ideja!

LORENA: Samo, ima jedna stvar... Mi ne znamo gdje ti živiš.

MATEA (*vadeći papirić iz džepa*): Skoro sam zaboravila! Evo, ovo vam je moja adresa. Vidimo se sutra u pet sati popodne.

TENA: Što da ti kupimo? Kakve čokolade voliš?

KORINA: Da, što želiš?

MATEA: Jedino što želim od vas je da svaka nacrta što je za nju sreća.

KORINA, LORENA I TENA (*zbunjeno, ali odlučno*): Dogovoren!

PRIPOVJEDAČ: Idući dan cure su se uputile prema Mateinoj kući. Kada su došle do adrese napisane na papiriću, našle su se ispred stare trošne kućice. Iz kućice je odzvanjao dječji smijeh i veselje. Matea je radosna istrčala van dočekati cure.

MATEA: Bok, cure!

LORENA: Bok, Matea! Isprva smo pomislile da smo pogriješile kuću.

MATEA (*sretno*): Niste. Hajde, uđite unutra!

PRIPOVJEDAČ: Matejina soba nije bila velika ni posebno uređena, ni čitava. U njoj je spavala sa sestrom. Rupe na zidovima pokrivala je crtežima i slikama koje bi sama izradila.

TENA (*neugodno iznenadeno*): Opa... Ovo je tvoja soba?

MATEA (*ponosno*): Moja i sestrina.

KORINA: Ako smijem primijetiti, po zidovima imaš mnogo crteža.

MATEA: Da, sve sam ih sama nacrtala.

LORENA: Zašto smo mi trebale nacrtati nešto?

MATEA: Vidite one tri rupe ondje, potrebna su mi tri crteža za prekriti ih. Pa, što ste nacrtale?

TENA: Ja sam nacrtala tenisice.

KORINA: Ja tablet i mobitel.

LORENA: Ja sam nacrtala parfem.

MATEA (*stavljanjući crteže na zid*): Evo ga! Sad i ja imam stvari koje vas čine sretnima.

TENA (*tih i iskreno*): Matea... mislim da si ti ona koja ima istinsku sreću i unutarnju ljepotu.

LORENA: Da, totalno.

KORINA: Nije sreća imati nove cipele, novi mobitel niti bilo što takvo. Sreća je imati tebe za prijateljicu!

Sara Bartulović (8. r.): *Ljepota – Majka i dijete*

Mentorica: Sanja Mirošević

Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin

Elena Šturbek, 7. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
Visoko

Oči

Dramske osobe: Lucija – djevojčica lijepih očiju
Eutihija – Lucijina majka
Elena – prijateljica Lucijine majke
Laura – Elenina kći i Lucijina prijateljica
Livija – vrtlarica Lucijine majke
Agata – Lucijina pomoćnica

Mjesto radnje: dvorište i vrt Lucijine kuće

Vrijeme radnje: u prošlosti

Na sceni se nalazi klupe. Uz klupu stoje veće posude pune raznog cvijeća. Na scenu dolaze Eutihija i Elena.

ELENA (oduševljeno): Lijepa kuća! Lijepi vrt! Kod tebe je sve tako lijepo, draga moja prijateljice!

EUTIHIJA (zadovoljno): Hvala! Trudim se da kuća bude uvijek uredna i čista, a o vrtu i cvijeću brine moja vrtlarica Livija.

Elena i Eutihija prilaze cvijeću, a na scenu dolazi Lucija. Lucija se sakrije iza klupe, a na scenu dotrči Laura.

LAURA (veselo): Lucijaaa! Kamo si se sakrila? Ubrzo ću te naći!
(Laura gleda oko sebe.)

LAURA (važno): Hmm... Da nisi možda ovdje?

Laura pogleda iza klupe.

LAURA (veselo): Pronašla sam te! Sada ti loviš!

Laura i Lucija nastavljaju trčati scenom dok ih Eutihija i Elena promatraju.

EUTIHIJA (blago): Vidi ih! Kako se samo lijepo igraju!

ELENA (*važno*): Istina! Dobro se slažu! Baš su kao sestre!

EUTIHIJA (*blago*): Lucija, možeš li, molim te, ubrati i Eleni donijeti crvenu ružu s kraja vrta?

Lucija odlazi po ružu.

ELENA (*radosno*): Obožavam crvene ruže!

Lucija donosi ružu.

LUCIJA (*ljubazno*): Izvolite!

ELENA (*zahvalno*): Hvala ti, drago dijete!

Lucija i Laura nastavljuju svoju igru.

ELENA (*ushiceno*): Lucija je predivna i draga! Ima tako lijepo plave oči!

EUTIHIJA (*ponosno*): Uistinu su posebne!

ELENA (*ushiceno*): Pravo bogatstvo!

Elena i Eutihija nastave promatrati Lauru i Luciju u igri, a na scenu dolazi Livija.

LIVIJA (*tužno i zabrinuto*): Vaša žitna polja su uništena! Netko ih je zapalio! Oluja je uništila vaše brodove! Izgubili ste svoje bogatstvo! Žao mi je!

EUTIHIJA (*tužno*): Elena, nije mi dobro! Pruži mi ruku da ne padnem!

ELENA (*važno*): Laura, dodi idemo doma!

LAURA (*iznenađeno*): Zašto, mama?

ELENA (*važno*): One su sada siromašne! Mi se družimo sa siromašnim!

LAURA (*iznenađeno*): Rekla si da je ovdje jako lijepo! Rekla si da je Lucijin vrt najljepše mjesto na svijetu!

ELENA (*važno*): Više nije! Idemo! Livija, podi s nama! Ovdje više nemaš posla!

Elena uhvati Lauru za ruku i vuče je sa scene, Livija ih slijedi i odnosi sa sobom posude s cvijećem.

LIVIJA (*tužno i zbunjeno*): Zbogom! Moram otići...

EUTIHIJA (*tužno*): Hvala, Livija! Budi dobro i zdravo! Lucija, moja Lucija!

Lucija prilazi Eutihiji.

LUCIJA (*blago*): Mama, jesu li dobro?

EUTIHIJA (*tužno*): Osjećam da gubim vid!

LUCIJA (*tužno*): Mama, idem naći pomoć!

EUTIHIJA (*tužno*): Ne, želim te još malo gledati jer uskoro to više neću moći!

LUCIJA (*tužno*): Mama, mama...

EUTIHIJA (*blago*): Ne brini, dušo, sve će biti dobro! Pomozi mi da sjednem!

Lucija odvodi Eutihiju do klupe. Eutihija sjedne i zaspi. Lucija gleda oko sebe.

LUCIJA (*glasno*): Može li neko pomoći mojoj mami? Molim vas!
Pomozite...

Na scenu dolazi Agata.

AGATA (*blago*): Lucija, što se dogodilo?

LUCIJA (*tužno*): Majka je izgubila vid.

AGATA (*blago*): Ne brini se! Ozdravit će!

LUCIJA (*tužno*): Pomozite, učiniti će sve da mama ozdravi. Želim da bude dobro i da bude sretna kao prije. Izvadit će svoje oči i dati njoj!

AGATA (*blago*): Vjeruj mi, bit će dobro! Uzmi moj veo i ogrni njime svoju majku!

Lucija uzima veo i njime prekrije Eutihiju. Eutihija se budi.

EUTIHIJA (*radosno*): Lucija, ja te vidim! Vidim tvoje lijepе oči, najdraža moja!

LUCIJA (*radosno*): Mama, opet si zdrava!

Lucija i Eutihija se zagrle. Agata ih promatra. Lucija spazi Agatu.

LUCIJA (*zahvalno*): Tko si ti?

AGATA (*ponosno*): Kristova zaručnica!

LUCIJA (*radosno*): Želim biti lijepa i dobra poput tebe!

AGATA (*blago*): Uvijek budi poštena i pomaži drugima, moli za njih! I bit ćeš Kristova zaručnica!

LUCIJA (*radosno*): Hoću!

AGATA (*blago*): Gledaj srcem!

Agata polako napušta scenu.

LUCIJA (*blago*): Kako mi je to činiti!? Kako srcu da dam oči? Vrati se... Molim te...

EUTIHIJA (*blago*): Lucija, odmori se malo...

Lucija prilazi Eutihiji. Eutihija ustaje i daje joj Agatin veo. Lucija zamišljeno sjeda na klupu.

EUTIHIJA (*blago*): Naći ćeš odgovor koji tražiš!

Lucija zaspi na klupi. Eutihija je poljubi i ode sa scene. Na scenu se vrati Agata. Uzima sa Lucije svoj bijeli veo, a uz nju ostavlja plavi veo. Agata odlazi sa scene, a Lucija se budi.

LUCIJA (*iznenađeno*): Izvor! Kako se on ovdje stvorio!? Prije ga nije bilo!

Lucija rukama grabi vodu iz izvora te pije i umiva svoje lice.

LUCIJA (*blago i pobožno*): Kriste, zaručniče moj, blagoslovi ovaj izvor! Neka svi oni koji ovdje operu svoje oči mogu vidjeti srcem ljepotu duše, a ne samo prolaznu ljepotu našega svijeta!

Lea Maslov (8. r.): *Ljepota – Majka i dijete*
Mentorica: Sanja Mirošević
Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin

Natali Žganec, 7. razred

Mentor: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Visoko

dodatna nagrada

Ljiljan

Dramske osobe: Kateri – indijanska djevojčica

Isusov glas s križa

Arabela i Alina – njezine vršnjakinje

Adela – siromašna starica

Simon – bolestan starac

Hana – zabrinuta majka mnogobrojne djece

Nora i Liana – posvađene djevojčice

ljiljani – čudesno cvijeće koje govori

Mjesto radnje: stoljetna hrastova šuma

Vrijeme radnje: u prošlosti

Djevojčica Kateri radosno skakuće scenom/šumom. Zaviruje u grmove, miriše cvijeće, grli debela stabla...

KATERI (*radosno*): Kako je lijepa ova šuma! Šumsko cvijeće tako lijepo miriše! Debla su visoka i snažna, a grmlje je puno ukusnih bobica! Šuma je moja prijateljica! Jako je volim!

Na sceni se Kateri pridružuju vršnjakinje Arabela i Alina.

ARABELA (*podrugljivo*): Vidi ti ovu Kateri, divi se uvijek baš sve-mu!

ALINA (*podrugljivo*): Sigurno se divi i svojim ožiljcima na licu!

ARABELA (*podrugljivo*): Kateri je baš ružna!

ALINA (*podrugljivo*): Zato se i druži sa cvijećem jer ono ne može pobjeći od nje!

ARABELA (*podrugljivo*): U pravu si! Jadno cvijeće!

KATERI (*plačući*): Molim vas, ostavite me na miru! Molim vas...

Kateri se stisne uz jedno deblo i plače. Arabela i Alina joj se smiju i odlaze sa scene.

KATERI (tužno): Otići će duboku u šumu! Otići će tamo u gustu šumu! Tamo neću susretati druge! Nitko mi se više neće rugati! Živjeti će sretno s tobom draga šumo i s tvojim cvijećem! Zaboraviti će svoje lice i svoje ožiljke!

Kateri šeće šumom. Odjednom spazi neobično drvo te mu pride bliže. Na drvetu spazi znak križa.

KATERI (znatiželjno): Kakvo je ovo drvo? Drvo ima urezan znak na sebi. Prvi put vidim ovaj znak! Baš me zanima što znači! Želim saznati sve o njemu jer me privlači k sebi! Imam osjećaj da će me svakog časa zagrliti!

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Kateri! Kateri! Obriši suze s lica! Pouzdaj se u mene i svaka će tvoja patnja proći!

KATERI (iznenadeno): Tko si ti?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Tvoj Spasitelj!

KATERI (iznenadeno): Ali ja tebe ne poznajem!?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Poznaješ me, Kateri, poznaješ! Već dugo živim u tvome srcu!

KATERI (iznenadeno): Ti živiš u mome srcu? Zašto?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Ono je čisto i lijepo!

KATERI (iznenadeno): Lijepo?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Da, ono je lijepo i puno ljubavi za bližnje!

KATERI (iznenadeno): Ali moji bližnji ne žele uvijek moju pomoć jer ih moje lice plasi.

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): To je zato što njihove oči ne mogu vidjeti ljepotu skrivenu u tvome srcu!

KATERI (tužno): Što trebam učiniti da je vide?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Pomaži, praštaj i pri povijedaj o mojoj ljubavi! O ljubavi velikoga Boga prema malome čovjeku i njegovim grijesima! Svjedoči moju ljubav, Kateri!

KATERI (zanosno): Hoću, Spasitelju! Bit će svjedok tvoje ljubavi!

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): Čisto i lijepo srce uvijek će čuvati uz sebe!

KATERI (znatiželjno): Hoću li te opet čuti i vidjeti?

GLAS ISUSA S KRIŽA (blago): U molitvi ćeš me uvijek naći! Moli ovako: Oče naš...

Kateri ponavlja riječi molitve, a zatim ostaje u miru i sabranosti nekoliko trenutaka. Kateri se na sceni pridružuje starica Adela. Starica teško hoda i bere šumske bobice.

KATERI (blago): Ova starica se jako muči! Idem joj pomoći! Da vam pomognem u berbi?

ADELA (iznenađeno): Dobro bi mi došla pomoći. Ledja me bole. Moram sama brati bobice za svoju obitelj!

KATERI (radosno): Vi sjednite i odmorite, a ja ću začas napuniti vašu košaru bobicama!

Starica sjedne i promatra Kateri koja ubire bobice.

ADELA (začuđeno): Neobično dijete...

KATERI (radosno): Košara je puna!

ADELA (radosno): Hvala ti puno dragو dijete!

Starica pomiluje Kateri po licu. Kateri nestane jedan ožiljak s lica. Adela ode sa scene. Kateri šeće scenom i susretne majku Hanu s malim djetetom koje plače.

KATERI (blago): Trebate li pomoći?

HANA (tužno): Ne mogu umiriti dijete! Stalno plače! Ne mogu ga stalno nositi na rukama! Moj muže je otišao daleko tražiti posao. Sama moram kuhati, čistiti i brinuti za drugu djecu!

KATERI (blago): Mogu li pjevati vašem djetetu?

HANA (blago): Možeš!

Kateri tihо zapjeva i dijete se umiri.

HANA (radosno): Spava!

KATERI (blago): Mogu čuvati vaše dijete svakog dana.

HANA (zahvalo): Hvala ti puno, dragо dijete!

Hana pomiluje Kateri po licu i Kateri ponovno nestane ožiljak s lica.

Hana polako ode s scene. Kateri nastavi šetati scenom i susretne starca Simona koji nosi hrpu granja.

SIMON (tužno): Baš je teško ovo granje!

KATERI (ljubazno): Dajte granje meni! Pomoći će vam odnijeti granje kući!

SIMON (iznenadeno): Hvala ti, dijete!

Kateri uzima granje od Simona.

SIMON (blago): Tamo iza onih visokih stabala je moja mala koliba!

KATERI (radosno): Idemo!

Kateri uzima granje od starca i veselo nosi granje. Starac ide polako za njom.

SIMON (iznenadeno): Takvu dobrotu još nisam vidio!

Kateri odloži granje, a Simon je pomiluje po licu i zahvali. Još jedan ožiljak nestane s Katerina lica.

SIMON (zahvalno): Hvala ti puno, draga dijete!

Simon polako odlazi sa scene, Kateri susreće posvađane sestre Noru i Lianu.

NORA (ljutito): Ti si slomila ruku mojoj lutki!

LIANA (ljutito): Nisam. Sama si to učinila!

NORA (ljutito): Lažeš!

LIANA (ljutito): Ne, ti lažeš!

NORA (ljutito): Ti uvjek lažeš!

KATERI (blago): Nemojte se svađati! Budite sretne što imate jednu drugu! Ja nemam sestruru!

Nora i Liana promatraju tužnu Kateri.

NORA (blago): Liana, oprosti!

LIANA (blago): Nora, ti meni oprosti!

KATERI (blago): Praštanje nam donosi radost!

Nora i Liana se zagrle. Kateri pride k njima te ih zagrli. Nora i Liana pomiluju Kateri po licu i s njezinima lica nestanu posljednji ožiljci.

NORA (veselo): Idemo popraviti lutku!

LIANA (veselo): Idemo i ja će ti pomoći!

Nora i Liana odlaze sa scene. Kateri ih zadovoljno promatra, a zatim spazi grm ljiljana.

KATERI (*iznenadeno*): Nikad prije nisam vidjela ovako lijepo ljljane u šumi!

Ljljani ožive.

LILJANI (*radosno*): Pozdrav, Kateri! Nemoj se sramiti, priđi k nama!

KATERI (*tužno*): Nisam dovoljno lijepa za vas! Nisam dovoljno lijepa da vam se približila!

LJILJANI (*važno*): Kateri, nije bitna tvoja vanjska ljepota! Nama je bitna ljepota srca i duše!

Ljljani okruže Kateri.

LJILJANI (*važno*): Kateri, ti si najljepši ljiljan indijanskog svijeta koji iskreno voli Gospodina!

Kateri se srami te prekrije lice rukama.

KATERI (*iznenadeno*): Ožiljci! Moje lice...

LJILJANI (*važno*): Čisto je i lijepo poput tvoga srca!

Ljljani zagrle Kateri.

Posvećeno svetoj Katarini Tekakwitha, prvoj svetici Indijanki.

Paula Šipek (8. r.): *Ljepota*

Mentorica: Vesna Bugarinović

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

dodatna nagrada

Popis škola koje su sudjelovale u natječaju

- III. osnovna škola Bjelovar
- IV. osnovna škola Bjelovar
- Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
- Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
- Osnovna škola „Dobriša Cesaric”, Požega
- Osnovna škola „Doktor Andrija Mohorovičić”, Matulji
- Osnovna škola „Đuro Pilar”, Slavonski Brod
- Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Brod
- Osnovna škola „Milan Brozović”, Kastav
- Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
- Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka
- Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa
- Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
- Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
- Osnovna škola Andrije Palmovića, Rasinja
- Osnovna škola Bijaći, Kaštel Novi
- Osnovna škola braće Radića, Braćević, Donji Muć
- Osnovna škola Dalj
- Osnovna škola Domovinske zahvalnosti, Knin
- Osnovna škola Donja Dubrava
- Osnovna škola Donja Stubica
- Osnovna škola Dore Pejačević, Našice
- Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
- Osnovna škola Hinka Juhna, Podgorač
- Osnovna škola Izidora Poljaka, Višnjica
- Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
- Osnovna škola Josipa Kozarca, Područna škola Stara Subocka, Lipovljani

Osnovna škola Josipa Kozarca, Semeljci
Osnovna škola Jože Horvata, Kotoriba
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj
Osnovna škola Martijanec
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Sesvetska Sopnica
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Skrad
Osnovna škola Stoja, Pula
Osnovna škola Sveti Đurđ
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Turnić
Osnovna Škola Veliki Bukovec, Mali Bukovec
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Višnjevac
Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin
Osnovna škola Vladimira Nazora, Vinkovci
Osnovna škola Vugrovec-Kašina
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina
Prva katolička osnovna škola u Gradu Zagrebu

U pripremi i izvedbi 10. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:
Sonja Tomić (predsjednica), Jasna Šego, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:
Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Goran Ljaljić, Martina Valec-Rebić (koordinatorica natječaja),
Danijela Zagorec, Ana Andrić, Romana Erhatić,
Valentina Jurišić, s. Pia Herman, Nina Drakulić, Lucija Martinčić

Pokrovitelji:

Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Ministarstvo znanosti i obrazovanja
Školska knjiga

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Školska knjiga, Verbum, Naklada Ljevak

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Alfa, Profil Klett

www.djeciji.kranjcic.hr